PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 SAYI : 24 1 TEMMUZ 1980 SİYASİ GAZETE FİYATI : 10 TL.

TÜRK ORDUSUNA AÇIK MEKTUP

GEREKÇE

Böyle bir yazı neden gerekli oldu? Askerleri, sırf üniformalı oldukları için faşist saymamamız, onlarla silahlı çatışmaya girmememiz, tersine onları böyle kardeşçemesajlarla uyarmamız yerli yabancı parababalarının afakanlarını kaldırmayacak mı? Kuşkusuz kaldıracak. Ve parababaları bu yazımız üzerine «orduyu isyana teşvik», «askeri kanunlara karşı iteatsizliğe tahrik» gibi feryatlar da atacaktır. Çünkü onların canı gönülden istedikleri ve gece gündüz rüyalarında gördükleri şey, askerlerle devrimci güçlerin arasını açmak ve bu güçleri karşı karşıya getirerek çatıştırmaktır. Parababaları gerek Türk Ordusu içine, gerekse Türkiye Sol Cephesi içine yerleştirdikleri ajan-provakatörleriyle, aşağı yukarı son onbeş yıldan bu yana bu iki gücü birbirine karşı kışkırtmaya, bu alçakça oyunu tezgâhlamaya çabalamaktadır. Onlar bu oyuna neden gerek duyuyorlar? Şundan:

Parababaları, 27 Mayıs Devrim'ini, onun getirdiği demokrasi kırıntılarını (bunlar gerçek demokrasinin suyunun suyu bile olsa) bir türlü hazmedememişlerdir. Sermayenin sınangılı ve sadık adamları: Bayar'lar, Demirel'ler, Türkeş'ler taa 1965 lerden beri «bütün sıkıntılarımızın kaynağı 27 Mayıs'tır, 27 Mayıs Anayasasıyla bu memleket idare edilemez» «Bu Anayasayla düzen korunamaz» gibi sözleriyle bu kanılarını birçok kez, açıkça dile getirmekten çekinmemişlerdir. Ancak 27 Mayıs'ı sivil Türk Gençliğiyle birlikte, asıl, Türk Ordusu gerçekleştirmişti. Ve Finans-Kapital, Türk Ordusunu açıktan karşıya aldığı gün iktidardan tekerleneceğini (27 Mayıs deneyinden aldığı dersle) adı gibi biliyordu. Bu yüzden 27 Mayıs'a uzaktan geriden dil uzatsa da, 27 Mayıs'ın halkımıza kazandırdıklarını tümden yok etmek ve 27 Mayıs'ı olmamışa çevirmek için toptan bir saldırıya geçemedi. Buna bir türlü cesaret edemedi. CIA ca planlanan ve güdülen 12 Mart karşı-devriminde bu yolda birkaç adım attı. 27 Mayıs Anayaşasına ve gençliğine hafiften bir dokunuş yaptı. O kadarının özlediği faşist düzeni gerçekleştirmeye yetmeyeceğini kendi de biliyordu. Ancak yaptığı bir açılıştı. Ve o şartlarda işi zamana bırakmak en doğru davranıştı. Öyle yaptı.

Ancak Parababaları son bir yıldır, Türk Ordusunu yeterince kafakola almış bulunduklarına iyice inanmış olacaklar ki, 27 Mayıs'a karşı genel bir saldırıya geçtiler. 30 Mayıs 1979 tarihli Milliyet yazıyor:

> «AP Genel Başkanı, Kadın Kollarının düzenlediği seminerde yaptığı konuşmada, 27 Mayıs'ın kutlanmasının bölücülük olduğunu iddia etti.»

Demirel'e burada sormak gerekir: Madem 27 Mayıs'ı kutlamak bölücülüktür de, sen başbakan olarak yıllarca 27 Mayıs kutlama törenlerine neden katıldın? Neden sen de «bölücülük» yaptın? Veya yapılan «bölücülük»e neden ortak oldun?

İşte tam bu noktada, bizim vatan ve millet düşmanı sermaye sınıfımızın en karakteristik özelliğiyle karşılaşırız. Demirel, Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgan iktidarının temsilcisi idi. Ve bu modern + antika vurguncuların söz konusu özellikleri şu idi:

> «Türkiye'de modernleşme yahut hürriyet hareketi 200 yıl önce başladı. 150 yıl, irtica üstte, inkılap altta güreşti. Meşrutiyetten sonra boğuşma bilmedi. Yalnız bu sefer de 50 yıldır inkılap üstte, irtica altta güreşiyor, Ve hâlâ ordu gençliğinin ihtilal yapması gerekiyor. Neden?
>
> «Çünkü bizde tefeci-bezirgan derebeği artıkları hem çok kuvvetli, hem çok zayıftır.
>
> «**İrticaın zaafı:** Milletten kopmuş bir avuç azınlık oluşudur. Halkı aldatmaktan daha keskin bir silah bulamadığı için irtica, kalabalıkları yıldırıp peşinden sürüklediği zamanlar dahi, milletin gönlünü sahiden kazanamaz. O yüzden en ufak bir vuruş o vurguncu çeteyi tuz-buz eder. (arkasından kimse gözyaşı dökmez. En yakın ve satılık omuzdaşları bile ona söğmekte herkese taş çıkartır. Ve halk düğün bayram eder.)
>
> «**İrticaın kuvveti:** Korkunç derecede uysal ve esnek oluşudur. Bizans hatta Etiler çağından beri topraklarımıza kök salmış bulunan derebeylik ruhu, ne vakit zor gördüyse, kırılmamak için eğilir, bekler. Gür-sel gidip kum kalınca, yeniden baş kaldırır. Tokadı yedi mi: siner, anasına söğsen tınmaz. Kuzu postuna bürünmüş eski kurttur. Öyle sureti haktan görünmeyi bilir ki, kaleyi içinden fethetmek için, gerekirse inkılapçıdan fazla inkılapçı kesilir. Bir kere de suyun başını kesti, dizginleri ele geçirdi mi, dönekliğinin hayasızlığı idrakleri çatlatır.
>
> «Onun için bizde, irticaın kolayca başeğmesi, daima **kolayca baş kaldırmak** için asırlardan beri denediği en çıkar yoldur. İrtica, dinlenmek için altta güreşen pehlivana benzer. Köylünün başbelası ayrık otundan beterdir. Tuttunuz mu kopuverir, ama kökü derinde kalmıştır. Bir köşeye atarsınız, kuruyup gebermiş sanırsınız; ekininize suyu verdiniz mi toprağın ilk bereketini yutup yayılan odur.» (Hikmet Kıvılcımlı, İkinci Kuvayimilliyeciliğimiz s. 7-8).

Kıvılcımlı, bu satırları, 27 Mayıs'ın dördüncü günü M.B.K.'ne gönderdiği açık mektuba yazdı. Devrimci genç subaylara milletimizin asırlardır çektiği acıların ve uğradığı felaketlerin hangi sosyal nedenden kaynaklandığını göstermeye çabalıyor ve halkımızı tüm bu acılardan ve kötülüklerden kurtarmak isteniyorsa nelerin yapılması gerektiğini açık bir dille maddeleştiriyordu.

27 Mayıs'çı genç subaylar bu uyarı ve tekliflere kulak verdiler mi? Hayır. Onlar Türk milletini kaynaşan bir karınca sürüsü sanıyorlardı. Türk Milleti içindeki sosyal sınıf ayırtlanışını göremiyorlardı. Milletin kanını, canını, iliğini durup dinlenmeden emip sömüren Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgan kanserini göremiyorlardı. Bu yüzden de Kıvılcımlı'nın uyarı ve teklifleri 27 Mayıs devrimcilerine bir hoş şarkı gibi geliyordu.

Bugün sene 1980. Aradan geçen 20 yıl Kıvılcımlı'nın ne kadar haklı olduğunu bir kez daha ispatlamış bulunuyor.

Ve bugün Demirel gibi yüreksiz, ciğeri beş para etmez bir sermaye uşağı 27 Mayıs'a dil uzatabiliyor.

«Biz olanları mazide tutmaya çalışacağız, siz her sene bayram yapıp tazeleyeceksiniz. Bu bölücülük değildir de nedir?» diyerek küfürler yağdırabiliyor.

Tercüman gazetesi, «Anayasa Değişikliği» seminerleri düzenleyebiliyor. Tercüman gazetesi ki: «Bu gazetenin sahibi Kemal Ilıcak, son yirmi yılın-milyoneri değil- milyarderidir. Ilıcak'ın son yirmi yıl içinde sahibi bulunduğu şirket sayısı 43'ü bulmuştur. Çok uluslu şirket ortaklıklarından, Davit Abiruh'lu, Naham Susar'lı, Moreno'lu azınlık ortaklıklarına, azınlık ortaklıklarından «milliyetçilik» ve «muhafazakarlık» yayınlarına kadar uzanan son yirmi yı-

lın şirketler imparatorluğu» (Uğur Mumcu, Cumhuriyet 22 Nisan 1980) dur. Ve bu gazetenin patroniçesi Nazlı Ilıcak (aynı zamanda en önemli yazarı) eski DP bakanlarından, yassıada mahkûmu Muammer Çavuşoğlu'nun kızıdır.

İşte böyle vatan ve milleti yabancı parababalarına peşkeş çekmekten ve onların «Tercüman»lığını yapmaktan başka bir marifeti olmayan bir gazete bile düzenlediği sözümona seminerlerle 27 Mayıs'a saldırabiliyor. Ve üniversiteli «Prof» ünvanlı sermaye hizmetkarlarını o seminerlerde öttürebiliyor. Üstelik bu gerici «seminer»e TRT, bir emniyet müdürünün, bir savcının, bir ilerici profesörün faşistlerce katlediliş haberinden çok daha uzun bir süre, tam 12 dakika kesintisiz yer verebiliyor. Demek herşey önceden planlanmış: Yerli-yabancı sermayenin en gözde gazetesi «seminer»i düzenleyecek, sermaye uşağı «sözde bilim adamları», yazarlar çizerler, politikacılar gelip orada gerici düşüncelerini kusacaklar ve sermaye emrindeki TRT de bu gerici şöleni halka tam 12 dakika sunacak. Peki bu gerici şölende savunulan düşünce nedir? Şudur: 27 Mayıs Anayasası fırlatılıp atılmalıdır çöpe. 27 Mayıs'ın getirdiği Anayasa Mahkemesinden **«Hesap sorulmalıdır»**. Sonra? Sonrası şu: Başkanlık sistemine geçilmelidir. Ve başkana gerekli gördüğü durumlarda «Meclisleri feshetme ve ülkeyi tek başına dilediği gibi yöntme yetkisi tanınmalıdır». Bebekler bile bilir ki burada özlemi çekilen ve savunulan düzen Endonezya'daki Suharto, Şili'deki Pinochet, Arjantin'deki Videla, Mısır'daki Sedat, Filipinler'deki Markos, Brezilyadaki Geisel ve bir yıl öncesinin İran ve Nikaraguasındaki Şah ve Somoza düzenlerinin ta kendisidir. Ve bu düzenlere tüm dünyaca verilen ad: **Faşist diktatörlüktür.**

Evet, «27 Mayıs yaşıyor. 27 Mayıs'ı yaralayanlar, öldürmek istiyorlar.» «27 Mayısçılar savaş veriyorlar. Roller tersine döndü: Yassıada suçluları 27 Mayıs'ı suçluyor.» (Hikmet Kıvılcımlı, 27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi, s. 174)

Bu kötü kasti besleyenler neye güveniyorlar? Şu iğrenç plana: Türk ordusunu kökleri ta ilk Osmanlı dirlik düzenine dayanan devrimci geleneğinden, Türkiye halkından ve Türkiye Sol Cephesinden iyice koparmak ve kendi yedeklerine almak. Böylece de Türk Ordusuna artık her türlü cinayeti işlettirebileceklerini, yüzbinlerce masum insanı katlettireceklerini sanıyorlar. Onun için 27 Mayıs'a böyle açıktan meydan okuyabiliyorlar.

Özetlersek: Parababaları 27 Mayısın izini tozunu silmek ve 27 Mayısın öcünü almak istiyorlar. Kimden?

a) 27 Mayısın vurucu gücü olan ordudan. Nasıl? Orduyu bütün devrimci ve halkçı geleneklerinden kopararak, bir sömürge ordusu, bir halk düşmanı goriller ordusu durumuna getirerek.

b) 27 Mayısı benimseyen halktan da öç almak istiyorlar. Nasıl? Grev ve toplu sözleşme haklarını yok ederek, ücretleri dondurup, fiyatları serbest bırakarak. Yerli-yabancı parababalarının ve onların örgütü İMF'nin de ısrarla uygulanmasını istedikleri «Ekonomik önlem» budur. Onlar böylece çalışan milyonlarca insanımızı gönüllerince sömürdükleri, sağmal sürü durumuna sokmak istiyorlar.

c) 27 Mayıs gençliğinden de öç almak istiyorlar. Parababaları, 27 Mayısa sahip çıkan ve devrimi sonuna kadar götürmek isteyen bütün devrimcilerden, özellikle de devrimci gençlikten canavarca bir öç almak niyetindedir. Onlar Türkiye'de, kendi sömürü ve zulümlerine hizmet etmeyen her türlü düşünceyi ve davranışı yasaklamak istiyorlar. Ve onlar, böylece, Türkiye'yi ideolojice karantinaya alınmış bir deliler koğuşuna çevirmeyi tasarlıyorlar. Bu amaçlarına ulaşmak için de devrimci, ilerici, demokrat bilinen herkesi katletmek istiyorlar. Yani CIA'nın Endonezya planını, Türkiye'de de uygulamak istiyorlar. Ve bu uygulamada Türk Ordusunu **kasap satırı** olarak kullanmak niyetindedirler.

Yerli-yabancı parababaları çetesince oynanmak istenen kanlı oyun budur. Yani belki onbinlerce, yüzbinlerce masum insanın hayatı ve 50 milyonluk Türkiye insanının geleceği söz konusudur. Böylesine kritik bir durumda, insanlığından başka herşeyini halkının kurtuluşuna adamış gerçek devrimciler olarak, oynanmak istenen bu hayasızca oyuna karşı, yurtsever askerleri dostça uyarmak günün bizlere yüklediği ivedi ve kaçınılmaz bir görevdir.

Ustamız Hikmet Kıvılcımlı'nın dediği gibi, **«Vatan aşkını söylemekten korkar hale gelmektense, ölmek daha iyidir.»**

TÜRKİYE'DE KRONİKLEŞEN EKONOMİK VE SİYASAL BUNALIMIN NEDENLERİ

«Bunalımın sınıf temeli

«Türkiye'de aralıksız Bunalım-Kriz patlamaları nedendir Şu veya bu becerikli veya beceriksiz kişi yönetiminden değildir. Türkiye ekonomik ve sosyal yapısında 500 **Finans-Kapitalistimiz,** 2000 Tefeci-Bezirganla elele vererek, 35 milyon insanı **Ekonomi, Politika, Kültür, Bilim, Din. Felsefe** tahakkümü altında sağmal etmekle kalmıyor. Türkiye Halklarını Uluslararası Finans-Kapitale, Emperyalizme kolu, kafası izanı, vicdanı bağlı olarak teslim ediyor.

«25 yıldır Türkiye, bir iç savaş geçirirce gerilik, işsizlik, pahalılık yangınları içinde kıvranıyor. O sonsuz krizlere karşı hep «Halkın oyu ile» gelen iktidar ne yaptı? Az çok bunu herkes biliyor. En son AP iktidarı neler yapmakta? Basitçe sıraya koyalım.

«Halkı «Develi Arslana» (Devalüasyona) yediriş:

«Halk «Demokrat» sözcüğüne «Demirkırat» demişti. At uğurlu hayvandır. Demirkırattan ne buldu? 27 Mayıs onun başını bağladı. Şimdi DP'nin «Siyasi Partiler Kanunu»nu çiğneyerek yüzde yüz halefi ve devamı olan AP «Devalüasyon» getirdi. Halk onu da kendi sezişiyle «Develi Arslan» biçimine soktu. AP iktidarı, kimsenin gözünün yaşına bakmadı. Uluslararası Finans-Kapitalle yerli Millî Finans-Kapital gizlice anlaştılar. İktidar bir gecede her Türkiyeli müslüman yurttaşı: 100 kuruşluk malını yabancı gavura 33 kuruşa satmak zorunda bıraktı. (yapılan devalüasyon oranı %66 idi.) Ayni yurttaş yabancı gavurun her 33 kuruşluk malını 100 kuruşa satın almaya mahkum edildi

«Narh» Zorbalığı Yalancı Pehlivanlıktır:

«İktidar Develi Arslanı milletin içine saldı. Onu insan etiyle beslemek için «iktisadi tedbirler» (Günümüzde bu işi CHP yaparsa adına «ekonomik önlemler paketi», AP yaparsa «istikrar tedbirleri» diyor) aldı. Tıpkı seçimlerde oy aşırmak için savrulan yalan baş rolü oynadı. Tedbirlerin başında, güya **pahalılığı önlemek gelecektir.** Nasıl?

«Tıpkı eski bunak Padişahların Muhzir ağa sopasıyla **«Narh»** (eşya fiyatı) koymak yoluna gidildi. Görünüşte fiyatlar dondurulup durdurulacaktı. Gerçekte: 100 kuruşluk Türk Malını 33 kuruştan fazlasına sattırmamak, 33 kuruşluk yabancı malını 100 kuruşa sattırmak anlamında bir uygulamaydı bu.

«Asıl **«Sermaye Sınıfları»** için böyle sıkılar vız gelirdi. Bütün **Bezirgan** ekonomiler gibi Türkiye düzeni de **Mallar** (emtia) ekonomisine dayanıyordu. Malların fiyatları, bu işte daha saf ve samimi olan Padişah fermanını hiç dinlememişti. Onları yalnız Arz ve Talep (sunuş ve dileyiş) kanunu güderdi.

«Bir malın, müslüman mı, yoksa gavur mu olduğu üzerine pek damgalanmazdı... Hele yabancı gavur malı pahalandı mı ona benzesin benzemesin, yerli müslüman malı da ister istemez pahalanırdı. Bu yaman ekonomi kanununu önleyebilecek herhangi bir hükümet veya Büyük Meclis Kanunu anasından doğmamıştı.

«Dalavere, Malavere Halk—Mehmet Nöbete:

«Fiyat zartzurtunun sonucu neye vardı? Alınteri ile çalışan İşçi, Köylü, Esnaf, Aydın yığınlarını ateş pahası içine sürüklemeye. Pahalılık işgücünün satımı ile geçinen yurttaşları ansızın, tepeden inme bir yangın gibi sardı. İşçilerle hizmetliler ücretlerini, Aydınlarla Memurlar maaşlarını arttırmadıkça yaşayamıyacaklarını çabuk anladılar ve ilan ettiler. Şehir Halkları, elinde olmayarak sokaklara döküldü.

«Köylüler dün 100 kuruş eden mallarını, lafta gene 100 kuruşa satıyordu. Ama o malı yabancı gavura satan aracı Antika ve Modern sermaye sahipleri 33 kuruştan yukarı satamayacaklarını biliyorlardı. Köylüye ona göre, alım gücü hergün düşürülen kağıt para ile ödeme yaptılar. Geçinemez, aç duruma düşer köylüler: **«Ya toprak, ya iş»** istemeye giriştiler.

«Grevler, Direnişler, Gösteri yürüyüşleri aldı yürüdü.

«Vergi Demoklesin Kılıcı

«Bunun üzerine iktidar hangi çareye başvurdu? Bir yanda Pazar fiyatıyla 33 kuruşa düşen köylü ürünlerini ve işçi işgüçlerini göz boyamak için 40 kuruşa alır görünecekti ötede, avuçlarına geçen paranın su gibi gittiğini gören kapıkullarını, sivil asker memurlarını umutlandırmak gerekti. O da, yaslaları tepinerek kıracak Osmanlı beygirlerine çekilen **Yem borusu** çalmaya benzeyen Personel Kanunu üfledi durdu.

«Bütün bu tertipler **para** isterdi. Para kimden alınacaktı? **Vergi** yükünün en ağırını taşıyan İşçi-Köylü, Esnaf, Memur; Aydın ve benzer çalışanlardan. Sıra sıra **Yeni Vergiler,** Bakanlar Heyeti **Kararnameleri** birbirini kovaladı. Vergiler eski usulle, gene fakir fukara Halktan alınıp **Şirketlere** (Finans-Kapitale) ve **Hacıağalara** (Tefeci-Bezirganlara) verilecekti. **Devlet Kapitalizmi** denilen sömürü biçimi bu idi.

«İyi ama, halkın verecek, kursağında lokmasından ve bacağındaki donundan başka nesi kalmıştı? Dibi delik fıçı vergilerle doldurulamaz oldu.

«Ortak Pazar'a Yutuluş

«O zaman, Şirketlerle Hacıağalar kestirmeden gittiler. Eski batakçı Osmanlı Derebeyliğinin yoluna baş vurdular: **Ödünç—İstikrâzı...** Batı kapitalizmine el açtılar. Ne var ki, o güne dek aldıkları ve çarçur ettikleri yabancı gavur sadakaları ile, Türkiye'yi 100 yıl altından kalkamıyacağı borçlara bağlamışlardı.

«Yabancı Emperyalist Devletler de daha fazla ödünç para verebilmek için Türkiye'yi yabancı sermayeye ipotek ettirme zamanının artık gelmiş, geçmek üzere olduğunu sezdirdiler. **İpotek:** Bütün gazozcu ve montajcı yatırımlarla çoktan pekiştirilmişti. Şimdi toptan yeraltı madeni, petrolü, yerüstü varı yoğu ile tüm Türkiyeyi **Ortak Pazar'a** yutmak gerekti.

«Vatanları Satanlar:

«Ortak Pazar'a girmenin, hele küçük ve geri bir ülke için yeniden sömürgeleşme olduğu ortada idi. Bu girişimin milli sınırları hiçe saymak olduğu-

nu, artık Sol'lar bir yana, Sağların en Sağı olan **«Milli Nizam»** Partisi ele aldı. Genel Başkanı Molla Profesör, Türkiye Büyük Millet Meclisine verdiği Gensoru önergesinde şunları açıklıyor:

«**Ortak Pazar Sevr Antlaşmasından daha ağır hükümler getiriyor.** Bu hükümler **«Hükümranlık haklarımıza»** aykırıdır. **«Şehit kanıyla alınan topraklarımızı parayla satabilecek babayiğit varsa görelim.»**

«Kendi sorusuna kendisi karşılık verince «**Babayiğit**»i parmağıyla gösteriyor:

«**Demirel Hükümeti, bu anlaşmayı bir ticaret anlaşması gibi göstermektedir. Aslında anlaşma, Avrupa ile tek bir Devlet olmak gibi siyasi ve ideolojik amaçları gizlemektedir.»** (Gazeteler, 13.12.1970)

«İş buraya gelip dayanınca, Şirketler ve Hacıağalar ne yapabilirler?

«Yeryüzünün her geri ülkesinde Finans-Kapital'in casus ağlarıyla kurduğu **Faşist Cunta** iktidara getirilir. Kendi yarattığı ve azdırdığı sözde «Anarşi» ortadan kaldırılmak istenir. Yani, Vatanın ve Milletin satıldığı süngü gücü ile olmamış gösterilmeye çalışılır.

«İsrail Tekesi

«Şimdi bunalımın temel **nedeni,** artık herkesin **«Bozuk Düzen»** dediği: Finans-Kapital **Tekelciliği** ile Tefeci-Bezirgan vurgunculuğudur. Yani Türkiye'ye tahakküm eden Modern ve Antika iki sınıf: **Tekelci** ve Vurguncu **imtiyazlarını** sistemleştirmişlerdir. Bu **sistem** sürüp gittikçe iki tahakkümcü sosyal sınıf içinden şu veya bu kişiyi yahut **aileyi** parmağa dolayıp yapılan tahrikat (Ajitasyon) ve propagandanın anlamı nedir?

«O iki Tekelci ve Vurguncu sınıfı zemzemle kusursuz melaikeler gibi korumak için şu veya bu **kişiyi,** bilemedin şu veya bu aileyi hepsi hesabına kurban edip soygunu kıyamete dek sürdürmektir. Her zamanki çok örneklerinden **İsrail Tekesi** oyunu bilinir. İsrail oğulları her yıl, toplantıları ortasına bir teke koyarlar ve o yıl içinde yedikleri bütün herzeleri, işledikleri tüm günahları yükledikleri tekeyi keserler. Tanrıya iletilen bu kurban, İsrail oğullarını tertemiz etmeye yarar.

«Türkiye, Orta Doğu gelenekleri ile, ikide bir egemen politikada işlenmiş bütün suçlar için öyle bir **Günah** çıkartma tekesi bulmakta pek ustadır. DP çağının Günah Tekesi: **Menderes** oldu. Astık, kurtulduk. Menderes'i Menderes yapan ve oynatan asıl (Tefeci-Bezirgân + Finans-Kapital) sınıfları anadan doğma suçsuz, **«Piyrü Pâk»** sayıldılar. Tekel ve Vurgun, eskisinden daha görülmedik ölçülerde aldı yürüdü.

«AP çağı için daha yağlı bir Günah Tekesi bulundu: Demirel—gil. Elbet onlar İsrail'in Tekesi kadar **«Masum yaratık»** değildirler. Ama Demirelleri, atandığı şirketin (Amerikan Morrison Şirketi) başından çekip alarak AP'nin ve Hükümetin başına dikiveren Yerli-Yabancı Finans-Kapitalistler zümresi, bütün günahlarını kukla Demirel'i kurban etmekle bağışlatabilir mi?

«Milletin EN ÖNDE gelen Meselesi» : İşsizlik ve Pahalılık kanseri ısmarlama kurbanlarla tedavi edilebilir mi?

«Vatanı Ortak Pazar'a **«Parça parça»** değil **Toptan** sunmak nasıl Vatan Kurtaran Şabanlık olur?» (Hikmet Kıvılcımlı, Bunalım Patlıyor, 22.12.1970, Sosyalist Gazetesi, sayı: 10)

Kıvılcımlı Usta'nın yukardaki satırları sanki bugün yazılmış kadar yeni ve canlı değil mi? Oysa on yıl önce kaleme alınmıştır, yukardaki satırlar. Demek, bu satırlar zamanca aşılmış, ama olaylarca aşılamamıştır. Demek, Türkiye, 1945 lerden bu yana 35 yıldır aralıksız süren enflasyonlar-devalüasyonlar, buhranlar-krizler ülkesi olmuştur. Ve Türkiye insanları zam-vergi, işsizlik-pahalılık yangını içinde analarından doğduklarına pişman yaşıyorlar. Gelip geçen bütün iktidarlar bir tek şey yapıyorlar: Enflasyon-Devalüasyon, Zam-Vergi.

Bu süre içinde yabancı Emperyalist ağababalar Türkiye'deki yerli ortaklarına hep şu öğüdü verdiler: «Enflasyonu ve bunun sonucu zorunlu hale gelen Devalüasyonu önlemek için ciddi bir kemer sıkma programı uygulayacaksınız.» İş başına yeni gelen her iktidar parababalarının bu öğüdüne kulca uydu. Ama Enflasyon durdurulabildi mi? Ne gezer? Tersine hızı gittikçe daha da arttı. Öyleyse Enflasyonun başka bir nedeni olmalı. Sözü yine Kıvılcımlı'ya bırakalım. 1960 da, «Büyük sömürgeci İngiliz İmparatorluğunun sözü geçer akıl hocası Times», o zaman çiçeği burnunda bir iktidar olan M.B.K.'ne: «Ordu şimdiki halde pek büyük olan itibarının tümünü ortaya koymalı, sırf ve sadece Deflasyoncu bir kemer sıkma programı uygulamalıdır» öğüdünü veriyordu. Times, böylece hem Türkiye'deki yerli parababalarının cebini doldurtmak, hem de, gelmiş geçmiş iktidarların en iyi niyetlisi olan M.B.K.'ni yıpratarak halkın gözünden düşürtmek, sonunda da M.B.K.'den kurtulmak istiyordu İşte o günlerde Kıvılcımlı, bu Emperyalist tuzağından sakındırmak için M.B.K.'ni gönderdiği açık mektupta şöyle uyarıyordu:

«ENFLASYON NİÇİN GELDİ?

«Ecnebi dostlar «Deflasyon» isterken ne yapıyorlar? Söze değil işe bakalım... Türk parasının düşük olması *(Enflasyon) yalnız «Kemer sıkma» programımız* bulunmadığından mıdır?

«Viyana'da 15 Haziran 1953 günü **«Milletlerarası Ticaret Odası Kongresi»** toplanmıştı. Burada, Amerikan delegesi Mister Fortney, 1 ons altının gerçekte 70 dolar etmesi gerekirken, piyasada 35 dolara geçtiğini belirterek dedi ki:

«Şimdi mesele şunu bilmektedir: Altın fiyatı, biz henüz vaziyete hakim iken mi, yoksa kıyamet ortasında mı değiştirilecek?»

«Bilindiği gibi bir matah olan paranın altınla ayarlanan bir gerçek değeri vardır; bir de para fiyatı: O, paranın arz ve talebiyle artar, eksilir. Dolar fiyatının, dünya piyasasında altın değerinden iki misli pahalı olması, dolar talebinin dolar arzına göre çok yüksek bulunduğunu gösterir. Doğrusu, dünyada pek çok ülkeler, dolarla alış veriş etmek zorunda bırakılmışlardır. Nitekim, bugün, bütün Amerikan dünya politikası: Amerikan dolarının, o Fortney'i bile tedirgin eden, yapma iki misli fiyatını düşürtmemek amacı uğruna düzenlenir.

«Biz bu düzenin içinde miyiz? Evet.

«Hür dünya» başlıca iki para bölgesine ayrılmıştır: 1 — Sterlin bölgesi, 2 — Dolar bölgesi.

«Türkiye vaktile Sterlin'e tabi idi. İkinci Cihan Harbi sonunda cılız düşen İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'de bırakacağı **«Boşluğu»** doldurmak üzere Amerika'yı çağırdı. Türkiye pazarı Sterlin tabiiyetinden Dolar tabiiyetine **geçti.»**

«Aziz Milletimizin cömert huyu çabuk unutucudur. İkinci Dünya Savaşından beri 15 yılda 2 defa kendi hükümetimiz Türk parasını katliama uğrattı. Birinci katliam: İsmet İnönü'nün tek partili CHP Başvekili Recep Peker, bir gecede Türk parasını bir misli düşürdü. İkinci katliam da: Celal Bayar'ın çok partili DP Başvekili Adnan Menderes, bir gecede Türk parasını iki misli düşürdü. Bu katliamlara hep **«ayarlama»** denildi. Kime ayarlandık? Yeryüzünde gerçek değerinin iki misli pahalı satılan Amerikan dolarına.

«1955 kasımında resmi kurla bir Amerikan doları 280,30 kuruş, bir **sterlin** 784 kuruş iken, bir efektif dolar 1120, bir efektif sterlin 1018 kuruştur. Başka deyimle: resmi kurumuza göre bir sterlin, —tıpkı cihan piyasasında olduğu gibi—, 280 sent eder. Lakin efektif (sahici alım satım) piyasamızda, bir sterlini 90 Amerikan sentine alıp satmışız. Dünyada 1 sterlin gene 280 senttir. Bir dolar arama derdiyle kendi paramız gibi sterlini de 3 misli düşük alıp satmışız.

«İşte bütün milli ekonomimizi ve dolayısıyla iç-dış ticaret ve siyasetimizi allak bullak eden Ali-Cengiz oyunu, bu ecnebi para oyunu ile başlar.

«Dışarıya alış veriş yaptık mı Merkez Bankamız bizi dolar bulmaya zorlar. Doları biz talebini arttırarak, iki misli pahalı aldıkça, Türk parasının değeri Amerikan parasının fiatı yanında ebediyyen yarı yarıya düşük kalır. Biz ve bizim gibiler dolardan başka parayla alış veriş yapamadıkça, doların talebini, dolayısıyla da dolar fiyatını yükseltiriz. Amerika ve bütün dünya hiçbir vakit Türk parası aramadığı için, paramızın arzı pek çok, dolayısı ile de Türk parasının fiyatı da daima alçak olur.

«Dışarıya sattığımız her Türk malı, dolarla ölçüldüğü için, değerinin yarısı kadar fiyatlanır. Dolarla dışardan aldığımız her ecnebi *mal* bize gerçek değerinin **İKİ MİSLİ** pahalıya oturur.

«Bir sözle, Türk parasının «ENFLASYON»u, ecnebi dost parasının «DEFLASYON»u ile sıkı sıkıya bağlıdır. Her yıl Türkiye 2 milyarlık mal ihraç etse elimize 1 milyar ecnebi döviz girer. Her yıl ülkemize 1 milyarlık ecnebi malı sokmak için 2 milyar para öderiz.

«Bu gözle görülmeyen iktisadi kapitülasyondur. Öyle bir «cercle vicieux: rezil çember»dir ki: kıtlılmadıkça, ne yapsak iktisat adlı can damarımız kanayacaktır. **Ticaret açığımız normalce** kapanmayacak, paramızın değerden düşmesi **lehimizde** önlenemeyecek, «boğazımızdan iki adam boyu borçlarımız **kanımızın kuruması** pahasına bile» azalmayıp artacaktır.

«Demek bize, serinkanlılıkla «Deflasyoncu kemer sıkma» öğüdünü veren «Dostlar»dır. Şayet içlerinden alay etmiyorlarsa, ciddi ciddi istedikleri şey, Yunan mitolojisindeki Danaye'nin fıçısını doldurmamız, kalburla su taşımamız masalıdır». (Hikmet Kıvılcımlı, II. Kuvayımilliyeciliğimiz, s. 22-23-24)

Yukarda da söylendiği gibi 1945'den 1960'a kadar Türk parası iki önemli katliama (devalüasyona) uğratılmıştır. 1960-1970 arası ise, bir para katliamı yapılmıştır. (Bu da Demirel hükümetince % 66 oranında yapılan 1970 devalüasyonudur.)

Ancak 1970'den sonra devalüasyonların hesabı tutulamaz olmuştur. 1970'den sonra işbaşına gelen hükümetler daha hükümet oldukları ilk aydan başlamak üzere, iktidarları süresince, her ikiüç ayda bir devalüasyon yapar olmuşlardır. Fazla baş ağrıtmamak için, iki ana partinin son hükümetlerinden örnekler vermekle yetinelim. 11 Mart 1980 tarihli Cumhuriyette Yalçın Doğan şunlarıları yazar:

«İşletmeler Bakanı Kenan Bulutoğlu hükümetin kurulmasından iki hafta sonra Ecevit'e verdiği notta devalüasyon öneriyordu.»

Ve Ecevit hükümeti 1 Mart 1978 günü, yani iktidara gelişinin ikinci ayında Türk parasına satırı sallar. Türk lirasının fiyatı dolar karşısında % 33 oranında düşürülür. 19,25 TL olan 1 ABD doları 25 TL'ye yükseltilir.

Ecevit hükümeti 21 aylık iktidarında, Demirel'in hesabına göre 13 kez devalüasyon yapar. Ve iktidara geldiğinde 1 dolar **19,25 TL iken iktidardan gider iken 47 TL olmuştur.** Yani Ecevit **hükümeti,** iktidarı süresince Türk lirasını yaklaşık bir buçuk **misli %** 144 oranında düşürmüştür.

Son Demirel hükümeti de tıpkı Ecevit hükümeti **gibi iktidar**

oluşunun ikinci ayında, cehennem azabından beter zamlarla birlikte, ilk para katliamını yapmış; doları, 47 liradan 70 liraya çıkarmıştır. Tabii aynı oranda Türk lirasının fiyatını da düşürmüştür. Sonra yaptığı ikinci bir devalüasyonla Türk lirasını dolar karşısında 73,70 e düşürmüştür. Böylece Demirel hükümeti 6 ay içinde yaptığı iki devalüasyonla Türk lirasını yaklaşık % 57 oranında düşürmüş olmaktadır.

Ancak, Emperyalistlerin dini imanı yoktur. 6 ay içinde yapılan bu % 57 lik devalüasyonu da az bulurlar ve şimdi, her hafta bir devalüasyon istemektedirler. 25 Nisan 1980 tarihli Cumhuriyet şöyle yazar bu konuda:

«IMF raporunda yine halkı yakından ilgilendiren ve satın alma gücünü sürekli azaltan bir karar olarak, Demirel Hükümetinin «Sürekli devalüasyon konusunda bir «zorunluluğu» gördüğü belirtilmektedir. «IMF raporu böyle bir zorunluluğun «kaynakların dağılımında dışsatıma yönelmenin temel koşulu» olduğunu bildirmektedir.»

Uluslararası parababalarının bizlere sürekli devalüasyon önermelerinin nedenini, Cumhuriyet gazetesinin, İMF raporundan aktardığı şu cümleden açık ve kesince anlayabiliriz. İMF raporu aynen şunu diyor:

«Kaynakların dağılımında dış satıma yönelmenin temel koşulu» neymiş bu temel koşul? «Sürekli devalüasyon»

Bu cümlenin anlamı nedir? Neden «Sürekli devalüasyon» «dış satıma yönelmenin temel koşulu» sayılıyor İMF'ce. Besbelli ki şundan:

Bugünkü hükümet 6 ayda yüzde 57 devalüasyon yaptı. Bu 100 kuruşluk Türk malının fiyatını dış pazarda 43 kuruşa indirmek demektir. Böylece sürekli devalüasyon Türk mallarının fiyatını dış pazarlarda sürekli düşürmek demektir. Yani malımızın yabancı Emperyalistler için sudan ucuz hale gelmesi ve Emperyalistlerin mallarımızı yok fiyatına kapatmaları demektir. Tabii bu durum üretmen Türkiye insanının alın terini ve el emeğini yalnızca parababalarına peşkeş çekmek demektir.

Demek Emperyalistler mazlum halkımızın geri üretim tekniği ile binbir çile çekerek ürettiği eti, meyvayı, sebzeyi, fındığı, tütünü, çayı, tiftiği, yünü ve madenleri sudan ucuza almak için «Sürekli» devalüasyon öneriyor.

Bu madalyonun sadece bir yüzüdür. Öbür yüzü ise, uyduruk montaj sanayi fiyatlarının yapılan devalüasyon oranında artmasıdır. Emperyalistler, yaptırdıkları bir devalüasyon taşıyla iki kuş birden vurmuş oluyorlar: Bizim gibi geri ülkelerden aldıkları tarım ürünlerini daha ucuza almış, kendi sanayi ürünlerini daha pahalıya satmış oluyorlar. İşte bunun için, egemen sınıflarıyla anlaşarak ağlarına düşürdükleri geri ülkelere «Sürekli devalüasyon»lar öneriyorlar durup dinlenmeden.

Dünya piyasasında zaten gerçek değerinin iki misli fiyatla alınıp satılan dolar karşısında, bizim gibi geri, yarı sömürge ülkelerin paraları bir de böyle İMF veya OECD reçeteleriyle zorla devalüe ettirilince, artık o ülkeler olmuş oir meyva gibi Emperyalist canavarların kucağına düşüyor. O ülkeleri dış Emperyalist devletlere bağlayan sömürü ağları iyice kuvvetleniyor. Ve o ülkeler Emperyalistlerin her dediğine uşakca uymak zorunda kalıyorlar. Ve bir süre sonra böyle ülkelerin ekonomileri «enkaz» (Ecevit 1978 başında hükümeti kurduğunda «Enkaz devraldık» demişti.) Ya da «Felç» (Demirel de 6 ay önce hükümetini kurarken, «Felç olmuş bir ekonomi devraldık»larını bildiriyordu) oluyor. O zaman çare ne? Yeniden Emperyalistlerin (İMF'nin) ağına düşmek. Yardım (dolar) dilenmek. Sadakayı kopartabilmek için de İMF'nin, halka zehir zıkkım, parababalarına ise baldan tatlı gelen «reçetesini» uygulamak. Tabii bu reçetenin baş ilacı da yüksek oranlı bir devalüasyondur. Devalüasyon yapılır ve ezilen sömürülen halk bir kez daha satılır Emperyalistlere. Zaten durup dinlenmeden yanan işsizlik ve pahalılık alevi bir kez daha kudurganca sarar tüm ülkeyi. Çalışan yoksul halkın sofrasından eksilir, bir kaç lokmalık yiyecek daha. Ve bu satış işinin adına devleti yıkılmaktan, ekonomiyi batmaktan kurtarmak denir.

NEDEN HEP İMF'YE GİDERLER?

Bu sorunun açık cevabını bulmak için herhangi bir Türkiye insanının bir günlük yaşayışını izlemeliyiz: İnsanımız, sabah işine gitmek üzere kalktı yatağından. Traş olmak üzere, Traş sabunu, Gibbs veya Arkodur. Traş bıçağıysa Perma-Sharp veya Derbidir. (Nacet yahut Jiletle de olabilir, farketmez) İnsanımız bunlardan hangisini kullanırsa kullansın aynıdır: Bir Uluslararası şirketin ürettiği malı tüketmiş olacaktır sonuç olarak. Traştan sonra yüzüne sürdüğü traş krem veya losyonu için de durum aynıdır.

Kahvaltı yapacak insanımız. Bulabilirse, sana ya da vita gibi margarine ihtiyacı var. Hele bir de «Hür» (!) TRT'mizin «Milli» (!) reklamlarından etkilenmiş ise şokella, neskafe gibi uluslararası gıda tekellerinin ürünlerini de tüketecektir. Çay kaynatması gerek yine kahvaltı için. Yine bulabilirse tüpgaz kullanacak ve uluslararası tekellere haracını ödeyecektir. Ya tüp gaz ocağı: O da «Auer» olmalıdır. Yine yabancı tekelin ürününü kullanmak zorundadır insanımız.

İşe vaktinde yetişmesi gerek. Bunun için saatine bakmalı. Saati: Nacar mı, Omax mı, Hislon mu, Omega mı, yoksa Seiko ya da Citizen mi? Yoksa elektronik mi? Hangisi olursa olsun yine yabancı emperyalistlere haraç ödenmiştir.

İşe bir taşıt aracıyla gidilir genellikle. Binilecek aracın cinsi ve markası ne olursa olsun bir uluslararası şirketin malıdır o.

İşimizin başındayız şimdi. Askersek, kullandığımız savaş araç ve gereçlerinin büyük çoğunluğu yine yabancı emperyalistlerin ürettiği maldır.

Sivil memursak kullandığımız daklito, kalem, hesap makinası gibi şeyler gözlerimiz bazuksa, gözlüğümüzün camları, tiryakiysek sigaramızı ateşleyen çakmak yine hep dış emperyalistlerin ürünüdür.

İşçi ise insanımız, fabrika veya atölyede kullandığı üretim araçları da yine yabancı şirketlerin malıdır.

Köylü ise insanımız, Tarlasını sürdüğü traktör, kullandığı gübre ve tarım ilacı, ekinini biçtirdiği biçerdöver yine emperyalistlerin ürünüdür.

İnsanımız akşam eve dönüyor. Dönerken eve meyva, sebze gibi şeyler almalı, yahutta süt yumurta gibi şeyler veya başka gıda maddeleri: Bunların bozulmaması için soğukta korunması, yani buzdolabına konması gerek. Buzdolabı Arçelik mi? AEG mi? Yoksa bir başka marka mı? Farketmez. Hepsi uluslararası tekellerin ürünüdür.

Nihayet insanımız elini yüzünü, ayağını yıkayıp dinlenecek. Kullandığı sabun Puro, Adora, Lüx, Reksona vs.dir, Bunlar da emperyalist tekellerindir.

Akşam oldu. Işığın yakılması gerek. Kullanılan ampul General Elektrik, Tekfen vs. dir.

Televizyon veya radyoda bakalım ne gibi programlar var? Aşağı yukarı hepsi Amerikan olan acaba hangi dizi (dah doğrusu diziler) var. Dallas'mı, İki Tanık'mı, Aşk Gemisi mi, Kaptan Onedin ya da Küçük Ev mi? Kısacası yine emperyalist beyin tröstlerinin afyonunu yutacağız, emperyalist kültürle yıkanacak beynimiz. Ama hele biz önce haberleri dinleyelim. Bakalım bugün nelere zam yapılmış? Nerede kaç kişi öldürülmüş?

İster televizyon izleyin, ister radyo dinleyin. Sonuç yine aynı. Bir yabancı emperyalist şirketin ürününü kullanıyorsunuz demektir.

Diyelim biraz üşütmüşsünüz, bir kırıklık hissediyorsunuz. Başınız ağrıyor. Aspirin iyi gelir. Aspirin, evet o da bir uluslararası ilaç tekelinin ürünüdür. Sakın daha ağır hasta olmayın. Çünkü doktor bulsanız bile ilaç bulamazsınız. Eğer şansınız yaver gider veya tanıdık bir eczacı varsa belki ilaç bulabilirsiniz, o zamanda aylık gelirinizin üç ya da dörtte birini ilaç tekellerine ödemeniz gerekecek.

Evet bu yaptığımız bir Türkiye insanının bir gününün kabaca izlenmesi veya eksik, tamamlanmamış bir tablosuydu. Gördüğümüz gibi insanımızın tüketmek ya da kullanmak zorunda olduğu ihtiyaç maddelerinin (malların) gıda ve giyim dışında kalanlarının hemen hemen tümü yabancı şirketlerin üründür.

Bu maların bir kısmı dışarda tüketime hazır mal olarak ithal edilir. Bir kısmı ise yabancı şirketlerle etle tırnak gibi kaynaşmış bizim montaj sanayimizce güya üretilir. Daha doğrusu ambalajlanır.

Hem dışardan hazır mal ithali yapılabilmesi, hem de montaj sanayimizin işleyebilmesi için döviz gereklidir. Döviz ise yabancı emperyalistlerdedir. Onların devlet veya İMF gibi örgütlerindedir. O zaman yine bu emperyalistlere el açılacaktır. Onlar ise İMF'nin yolunu gösterirler ilkin adama. «Önce İMF ile anlaşın» derler. İMF'nin ise birinci emri: «paranızı düşürün (devalüasyon yapın);» ikinci emri ise: «Kemerleri sıkın (yani ücretleri ve maaşları dondurun)» der.

Bu emirlere tanrı buyruğuymuş gibi uyurulur. Yoksa emperyalistler değirmenin suyunu keserler. Yani döviz vermezler. O zaman montaj sanayi, zembereği boşalmış bir saat gibi duruverir. Ve dışardan bir çöp bile ithal edilemez olur. İşte o zaman emperyalizme bağımlı geri ülkenin ekonomisi «felç» olur. Ya da «enkaz» durumuna düşer.

Bu duruma «düşmemek», düşülmüş ise «çıkmak» için İMF'nin emirlerine uyulur. Ve ülke tüm insanları ve doğal zenginlikleri ile birlikte bir kez daha yabancı emperyalistlere peşkeş çekilir.

Artık öyle bir kısır döngüye düşülmüştür ki, para durmadan devalüe edilir. Örnekleyelim:

	1940	Bir Dolar		:	1.30 TL
7 Eylül	1946	«	«	:	2.80 «
23 Ağustos	1960	«	«	:	9.04 «

1 Ocak	1964	«	«	: 9.08 «
10 Ağustos	1970	«	«	: 15.15 «
28 Ekim	1975	«	«	: 15.30 «
15 Mart	1976	«	«	: 15.81 «
2 Nisan	1976	«	«	: 16.32 «
27 Ekim	1976	«	«	: 16.83 «
1 Mart	1977	«	«	: 17.85 «
21 Eylül	1977	«	«	: 19.63 «
1 Mart	1978	«	«	: 25.50 «
Ve bugün		«	«	: 73.70 TL

(Türkiye İstatistik Yıllığı) 1979

Paranın durmadan düşürülmesi kaçınılmazca iki sonuç doğurur. Birinci sonuç: Dış Ticaretin her yıl daha fazla açık vermesi:

Yıllara göre Dış Ticaret (veya günümüzde çok kullanılan moda deyimiyle «ödemeler dengesi») açıkları:

YILLAR	AÇIK (Milyon Dolar)
1971	494
1972	678
1973	769
1974	2.246
1975	3.338
1976	3.169
1977	4.043

(Türkiye İstatistik Yıllığı 1979)

Bu yılın ilk iki aylık (Ocak ve Şubat) Dış Ticaret açığı ise gazetelerin yazdığına göre 800 Milyon doları aşıyordu: «Ocak-Şubat ticaret açığı 800 Milyon doları aştı.» (Cumhuriyet, 18 Nisan 1980)

Eğer Dış Ticaret açığımız artmaz da, yıl sonuna dek bu tempoda giderse, 1980 yılı açığı 4 Milyar 800 Milyon dolara varacak demektir.

İkinci sonuç: Dış borçların çığ gibi büyümesi.

YILLAR	DÖVİZLE ÖDENECEK BORÇLAR (Milyon Dolar)
1971	2.209.7
1972	2.300.4
1973	2.654.2
1974	2.901.1
1975	3.012.3
1976	3.822.1
1977	4.410.0
1978	6.126.0

(Türkiye İstatistik Yıllığı 1979)

1979 yazında 18 Milyar dolara varan dış borçlar, 1979 yılı sonunda 20 Milyar 200 Milyon doları buluyordu. Demirel hükümetinin 24 Ocak ihanetine karşılık OECD ülkelerinin vermeyi taahhüt ettikleri 1.16 Milyar doların alındığını da varsayarsak şu andaki dış borç tutarı Türkiye'nin iki yıllık bütçesine eşit demektir.

Bu her gün kabaran dış borçların değil kendisini, faizini bile ödeyemez duruma düşen iktidardaki yerli parababaları hangi yola başvururlar? Yeniden ve tekrar milleti soyma ve ezme yoluna. Bunu nasıl yaparlar? Bunun Osmanlının son devirlerinden beri en denenmiş yolu piyasaya karşılıksız (kalp) para sürmektir. Yerli parababaları bu değeri düşük sahte parayla hem üreticinin elindeki ürünü yok pahasına alırlar, hem de çalıştırdıkları asker, memur ve işçilere ödedikleri maaş ve ücretleri azaltmış, yani onların gelirlerini çalmış, bu insanlarımızı daha ucuza çalıştırmış olurlar. Daha anlaşılır olmak için konuyu biraz açalım. Yine Kıvılcımlı'yı dinleyelim:

«Hepimiz iyi biliyoruz: Kağıt paranın kendine has bir kıymeti yoktur. Kağıt para bir kıymetin ifadesidir. Ve mecburi olduğu... Onu elden ele geçirmeye mecbur olduğumuz için, tedavülü mecburi olan bir nesne olduğu için kıymetli gibi görünür bize. Hakikatte o kağıt para: Mecburi elden ele geçecek diye bir devlet zoru olmasa, onu sokağa atsanız kimse dönüp bakmaz bile. Pis bir kağıttır. Üzerine mikrop bulaşmıştır. Hatta ele alınır kağıt değildir. Kullanılmış kağıt parçasını kim eğilir de yerden alır? Ne çare ki, mecburiyet hepimizi bu kağıdı almaya sevk eder. Sahici paranın kıymeti, onun üzerine harcanmış emekle ölçülür. İnsan emeği ne kadarsa, paranın üstünde o kadar değeri yüksek olur. Nitekim altın böyle, üzerine fazla insan emeği harcanmış büyük değerde bir nesnedir.» (Eyüp Konuşması, 1957)

Kağıt paranın kendine has bir kıymeti yoktur. Kağıt para, ancak Merkez Bankasındaki kasalara karşılığı altın olarak konulmuş bulunursa bir kıymet ifade eder. «Şayet Merkez Bankasındaki altınlar başka yere harcanırsa, bizim elimizdeki kağıt para, mütemadiyen kıymetten düşer. Ve başımıza gelen bu olmuştur.» (Kıvılcımlı, Age.)

Osmanlının son dönemlerinde, devleti barçlandırarak soyan tefeci-bezirganlar koca imparatorluğun hazinelerini tamtakır etmişlerdi. Devlet bu yüzden (şimdiki gibi) emrinde çalıştırdığı asker ve memurlarına (Osmanlı bunlara «Kapıkulu» derdi) aylıklarını ödeyemez olmuştu. Osmanlı burjuva icadı kağıt parayı da bilmiyordu. O yüzden, ödediği akçelerin içine habire bakır katarak, paradaki altın miktarını (yani paranın değerini) düşürüyordu. Ama paranın içindeki bakır miktarı arttıkça, paradaki altın rengi kayboluyor ve para bakır bakır kızarıyordu. Bu «züyuf akçe» denen kalp parayı alan yeniçeriler, onun değerinin düşük olduğunu daha yüzüne bakar bakmaz anlıyorlar ve «istemezük» naralarıyla kazan kaldırıyorlardı. Sadrazamın, birkaç vezirin, bazan da padişahın kellesini almadan da kışlalarına dönmüyorlardı.

Oysa günümüzde iktidarda olanlar, Osmanlının, ne yaptığını bilmez, tefeci-bezirganların tutsağı olmuş bunak padişahları değildir. (Kastettiğimiz Osmanlı padişahlarıdır) Günümüzdeki iktidar sahipleri, 50 Milyon Türkiye insanını sağmal sürü gibi hem kendileri sömürüp, hem de dış emperyalistlere peşkeş çeken ve yaptıkları bu namussuzluğun adını «vatan kurtarmak» koyacak denli yüzsüz, pişkin ve hin oğlu hin Finans-Kapitalistler zümresidir. Halkı aldatmanın ve uyutmanın binbir yolunu ağababaları uluslararası Finans-Kapitalden öğrenmişlerdir. O yüzden sahteliğini bir bakışta ele verecek olan madeni para ile alış veriş yapmazlar. Karşılıksız, yani sahte kağıt para basarlar ve onunla iş görürler. Kağıt paranın ise yüzüne bakarak kalp olup olmadığını anlamak mümkün değildir. Çünkü gerçeği ile sahtesi arasında gözle görünen bir fark yoktur. Her ikisi de aynı kağıttan, aynı boya kullanılarak, aynı matbaada basılmıştır.

Kağıt paranın sahteliği pazarda: alış-verişte ortaya çıkar. Para kalplaştıkça yani değerden düştükçe, biz üzerinde aynı rakamı taşıyan paranın alım gücünün gittikçe düştüğünü görürüz. Diyelim bin lirayla geçen ay aldığımız ihtiyaç maddelerini bu ay alamadığımızı görürüz. Ancak o zaman elimizdeki paranın değerinin düşük olduğunu anlarız.

İşte kağıt paranın bu özelliğinden (kalplığının yüzüne bakarak anlaşılamamasından) yararlanan parababaları, binbir demagojiyle işin sorumluluğundan kurtulmayı başarırlar. Sanki parayı değerinden düşüren kalpazanlar kendileri değilmiş gibi davranırlar. Oynadıkları bu namussuzca para oyunuyla kendi yarattıkları pahalılıktan kendileri de sözde şikayetçi olurlar. Ve enflasyon ve pahalılığa karşı mücadele çığlıkları atarak halkın gözüne kül serpmeyi pek başarırlar. Zavallı mazlum halkımız da bu bezirganların yalanlarına pek çabuk kanar.

Ve bezirganlar devam ederler kalpazanlığa. Banknot matbaası çalışır gece gündüz. Basar, Ramazan imsakiyesi basar gibi, karşılıksız kalp paralar. Böylece tedavüldeki para miktarı (para arzı) durmadan artar:

Yıllar	«Bilfiil Tedavüldeki Banknot ve Ufak Para» (Milyon Türk Lirası olarak)
1971	13917
1972	15978
1973	20700
1974	26151
1975	32905
1976	42466
1977	62953
1978	93817

(Türkiye İstatistik Yıllığı. 1979)

1979 yılında, yani Ecevit hükümetinin düşüşünde tedavüldeki paranın miktarı 179 Milyar 720 milyonu buluyordu. Ecevit hükümeti 21 aylık iktidarında aşağı yukarı 100 milyar kalp (hazinede altın olarak karşılığı olmayan) para basıp sürdü piyasaya. Kandırdı işçiyi, köylüyü, asker-sivil memuru değeri düşük parayla.

Molla Necmettin Erbakan 29 Nisan günü. TRT nin akşam bültenlerinde yayınlanan konuşmasında: Demirel hükümetinin «5 ay içinde 40 milyar lira para 'bastı»ğını söyledi. Demek, Demirel Hükümeti, Banknot Matbaasını çalıştırmakta, yani kalpazanlıkta Ecevit hükümetinden daha başarılı.

Yine Kıvılcımlı'ya dönelim:

«Bu para oyunu, memleketin en büyük politika oyunudur. Eğer, vatandaşımız bu oyunları hesaba katarak siyasete el koymazsa, yani bu oyundan zarar gören vatandaşlarımız, artık bu oyuna son vermek için, siyasette söz ve tesir sahibi olmazsa bu gidişin sonu gelmez.» «Çalışan vatandaşlarımızdan hiç biri, elindeki paranın her sene yarı yarıya düşmesine taraftar değildir. Çünkü, evindeki çocuğunun rızkı da yarı yarıya düşecektir.

«Bu gökten inme bir afet değildir. Pahalılık, paranın düşmesi: yine bizim meselemizdir. Ama, sizin, bizim değil. Çalışan, alınteri ile emeğini çıkaran fakir fukaranın eseri değildir. Maalesef, memleket idaresini elinde tutan ve bezirganca pahalılık ve vurgunculuk ile uğraşan bir zümre vardır. Bunlara bezirgan derler. Onların işine gelir pahalılık. Çünkü, paranın kıymeti düştü mü, geçen sene bir kilo fasulye aldığım bir lira, bu sene yarım kilo fasulye alınca: işçinin ücreti de yarı yarıya düşmüş demektir. Halbuki, işçiyi kullanan işveren, bu sene aynı ücreti verdi mi, geçen yıla nazaran yarım ücret veriyor demektir.

«Köylü buğdayını, peynirini, yağını mahsulünü satıyor: Para yarı yarıya düştü mü, geçen sene iki liraya sattığı malı, bu yıl bir liraya satması demektir. İşte yandı yarı kıymeti! Ama köylünün malını ondan alıp da ticaret yolu ile

kazanca giden bezirgan, malın fiyatına istediği zammı yapmak suretiyle, onu istediği kadar pahalıya satabilir. Ve işte bugün gördüğümüz manzara da budur.

«Yani, gerek paramızın kıymetinin düşmesi, gerek hayat pahasının ateş pahası olması tesadüf değildir. Yani, talihsizliğimiz değildir. Günahımız da değildir. İlahi bir... Demeyelim, azap da değildir. Bizim tanrıya karşı günahımız nedir ki, tanrı bize böyle bir azabı ilahı göndersin? Bu doğrudan doğruya siyasetin eseridir». (Eyüp Konuşması)

1957 lerdeki enflasyon hızı bugüne kıyasla yine düşük sayılır. Çünkü, Kıvılcımlı, o günlerde, halkın gelirinin her yıl yarı yarıya düştüğünü söylüyor.

Oysa günümüzde seyreden enflasyon halkın gelirinin neredeyse tümüne yakın bir bölümünü silip süpürüp, götürüp gitmektedir.

Sadece bu hükümet 6 ay içinde yüzde yüzle, yüzde bine varan zamlar yapmıştır. Yani hayat yüzde yüz ile yüzde bin arasında pahalanmıştır.

Geçen yıl 62,5 lira olan Et-Balık Kurumunun eti bu yıl 250 liraya çıktı. 125 lira tüpgaz 350 lira oldu. 44 lira olan zeytin yağı 250 lira oldu. 7 liralık Aspirin 30 liraya çıktı. Rakamları daha fazla saymayalım. Zaten hepsini hepimiz biliyoruz.

Zaten, yerli-yabancı parababalarının sözcüleri de bunları saklamıyorlar. Türkiye'deki enflasyonun «üç rakamlı sayılarda» seyrettiğini söylüyorlar. Biliyoruz 100 de, 999 da üç rakamlı sayılardır. Maliye Bakanı İsmet Sezgin, 24 Ocak ihanetini (aldıkları kararlar vatana ve millete ihanetlerini belgeler) televizyonda savunurken: Enflasyonun üç rakamlı sayılara tırmandığını, kendilerinin enflasyonu yüzde elliye düşürmeye çalışacaklarını, düşürebilirlerse bunun bir başarı olacağını söyledi. Tabii o, enflasyonu yaratan parababalarıdır, biz de parababalarının yeni işbaşına gelmiş bir kadrosu olarak, vurgun ve soyguna daha amansızca devam edeceğiz, enflasyonu daha da körükleyeceğiz demeyecektir. «Enflasyon hızını yüzde elliye düşürmeye çalışacağız» diyecektir.

Ancak bizim için önemli olan, enflasyonun «üç rakamlı sayılarda» seyrettiği gerçeğini parababalarının en önemli sözcülerinin (en sadık uşaklarının) bile inkar edemeyişleridir. Şimdi Enflasyonun, yabancı parababalarının olduğu gibi, vatanı ve milleti onlara peşkeş çeken yerli parababalarının da sömürü ve vurgunlarını nasıl arttırdığını, onların kendi verdikleri rakamlara dayanarak gösterelim. Bu konuda gazetemizde daha önce yayınlanmış bir araştırmadan ilgili bölümü aynen aktarıyoruz:

ENFLASYON PARABABALARININ

İŞİNE YARAR

Bu gerçeği, İstanbul Sanayi Odası (İSO)nın yaptığı ve 300 büyük firmanın 1978 yılındaki durumunu inceleyen ankete baktığımızda çok net bir şekilde görebiliriz. Böylece parababalarının demagojileri de açığa çıkar. Parababalarının en çok yaptığı demagoji, enflasyonu işçi ücretlerine bağlamaları idi, bunu gördük. Bir de enflasyondan en fazla etkilenen kendilerini gösteriyorlar. Şimdi, «Vay efendim, kredi yok, yatırımlar yapılmıyor, **özel sektör ve dolayısiyle ülke iflasın eşiğinde»** feryatlarının yedi kat arşa yükseldiği 1978 yılı kârlarına bakalım özel sektörün. Yukarıda belirttiğimiz ankete göre:

1977 yılında ankete konu olan 259'u özel 41'i kamu kesiminden 300 büyük firmanın toplam kârları 12 milyar 455 milyon 478 bin liraya ulaşmıştır. **1978'de ise her türlü yakınmalara rağmen bu 300 büyük firmanın net kârı % 90,2'lik bir artışla 23 milyar 546 milyon 246 bin lira olarak gerçekleşiyor.** 1978 de Batılı ülkelerin firmaları bile bu kadar yüksek bir kâr elde edemiyorlar. Fakat burada Batılı firmaların sermayelerinin büyüklüğünü de gözden uzak tutmamak gerekir. Aslında elde ettikleri kârları miktarca daha fazladır.

İşverenlerimizin sağladıkları gelişme sadece kârlılık konusunda değil. 1978 yılında 259 **özel sektör** kuruluşunun çalıştırdıkları personel başına sağladıkları kâr büyük bir artış göstermiştir. **1977'de özel kesimde çalışan başına kâr 69 bin lira olarak gerçekleşmiştir. 1978 yılında ise bu rakam % 40'ı aşan bir artışla 93 bin liraya yükselmiş.** Bu değerlendirme sadece İSO'na üye kuruluşlara yönelik yapıldığında, kişi başına kârlılık oranı **% 90'ı bulan bir artışla** 107 bin 160 liraya çıkıyor. Yani Finans-kapitalin en verimli işletmeleri İstanbul'da yoğunlaşmış.

İşverenler 1978 yılı boyunca «yatırımlar geriledi, kapanan işyerleri sayısı artıyor» diyerek ortalığı velveleye verdiler. Ama kendi örgütlerinin yaptığı ankette 1978 yılı yatırımlarına baktığımızda, **1977 yılı sonuçlarına göre % 147,8 artış göstermiş.** Buna ne buyrulur? Diğer taraftan fabrikaların istihdam kapasitesinin düştüğünü, işten çıkarılanların «çığ gibi» arttığını söylediler. **Acaba doğru mu?** Gene İSO'nun anketine baktığımızda ne görüyoruz: **1978** yılında bu 300 büyük firmada çalışanların sayısı 330 bin 550'den 371 bin 850'ye yükselmiş. **% 11,8 artış.** Demek ki bu da YALAN.

«Satışlar durdu» dedi parababaları. 1978 yılı satış hasılatlarına bir bakalım. Ankete göre **satış hasılatları da % 40 artış göstererek 202 milyar 690 milyon 784 bin liradan 284 milyar 239 milyon 679 bin liraya yükselmiş.**

Görüldüğü gibi işverenlerin feryatları demagojiden yalandan başka bir şey değil. Amaçları da açık; halkımız gerçeği öğrenmesin. Parababalarını da kendisi gibi sıkıntı çekiyor sansın.

Yabancı şirketlerin'de elde ettikleri kâr bakımından bizimkilerden aşağı kalır yanı yok. Zaten aksi de düşünülemez. «6224 sayılı yasadan yararlanan yabancı sermayeli şirketlerin 3. Beş Yıllık Kalkınma Planı döneminde bir önceki plan dönemine oranla, **Türkiye'den transfer ettikleri kâr % 142, lisans ücreti % 110 artmıştır.»** (Milliyet, 16 Ağustos 1979) Ve bu oran 1968-1972 kâr transferlerinin artış yüzdesinden de yüksek, 1968-1972 kâr transfer artış yüzdesi 99 idi. Yabancı şirketler sermayeleri büyüdüğü halde kârları % 142 artabiliyor. % 70'lik enflasyonun görüldüğü 1978 yılında ve bu yıl bu rakam kim bilir ne kadar artış göstermiştir.

Demek ki enflasyon parababalarına zarar vermiyor. Aksine kârlarını artırabiliyorlar, enflasyonun yükünü çeken emekçi yığınlar oluyor.

Peki parababaları bu yüksek kârları nasıl elde eder? Enflasyonun getirdiği sonuçlar bu kolaylığı sağlar. Enflasyonda:

1 — İŞÇİ ÜCRETLERİ DÜŞER

Parababalarının en çok isteyip de yapamadıkları bu işi enflasyon onların yerine yapıverir. Gene parababalarının rakkamları ile konuşalım.

«Yılın ilk altı aylık dönemi sonunda ortalama net reel işçi ücretlerinin 1978 yılındaki düzeyine göre **yüzde 21 oranında** GERİLEYEREK 20,35 liraya düştüğü saptanmıştır.

«Sosyal Sigortalar Kurumu'nun 1979 yılı Ocak-Haziran dönemi işçi ücretlerine ilişkin verileriyle yapılan hesaplamaları, 1978 yılında 122 lira olan net ortalama günlük kazançların Haziran ayı sonunda **150,37 liraya yükselmesine karşın fiat artışlarının etkisinden arındırıldığında** GERÇEK OLARAK **1978'deki 25,78 liralık düzeyinden 20,35 liraya** DÜŞTÜĞÜNÜ göstermiştir.

«Uluslararası Para Fonu'nun Türkiye ile ilişkilerini yürüten yetkililer tarafından hazırlanan ve 5 Temmuz 1979'da Fon Yönetim Kuruluna sunulan «Gizli» raporu ile Dünya Bankasınca düzenlenen «Bunalımdan Büyümeye» başlıklı raporlarda ücret artışları konusuna da değinilerek, SINIRLANDIRILMASI öngörülürken, yapılan hesaplamalar 1979 Haziran ayı sonunda gerçek net ücretin 1971 yılındaki düzeyinin de ALTINA İNDİĞİNİ ve bu yıla göre 11,35 lira daha az olduğunu ortaya koymaktadır. (Oldu olacak hiç vermeyin şu ücret denilen nesneyi be. D.D.)

«Öte yandan son 85 yılda ücret artışları % 374 artarken, fiat artışları % 739'a ulaşmıştır.» (Milliyet - 11 Ekim 1979)

Ücretler hep fiatların arkasından koşuyor ve enflasyonda bu ara giderek açılıyor. Patronlar işçilere aynı çalışmaya karşı eskisine göre sayısal olarak belki daha büyük ama gerçekte kat kat KÜÇÜK ücretler veriyorlar. Gel şimdi hem parababası ol, hem de enflasyona karşı çık.

Demek ki patronlar, yüksek enflasyon dönemlerinde başlıca artı-değer sömürüsünü artırarak olağanüstü büyük kârlarını sağlıyorlar. Bu aynı zamanda emekçilerin yaşama düzeylerinin gittikçe kötüleşmesinden belli. İstanbul Ticaret Odasının bir araştırmasına göre 1979 Eylül ayında üç çocuklu bir aile **için en az 12 bin 885 lira** mutfak masrafı gerekiyor. Ve bu beş kişi için ayda **en az 23 bin 285 lira gerekli** ki biraz insanca yaşayabilsin. O halde asgari ücret bu değerde olmalı, yani 23 bin 285 lira olmalı, İstanbul Ticaret Odası'nca Parababaları böyle diyorlar. Oysa verdikleri asgari ücret bürüt 5400 lira gibi gerçek asgari ücretin dörtte birinden de küçük bir değer.

Enflasyona bağlı olarak ücretleri düşürücü yönde bir olay da İŞSİZLİĞİN artması. Ülkede işsizler çoğaldıkça, patron, işçilerin her türlü hakkını kıstıkça kısıyor. Buna karşılık, işçiler örgütlenip direnecek olsalar, hemen işçileri kapının önüne koyabiliyor. Çünkü geride daha düşük ücretle dahi işe girmek için bekleyen YEDEK İŞSİZLER ORDUSU var. İşsizler ordusunun varlığı aynı zamanda patronlara zararlı. Neden mi? İşsizler ordusunun elinde para yok ki parababalarının ürettiklerini tüketsin. Fakat parababaları muazzam reklâm ve satış yöntemleri ile bu zararı asgariye indirmeyi becerebiliyorlar. Tabii bu reklam ve satış giderleri de maliyet artışı olarak fiatlara yansır.

2 — SPEKÜLASYON ARTAR

Fiatların sürekli yükselmesi, parababalarını: patronları ve tefeci-bezirganları spekülasyona iter. Bugün aldığı malın yarın iki misli olacağını düşünen sermayedarlar; ellerindeki sermayeyi spekülatif amaçlarla kullanırlar. Bu da fiatları daha da yükseltir. Son günlerde gazetelerde yer alan ilacından yağına, çimentosundan demir-çeliğine kadar stokçuluk haberleri bunu kanıtlıyor. Tabii bu yakayı ele veren beceriksiz stokçular daha toy. Spekülasyonun stokçuluğun dik alasını büyük parababaları yapıyor. «İmalat sanayinin 1978 yılı içinde çeşitli sektörlerinde STOKLARIN ARTTIĞI görülmüş ve 1979 yılına önemli miktarda stok varlıklarıyla girilmiştir.

«Özel sektör imalat sanayinde üretim ve stokları belirlemek amacıyla, Devlet Planlama Teşkilâtı İktisadi Planlama Dairesi tarafından yapılan anket sonuçlarına göre 1978 yılına imalat sanayiinde toplam 45,6 milyar liralık stokla girilmiştir. Yıl içinde mamül madde stoklarında 5,5 milyar liralık hammadde ve yardımcı madde stoklarında ise 3,6 milyar bir stok artışı meydana gelmiş ve böylece stoklardaki toplam artış miktarı 9,1 milyar liralık bir değere ulaşmıştır.» (Milliyet - 4 Ekim 1979)

İmalatçılar üretime eski hızlarıyla devam ediyorlar, fakat fiatların kesinlikle artacağını bildiklerinden, ürettiklerini pazara sürmezler. Bu arada her çeşit basın yayın ve diğer propaganda araçlarıyla mallarına olan talebi körüklerler. Devlet baba resmen ZAM yapınca da mallarını sürerler pazara. Ve sonra gelsin tatlı kârlar.

Diğer taraftan, Devlet Baba bu spekülatörlere kolaylık sağlıyor. Nasıl mı?

En basiti dövizin, sermayenin ve malların fiyatlarının piyasa fiyat düzeylerinin altında tutulması ve bu resmi fiatlardan belirli kişilere döviz, sermaye, mal tahsis edilip satılması ve bu aradaki farkın olağanüstü spekülatif gelir sağlaması. Diyelim, doların piyasa fiatı 60 lira, resmi değeri 47 lira. Devlet Baba, Merkez Bankası aracılığıyla belirli bir kişiye (bir işverene) doları 47 liradan verir. Dolarları cebine indiren işveren beher dolardan 13 lira rant geliri elde eder. «Bu olanakları resmi fiyatlardan elde ederler, piyasa fiyatlarından değerlendirerek aradaki farkı, **büyük bir bölümünün vergileme olasılığı da bulunmayan** biçimde olağanüstü rant geliri olarak kendilerine aktarmaktadır. (...) Bazı tahminlere göre YASAL OLMAYAN YOLLARDAN **iki milyar dolar dolayında (yaklaşık yüz milyar lira - D.D.) dış alım yapılmış** ve özel imalat sanayii ürünlerine uygulanan fiat denetim yöntemleri nedeniyle **bu kesimin toplam katma değerinin % 20'si dolayında** SPEKÜLASYON RANTI oluşmuştur.» (Milliyet - 12 Eylül 1979) (Biz Majüskülledik - D.D..)

100 milyar liralık resmi olmayan dış alım yapılıyor. Bunun diğer adı KAÇAKÇILIK'tır. Kim yapıyor bunu? Burnundan kıl aldırtmayan, ulu «HÜR TEŞEBBÜS»ümüz. Az önceki alıntının yapıldığı haberin başlığı ise şöyle **«Her yıl 400 milyar liralık olağanüstü rant oluşuyor.»** Bu rant kimin cebine gidiyor? Gene «Hür Teşebbüs»ün.

Bir de paraları böyle stokçuluğa, spekülâsyona yetmeyen «Küçük tasarruf» sahipleri var. Bunlar da para fiyatının düştüğünü görerek «Aman bari yatıralım bankaya da 4 senede 2 misline çıksın» diyerek, dişlerinden tırnaklarından arttırdıkları paraları bankalara yani Finans-Kapitalin emrine veriyorlar. Bankaların mevduatlarındaki artışları bunu gösteriyor. «Büyük bankaların ekonomik çalışmaların yoğun olduğu illerde topladıkları mevduatın da **hızlı bir** BİRİKİM görülmektedir. Mevduat toplamaya yetkili 13 büyük bankanın 14 ilde topladıkları mevduatında Eylül ayının yalnız üçüncü haftası içinde **2,7 milyar liralık** bir artış meydana gelmiş ve bankaların mevduatı toplamı 265,3 milyar liraya çıkmıştır.

«Bankaların mevduatında yılbaşından 21 Eylül tarihine dek geçen süre içinde meydana gelen birikim 56,4 milyar liraya ulaşmıştır.« (Milliyet - 10 Ekim 1979)

«Küçük tasarruf sahipleri»nin paraları kimin cebine akıyor? Herhalde emekçilerin cebine değil. Kredi olarak parababalarına veriliyor.

3 — VERGİLER ARTAR

Daha önce gördük enflasyonda devlet bütçesi açık veriyor. Devlet baba da bu açığı kapatmak için vergileri artırıyor. Fakat parababalarının öyle büyük vergi sorunu diye bir sorunları yok. Çeşitli vergi kaçırma yöntemleri ile bu badireden de sıyırırlar. Çeşitli göstermelik hayır kurumları kurarak, öğrenci bursları vererek, yurtlar kurarak bunları gider olarak gösterirler ve vergiden düşerler. Böylece bir taşla iki kuş vururlar. Hem vergi ödemez, hem de kurduğu bu vakıflarla verdiği burslarla kendine teknik ve yönetici eleman yetiştirir; bunların Amerika'larda, Avrupalarda tam bir BURJUVA UŞAĞI olarak eğitim görmelerini sağlar. Bu konuda Türkiye Finans-Kapitalinin babalarından Vehbi Koç ne diyor bakın: «Ekonomisi kuvvetli olan memleketlerin politikası da kuvvetlidir. (Hayret! Yalan söylemiyor. D.D:) Kuvvetli ekonomiye sahip olmak ise ancak **yetenekli idarecilerin** mevcudiyetiyle mümkündür. İşte bu düşünceye inanan muhtelif mesleklere mensup 205 arkadaş ile (işte şimdi yalan söylüyor, bunların hepsi patron ve patron uşağı) 12 yıl evvel Türk Eğitim Vakfı'nı kurduk. Bu vakfın anayasası kabiliyetli (uşaklık yeteneği olan anla! D.D.) maddi desteğe muhtaç gençlerin, muhtelif dallarında eğitimlerini sağlamak, bilgilerini artırmak, çeşitli sahalarda memleketi idare etmelerini temin etmektir.» (Milliyet, 5 Temmuz 1979) İnsanın gözünün önüne Süleyman Demirel geliyor. Finans-Kapital bu gibi adam lara vergi kaçırmaktan, memleket idare etmeye kadar görevler veriyor. Bunlar için yapılan masraflar ayrıca gider olarak gösterildiğinden maliyetlere yansır ve fiatlar artar. Bu da enflâsyon hızını arttırır.

Şimdi gelelim enflasyonun vergi konusundaki faziletlerine: Parababaları yükümlü oldukları vergileri zamanında ödemezler, geciktirirler. Böylece ödedikleri *vergi enflasyon hızı ise gerçek değerine göre çok daha düşüktür.* Bunda devlet bürokrasisinin hantallığı, çok işlerine yarar. Devlet Baba arayıp sorana kadar onlar vergilerini geciktirirler.

Ücretliler ise vergilerini daha maaşlarını almadan ödüyorlar. Ve emekçilerin ücretleri itibari olarak arttığında, kesilen vergi de artar. Örneğin bir işçinin maaşının ayda yaklaşk yarısı çeşitli vergilere kesilir. Diyelim eline 5 bin lira geçiyor ve diyelim işçinin toplu sözleşme sonucu brüt ücreti 20 bin lira olsun (Hoş olmaz ya D.D.) Ülkede de %70 enflasyon var. Önce **20 bin brüt maaşın 10 binini vergi götürür. Geriye kalan 10 binin de %70'ini** enflasyon alır götürür. 10.000 — 7000 = 3000 lira eski değeriyle işçinin elinde kalan para, Demek ki enflasyon sonucu işçinin ücreti azaldığı halde kesilen vergi oranı değişmiyor, gene maaşın yarısını alıyor, götürüyor. İşçi eğer eskisi gibi yaşayacak olsa, imkânsız. Bu sebeple kemerleri sıkmak zorunda kalır. Bir de işçinin genellikle iki yılda bir toplu sözleşme yaptığı düşünülürse, ücretinin ne kadar düştüğü görülülür.

Parababalarına gelince, onlar vergilerini 1 yıl sonra verirler. Enflasyon vergi konusunda burada çok işlerine yarar parababalarının. Diyelim patron 10 milyon lira vergi verecek 1978 yılı için. Bunu 1979 Mart ayından önce ödemez. Mart ayından sonra da 3 taksitte olmak üzere öder %70'lik enflasyon hızı hiç değişmiyorsa 10 milyon liranın 7 milyon lirası aslında patronun cebine kalır. Patron sayıca 10 milyon lira öder. Fakat bu İTİBARİ değerdir, gerçek değer 3 milyon liradır. Böylece patronlar emekçilere bir kazık daha atar.

(Devrimci Derleniş Sayı: 22 s. 10-11)

Eskiden Padişah emrederdi; halk onun fermanına boynumuz kıldan ince derdi. Bugün diyorlar ki: «sen bana oyunu verdin. Kendi oyunla, senin emrinle iktidara geçtim. Eh, ne yapalım, pahalılık oldu ise kabahatli yine sensin. Getirmeseydin bizi iktidara.»

«Adeta bu duruma getiriyorlar milleti. Pahalılığı yapan sizmişsiniz vatandaşlar! Sizin aklınızdan geçiyor mu böyle birşey. Hiçbir vatandaş elindeki parasının yarı yarıya düşmesini ister mi? Hiçbir vatandaş 100 kuruşa aldığı mal, illa 200 kuruş olsun diye çabalar mı. Amma neticede öyle bir mekanizma kurulmuşki, öyle bir siyasi, iktisadi Ali — Cengiz oyunu dönüyor ki... En sonunda gene biz kabahatli çıkıyoruz, vatandaş kabahatli çıkıyor. «Oy verdin, ben de yaptım» diyor.» (Kıvılcımlı, Eyüp Konuşması)

Her zaman olduğu gibi parababalarının iktidardaki hizmetkarları bugün de aynı şeyi diyorlar: «Biz sandıktan çıktık.» Evet böyle konuşur Finans beylerinin ve Tefeci hacıağaların iktidardaki adamları.

Oysa iktidara nasıl gelmişlerdir bunlar? Halk gerçekten bilinçli oyuyla mı seçmiştir bunları? Ne gezer... **Finans-Kapital**, önce, siyasi parti il, ilçe, ocak, bucakları ile, Anadolunun dört bir tarafına örümcek ağı gibi yaydıkları petrol istasyonlarıyla (petrol istasyonları, tefeci-bezirganların tekelindedir.) onbinlerce kuran kursu, ülkü ocakları, köy imamları ile, yine her kasabamızda halkı hem borçlandırarak haraca keser, hem de borçlandırarak tutsak ettiği halka her dediğini yaptırabilen, adlarına «eşraf-ayan» denen hacıağalarıyla, TRT'si basın-yayını, spor totosu, milli piyangosu ile, baldır-bacak edebiyatı ve seks filimleriyle; kafasını esrar kabağına çevirerek burnunun ucunu göremez hale getirir. Halk, böylece kafadan silahsızlandırılarak oy davarı durumuna düşürüldü mü, Finans-Kapital'in işi son derece kolaydır artık. Yine sözü Kıvılcımlı'ya bırakalım:

«HALKIN ALDATILIŞI VE SÖMÜRÜLÜŞÜ

«500 Finans-Kapital adlı **«Çağdaş»** Parababaları + ile 2000 **Tefeci-Bezirgan** Hacıağa, Eşraf, Ayan adlı Antika Parababası için başka türlüsü de olamazdı. Onların **«Demokrasi»** dedikleri şey, halkı aldatmak palyaçoluğu idi. Halkın birşeyden haberi yok. Diyelim ki, seçimden seçime kuru kalabalıkları davul zurna ile ürkütüp sandık başına topladınız. **«Adet budur»** diye, birbirinden hergelede kara beygirler kadar ayırtsız sözde çeşitli **«Siyasi Parti»**lerden berikisine, yahut ötekisine «oy»larını da attırdınız. Sonra (aranızda) göz kırpışarak anlaştınız:

«— Gelin oturalım, PARLAMENTARİZM denilen şu süslü kalede. Birbirimizle cilveleşerek, 4 yıl, halkın etini cımbızla kopara kopara yiyelim. Çok sıkışırsak; Meclis ortasına bir de pahalı Camii kuralım. Arasıra; abdestli; cenabet ortaya girip çıkar, «YÜCE MECLİS» minarelerinden de kibarca ezan okuduk mu: Bu Millet Müslümandır, bizim de müslüman olduğumuzu anlattık mı ses çıkarmaz. Ali—Cengiz oyunumuza devam eder gideriz.

«Ne denli aktör olsanız, yaptığınız, yaptırdığınız vurguna can mı dayanır? Sizin halkı sömürmenize gözü bağlıca (siyaset yasak edilerek) yardım etmeleri için 1 Milyon Asker-Sivil memur besliyorsunuz. Onların da ceplerine girecek paranın her 100 kuruşundan 66,66 kuruşunu **«Devalüasyon»** lakırdıcılığı ile örtbas ettiğiniz Modern Kalpazanlık biçiminde aşıracaksınız. Dönüp Asker-Sivil memurlara, hiç utanmadan **«Personel Kanunu»** yem borusu çala çala yüzde 20-30 maaş-ücret zammı yapmış görüneceksiniz. Yani kapıkulunun cebinden iki lira çalıp, bir lirasını bahşiş gibi kendisine geri vererek enayi sevindireceksiniz.

«En karanlık Osmanlı şairi bile:

«Sen herkesi kör, alemi sersem mi sanursun?» demişti. (Hikmet Kıvılcımlı, Kimin Ağırır O Bağırır, Sosyalist sayı 24. 13 Nisan 1971)

Parababaları, üretmen halkımızı, **Yoksulluk-İşsizlik-Pahalılık** batağına gömüp, Antika çağın afsun tafsun karanlığı ile kandırabiliyordu. Fakat aydın gençliğimiz ve öğretmenlerimiz başta olmak üzere asker ve sivil memurları kandırabilmek artık kolay değildi. Çünkü, 27 Mayıs'ın getirdiği (çok zayıf da olsa) «demokrasi» ışığı, parababalarının bütün bu iğrenç oyunlarının ve ihanetlerinin görülebilmesine yetiyordu.

Nitekim, 1967 lerde ilkin aydın gençliğimiz tapayı attı. Devrimci fikirler, gençlik içinde hızla yayılıyrdu. Öğrenci eylemleri birbirini izliyordu. Yurtsever öğretmenlerimiz de gençlikten çok geri kalmadı. Anadolunun hemen tüm il ve ilçelerine yayılan TÖS şubeleri, o bölgedeki tüm devrimcileri kaynaştıran devrimci üsler haline gelmeye başlamıştı. Öğretmen, öğrenci, işçi, köylü bu şubelerde bir araya geliyor ve birbirlerini eğitiyorlardı.

Devrimci gençlik ve öğretmenlerin başlattığı hareket üretmen halkımızca da benimseniyordu. Köylüler, ağa topraklarını işgal eylemlerine girişiyorlar, işçiler o zamana dek görülmemiş derecede

grev, direniş ve gösteriler yapıyorlardı. Tüm halkımızı bir uyanış dalgası sarmıştı.

Türkiye'de olup biten herşeyi bizim yerli parababalarımızdan daha önce ve daha iyi bilen uluslararası parababaları ve onların da günümüzdeki ağababası Amerika, Türkiye'de olanları değerlendirmede gecikmedi. Gidişat iyi değildi. Eğer çabuk ve etkili bir operasyon yapılmazsa «Sovyetlerin yumuşak alt karnı» kenilerininse hem ileri karakolu, hem de açık pazarı olan Türkiye ebediyen kaybedilebilirdi. Acele bir operasyona ihtiyaç vardı. Bu operasyonlar, Türkiye'yi, parababalarının işine gelmeyen her türlü düşüncenin içine giremiyeceği bir kale haline getirmeliydi. Daha doğrusu parababaları için, Türkiye bir dikensiz gül bahçesine çevrilmeliydi. İşte bu amaçla 12 Mart Faşizmi tezgahlandı.

12 MART'I CIA TEZGAHLADI

Bu sadece biz sosyalistlerin iddiası değildir. Parababalarının en sadık sözcülerinden, eski Dışişleri Bakanı, bugünkü Senato Başkanı ve Cumhurbaşkanı vekili İ.S. Çağlayangil de, bu gerçekliği itiraf etmekten kendini alamaz. Bakın ne der:

«12 Mart'ta CIA vardır. Büyük ölçüde vardır. CIA Papadopulos'da vardır. CIA Gizikis'de vardır. (Yunanistan, 1967 Albaylar Cuntası kastediliyor. D. Derleniş), CIA'nın nasıl hareket edeceği tahmin edilemez.» (Çağlayangil 12 Martı Açıklıyor, Politika, 12 Mart 1976)

Her halde, Çağlayangil'i böyle meseleyi açık ettiği için, solculukla suçlayan çıkmayacaktır. Bir İngiliz atasözünde dendiği gibi «olgular inatçıdır». Biz onlara inanmasak da, bizim çok canımızı siksalar da onları değiştiremeyiz. İnanmamakla önce kendimizi, sonra da başkalarını kandırmış oluruz. Kandırılmak ise sahibine bir yarar sağlamaz. O yüzden acı da gelse bu gerçekliği görmek zorundayız.

İ.S. Çağlayangil, yukarda, «CIA 12 Mart'ta vardır» demekle kalmıyor. «CIA Papadopulos'da vardır. CIA Gizikis'de vardır» diyor. Yani Çağlayangil, açıkça, Yunanistandaki 1967 Albaylar Cuntasının da CIA'ca tezgahlandığını söylüyor. Tabi ki doğru söylüyor. Demek CIA yalnız bir ülkede değil, kendi sömürü alanına giren tüm ülkelerde hükümetler deviriyor, faşist diktatörlükler kuruyor.

Bu alanda, yine Kıvılcımlı'ya dönelim. Burada belki şöyle bir soru akla gelebilir. Neden sık sık Kıvılcımlı'ya dönülüyor? Evet sık sık Kıvılcımlı'ya dönüyoruz ve uzun aktarmalar yapıyoruz. Çünkü Kıvılcımlı, Türkiye devrimci hareketinin gerçek lideridir. Yani Kurmayıdır. Kurmaylık ise «önceden görmek» demektir. Kıvılcımlı 12 Martı tam iki yıl önceden görüyordu. 1969 Şubatındaki «Kanlı Pazar» komplosunun, Finans-Kapitalin, devrimci güçlere karşı hazırladığı katliam planının ilk adımı olduğunu duruca görüyor ve Türkiye halkına şöyle gösteriyordu:

«iki GERÇEKLİĞİMİZ her gün iki tokat gibi suratımıza vuruluyor. Önce, şu iki birbirinden hem uzak, hem iç içe olayı en görmek istemeyen göze batıralım:

«1969 Şubatının 16. günü en vurdumduymaz gazeteler bildiriyor: KANLI PAZAR!.

«1969 Şubatının 17. günü TRT yayınlarından dinliyoruz: «A.B.D: YUNANİSTAN'DAKİ ASKERİ DARBEDEN SONRA KESTİĞİ ASKERİ YARDIMA YENİDEN BAŞLADI.»

«Bu iki olay bize neyi gösteriyor? Biri Türkiye'de ötekisi Yunanistan da imiş gibi gözüken her iki olay: Ucu Vaşington'da dövülen aynı zincirin iki halkasıdır. Pasif tesadüflerle değil, en domuzuna hesaplarla en az 20 yıldan beri Türk milletinin ve Türkiye müslümanlığının boynuna dolatılan, her zerresi binbir casus teşkilâtının AKTİF planlayışıyla hazırlanmış lanet zinciridir bu. Bakın ne denli kolay, açık, rahat çalışıyor emperyalizm:

«Çağrılmayan, ama git de denilmeyen Amerikan 6. filosu mütareke yılları dehşet saldığı Türkiye karasularına, müslüman kadınlarıyla gavur Amerikalıyı göbek havasında çiftleştirmek perdesi altında SÖMÜRGE cümbüşü yapmak üzere sokuluyor. Her gün, büyük şehirlerimizde Sağlı, Sollu dudak bükmeyle uzaktan seyredilen masum veya münafık gösteriler ansızın değişiyor. Rus gömlekleri takınmış Ergenekon Arslanları yahut, Mızraklarının ucuna Kur'anı-Kerim takan yezit askerleri gibi tekbir getiren sözde müslüman aylıklı gangster bozmaları: Amerikan Hava Kuvvetleri indirimlerinin, Amerikan zırhlılarında İstanbul Belediye Başkanını sarmaş dolaş eden helikopterlerin «NEZARETİ ALTINDA» Müslüman işçi gençliğine, müslüman işçi gençliği «KANLI PAZAR» oynuyor.

«Ve ertesi günü, Amerikan Emperyalizmi, Yunanistan'da Amerikan casus teşkilatı CIA eliyle hazırlayıp, Türkiye'ye örnek gösterdiği en rezil cunta kukla askerlerine, sanki o zamana dek sahiden «KESMİŞ» gibi, tanklar, gemiler; füzelerden süslü oyuncaklar sunduğunu bütün dünya radyolarıyla yayarak, «KANLI PAZARLA» ürküttüğü veya ürkütemediği masum veya münafık çocukları hem İmrendiriyor, hem tehdit ediyor.

«Finans-Kapital bu. Aynı Kıbrıs'tan neler, ne maydanozlu köfteler çıkartmaz ki? Dün Derviş Vahdeti, bugün Alparslan Türkeş, veya Said-i Nursi. Dün «31 Mart Vakası», bugün «KANLI PAZAR»! Emperyalizmin cebinde hergün çıtırdattığı çerezleridir.

«Bunu hala anlamayacak mıyız?

«Tedaviye kalkmadan önce, teşhiste yanılmayalım. Olanlar, evrensel yabancı Finans-Kapital'in, küçük kapitalist uydularındaki yerli finans-kapital şubelerince her saat başı oynattığı oyundur. Yunanistan'da «KASABİKO», Türkiye'de «Kılıç-kalkan» yahut «Mehter Takımı» komando. Bunlar «AŞIRI» değişiklikler değil. Bir tek rejisörün elinden (Pentagon-CIA madalyalı Wall-Street'ten) aynı saatte aynı masada kotarılıp sahneye konulmuşturlar. Arasıra kartlar eskidikçe aktörler yenileştirilir.» (Kıvılcımlı, Kendimize Gelelim. Ya birleşmek Ya Ölüm. 25 Şubat 1969 Türk Solu)

Evet, CIA dünyadaki bütün karşı devrimlerin planlayıcısı ve güdücüsüdür. Bu gerçekliği şimdi de bu karşı devrimlerde fiilen görev almış «bir CIA gizli hareket görevlisinin» ağzından dinleyelim:

«Bir merkezin (kastedilen herhangi bir ülkedeki CIA merkezidir. D. Derleniş) yerli güvenlik servisleriyle yaptığı ortak çalışmalarda, politik eylem çalışmalarında kullanılacak kişiler üzerine değerli bilgiler elde edilir. Gelişmemiş ülkelerde sık sık düzen değişiklikleri yer aldığından, askeri güvenlik kuvvetlerinde önemli mevkilerde bulunan politikacılar CIA merkezine bilgi verebilecek ve istenilen eylemleri gerçekleştirebilecek durumdadırlar. CIA'nın elde ettiği politikacılar görev başına geldiklerinde, en azından sürdürülmekteki ortak haberalma çalışmalarının devamına izin vererek, merkezle aralarında faaliyet yönünden ilişkiyi gerçekleştirmiş olur. Politik eylem faaliyetlerinde nüfuzlarını kullanmaları için bu politikacılar sürekli olarak merkezin etkisi altında bırakılır, kesinlikle uygun görüldüklerinde kendilerine başka özel görevler verilir. Politika hayatlarında ilerlemeleri sağlanır ve bakanlıktan ayrıldıklarında ilişkinin sürmesi için ayrıca mali yardımda da bulunulur.

«Birçok ülkede, siyasi anlaşmazlıklarda son söz sahibi olan askeri yetkililer de elde edilecek önemli hedeflerdir. Bazen doğrudan doğruya Amerikan askeri ataşesince ya da Amerikan askeri yardım misyonlarınca merkez görevlileriyle tanışmaları sağlanır. Bazan da CIA ile yerli haberalma servisi arasındaki ilişki yoluyla bağlantı kurulur. Ayrıca yabancı ülkelerin subayları Amerika'ya eğitime geldiklerinde, CIA görevlileri onlarla ilişki kurabilir. CIA merkezlerinin çoğu da, bilgi toplamak ve gerektiğinde politik bakımdan kullanılmak üzere ülkenin politikacılarıyla olduğu gibi askeri yetkilileriyle ilişki geliştirme çabaları sürdürülür.»

«CIA tarafından girişilen politik eylem çalışmaları, politikanın kendisi kadar değişiktir. Öncelikle ele alınması gerekenlerin başında, ülke dışına çıkarılmaları için diplomat olan ya da ticaret misyonlarında görev alan Sovyet yetkililerine komplolar kurmak gelir. CIA hesabına çalışan politikacıların da, «istenmeyenlerin» ülke dışına çıkarılmalarında eylemli bir rol oynamaları sağlanır. Sovyetler Birliği'nin diplomatik ve ticari faaliyetlerini genişletmek istediği ülkelerde de, elde edilmiş politikacıların nüfuzlarını kullanarak karşı çıkmaları istenir. Ayrıca solcu ve komünist eylemlerde bulunan kendi vatandaşlarına karşı sert tedbirler almaları için de baskı yapılır. Komünist partilerin kapatılması, önderlerinin tutuklanması ya da sürgüne gönderilmesiyle, bürolarının, kitapçı dükkanlarının kapatılmasıyla, yayınlarının ve gösterilerinin yasaklanmasıyla başarı kazanılmış olur. Böyle geniş kapsamlı çalışmalarda komünizme karşı eylemlere ve yerel hükümetlerin baskılarına ihtiyaç vardır. Olanak bulunduğunda CIA her iki amaç için aynı politikacı ajanları kullanmayı yeğler.

«Ama sorun, yalnızca yerli politikacılara mali yardım sağlamak ve çalışmalarına yön vermek değildir. Amerika için tehlikeli görülen durumlarda, CIA, bir siyasi partiyi kullanıp seçim çalışmalarına girişerek CIA'nın kendilerini desteklediğinin farkında olan ya da olmayan adaylara mali yardımlarda bulunulur. Milyonlarca dolarlık bu tür işlemler, seçimden bir yıl önce başlar. Yoğun bir propaganda ve halkla ilişki kampanyası başlatmak, sayısız kukla örgüt yaratmak ve mali yardım olanakları (çoğunlukla o ülkede oturan Amerikan işadamlarının aracılığıyla) sağlamak, seçim listeleri hazırlamak, muhalefete karşı koyacak «zorba-ekipler» kurmak, istenmeyen adayları gözden düşürmek için alçaltıcı söylentiler yaymak ve kışkırtmalarda bulunmak, gibi eylemler sürdürülür. Oyları ve oyları sayanları almak için de bir miktar para ayrılır.

«Amerika'nın çıkarlarına daha elverişli olması halinde, yasa dışı yöntemlere ya da askeri darbeye baş vurulur. Askeri darbenin gerçekleştirilmesinde, CIA genellikle komünizme karşı koyma kozunu kullanırsa da, külçe altın ve çuvallar dolusu para çoğu kere aynı ölçüde etkilidir. Bazı durumlarda, bir merkez görevlisinin tam zamanında harekete geçmesinin ardından yapılacak gösteriler, sonunda da düzenin sağlanması ve ulusal birliğin sağlanması adına komutanların işe karışması yararlı bir yoldur.» (Philip Agee, CIA Günlüğü, E yayınları s: 105-107)

Bu satırları 12 yıl, CIA «gizli hareket görevlisi» olarak çeşitli ülkelerde görev yapmış bir kişi yazıyor. Bunu unutmamamız gerekir.

Bir sömürge, yarı-sömürge ya da bağımlı ülkenin yerli parababalarını satın almak ve kendi hesabına kullanmak CIA için işten bile değildir. Çünkü o ülke parababaları uluslararası parababaları

ve hepsinin ağababası Amerikan parababalarıyla, sayısız şirketler aracılığıyla, daha doğrusu çokuluslu şirketlerde etle tırnak gibi kaynaşmışlardır. Onların tümünün çıkarları birdir. Ve ayrılıkları - gayrılıkları yoktur.

Geri ülkelerin politikacılarını da CIA kolayca satın alır. Çünkü o politikacıların da çoğu ya söz konusu şirketlerin içinden çıkmışlardır (Süleyman Demirel, Turgut Özal) ya da o şirketlerce seçilerek değişik partilerin yönetimine getirilmişlerdir (Ragıp Gümüşpala, Turhan Feyzioğlu, Alpaslan Türkeş gibi).

Geri ülkelerin haberalma örgütlerine sızmak ve o örgütlerin elemanlarını satın alarak kendine bağımlı hale getirmek ve istediği gibi kullanmak da CIA için oldukça kolaydır. Yine «CIA görevlisi»ni dinleyelim:

«Yabancı servislerle neden birlikte çalışılır? Temel olarak bu tür çalışmalar yarar sağladığı için yürütülür. Merkezin kısıtlı eleman sayısını çoğaltmakta ve CIA'in yabancı servise sızmasında bir adım olduğu için yapılır. Ayrıca, merkezin isteği üzerine yerli servisin baskınlar düzenlemesi, tutuklamalarda bulunması da böylelikle gerçekleşir.

«Yerli kuruluşlarla birlikte çalışan CIA görevlilerinin, bazı memurları gözlerine kestirip servis içinde ajan olarak kullanmaları öngörüldüğünden, söz konusu meslektaşlarıyla kişisel ilişkileri çok önemlidir. CIA görevlilerinin birlkte çalıştıkları servis memurlarına verdikleri paraların görünüşte kesinlikle hareket için kullanılması gerektiği halde, birazını cebe indirmelerine göz yumulur. Böylece, fazlaca nakit paraya alıştırılan polis ya da haberalma memuru, yalnızca araç gereç sağlanması ve çalışmalarında yol gösterilmesiyle değil, kişisel çıkarları için de merkeze bağlanacaktır.

«Polis gibi güvenlik görevlileri, devlet memurları arasında en az para kazananlardır ve bir armağanı geri çevirdikleri ender görülür. Böyle bir görevliye, kendi işinde hiç kimsenin, özellikle üstlerinin haberi olmadan azar azar görevler verilir. O da zamanla, kendi çalıştığı kuruluş ve hükümet için deki politika üzerine bilgi getirmeye başlar. Sonunda, gözönünde tuttuğu ilk kuruluş CIA olur. Güvenlik kuruluşlarının yerli politika hayatındaki dengede payı olduğundan, yerli servislere sızma çalışmalarına çok önem verilir. Hele askeri bir darbe söz konusuysa, bu ajanların sağladıkları bilgiler çok değer taşır.» (Philip Agee, Agy, s: 80-82)

CIA bu çalışma yöntemlerini Türkiye'de de uygulamış mıdır? Böyle bir soru açmak bile saçma olur. CIA elbette, Kapitalist sistemin hüküm sürdüğü her ülkede olduğu gibi Türkiye'de de yukarda anılan çalışmaları yapmıştır. MİT'le kaynaşmış, daha doğrusu MİT'i uydulaştırmıştır. Kanıt mı? İşte:

«Türkiye kendi istihbarat gücünü kuvvetlendirmek için, İsrail istihbaratı ile, Amerikan istihbaratı ile, İran istihbaratı ile daimi ve organik münasebetler içindedir.

«Bunlar gizli gizli her sene kendi şefleriyle toplanırlar, Washington'da, Tahran'da Telaviv de istihbarat mübadelesi yaparlar. Organik bağları bulunmayan, fakat inandıkları başka istihbarat örgütlerinden de (bunlar herhalde İngiliz ve Alman casus örgütleridir. D. Derleniş) istişari mütalaa alırlar.» (İ.S: Çağlayangil, 12 Martı Açıklıyor, 12 Mart 1976 Politika)

Görüyoruz, Çağlayangil; MİT, CIA, SAVAK (şimdi rahmetli oldu) ve MOSSAD ile «organik bağlar içindedir» diyor. Demek bu örgütlerin hepsi CIA'nın uydusu olmuş. Hepsini CIA yönetiyor. O örgütlerin elemanlarını satın alıyor, Philip Agee'nin dediği gibi. Çağlayangil bu traji-komik gerçekliği de bakın nasıl itiraftan çekinmez:

«Sonra hiçbir istihbaratçı bir haberi her yere götürmez, Dışişleri Bakanına başka söyler, Devlet Reisine başka söyler, Genel Kurmay Başkanına başka söyler. İstihbarat bünyesindeki profesyonel dejeneresans (soysuzlaşma) her hareketin tesiri altındadır. (A.G. Konuşma)

Çağlayangil, MİT elemanlarının, bakanları, başbakanı, Genel Kurmay Başkanını ve Devlet Reisini bile ciddiye almayışlarını, onların herbirine, aynı konuda değişik haberler verişlerini ya da isterlerse haber verip, isterlerse vermeyişlerini «dejeneresans»a bağlıyor. İşte burada yanılıyor. Ya da doğruyu söylemeye dili varmıyor. «CIA ile organik bağlar içinde olan» MİT elemanlarının, CIA dururken kendilerine hesap vereceklerini sanıyor. Bizim yerli parababaları, Amerikan parababaları karşısında, yerli başbakan, Amerikan Başkanı karşısında; yerli bakanlar da Amerikan bakanları karşısında nasıl yamyassı oluyorlarsa; yerli «istihbaratçılar»ın da, CIA karşısında yine aynı şekilde elsiz ayaksız teslim olacağını (olması gerektiğini), uşaklarla efendileri arasındaki ilişkilerin başka türlü olamıyacağını akıl edemiyor, ya da söyleyemiyor. Adam, devletten aldığı paranın 10, 100 hatta belkide 1000 katını CIA'dan alırsa, bizim devlet başkanını da, başbakanı da elbette hiçe sayar. Ondan sonra da İçişleri Bakanları, Başbakanlar acı acı yakınırlar. Hatta ne yakınması basbayağı ağlarlar: «MİT bize rapor vermiyor ki» diye. (Kahraman Maraş katliamı üzerine zamanın İçişleri Bakanı Özaydınlı ve Ecevit böyle ağlamışlardı.) MİT elbette sizlere rapor vermeyecektir. MİT gerçek sahiplerine verecektir eksiksiz raporunu. Ve çalışacaktır CIA hesabına. CIA artık Türkiye'de gönlünce at koşturur. 12 Martlar da tezgahlar, Kahramanmaraş soykırımları da. Nasıl mı yapar? Bu sorunun cevabını da yine Çağlayangil versin:

«Şimdi sorunuza dönelim. Şimdi nasıl yapar CIA? CIA yapar. Sözünü ettiğim psikoloji vardır istihbaratçıların arasında.

«Benim istihbarat şefim, kendisi farkında bile olmadan CIA benim altımı oyar.

«Elinde imkan var (yabancı) adamın. Girmiş enfiltre benim içimde.

«Onun için hiç şaşmam, aramam da, bulamam ki. Nasıl yaptı, bulamam...» (Çağlayangil 12 Martı açıklıyor, Ag. Konuşma)

CIA Amerikan emperyalizminin sömürü ağı içinde bulunan ülkelerde böylesine yaman çalışır işte. Yerli parababaları devletinin «altını» kabak oyar gibi «oyar» ve «enfiltre» olur içine. Ve istediğini yaptırır o devlete. O devlet CIA'nın elinde bir oyuncaktır artık.

Gördüğümüz gibi «CIA gizli hareket görevlisi» Philip Agee'yle, İ.S. Çağlayangil aynı gerçekliği, hemen hemen aynı sözcüklerle dile getirmektedirler.

Bu konuda Philip Agee ile aynı fikirde olan sadece Çağlayangil değildir. İsmet İnönü Paşa'da aynı fikirdedir Philip Agee'yle. 1964 yılında «yüksek düzeyli bir toplantıda», şöyle acı acı yakınır İnönü:

«Daha bağımsız, kişilikli dış politika izlenmesini istiyorsunuz. Herkes aynı şeyden bahsediyor. Nasıl yapacağım ben bunu? Karar vereceğim ve işi teknisyenlere havale edeceğim. Onlar etraflı çalışmalarını yapacaklar, tekliflerini hazırlayacaklar. Yapabilirler mi bunu?.. Hepsinin etrafında uzman denen yabancılar dolu, muvaffak olamazlarsa, işi sürüncemede bıraktırmaya çalışıyorlar. O da olmazsa karşı tedbir alıyorlar. Bir görev veriyorum. Netícesi bana gelmeden Washington'a gidiyor. Sonucu memurumdan önce sefirden öğreniyorum. Böyle mi teslim ettik biz devleti? Bana şimdiye kadar bunlar tarafından hazırlanmış derdimize deva tek rapor gösteremediler. Hepsi yasak savma kabilinden şeyler. Ne yapıyorsak kendi elemanlarımızla yapıyoruz. Peki bu binlerce adam (avara kasnak) gibi mi dolaşıyorlar, elbette kendileri için önemli marifetler var. İstiklal harbinden sonra sulh anlaşmasında esas mücadele bu uzmanlar konusunda oldu. Yoksa hudutlar fiili bir durum idi. Tazminat işini iki devlet aramızda hallederdik. **Bütün mücadele idaremize tasallut yüzünden çıktı. Bir tek uzman vermek için büyük tavizler vermeye hazırdılar.**

«Dayattık. Biz onların ne için ısrar ettiklerini biliyorduk. Onlar bizim niçin inatla reddettiğimizi biliyorlardı. Böyledir bu işler. Peygamber edası ile size dünyaları vaadederler, imzayı attınız mı ertesi günü gelmişlerdir. Ondan sonra sökebilirsen sök... Gitmezler. Ancak bu meselenin üstüne vakit geçirmeden eğilmek lazım. Yoksa ne bağımsız dış politika, ne bağımsız iç politika güdemez, havanda su döğersiniz. Fakat zannetmeyinki kolay iştir. Savuşturulan iki üç badire (22 Şubat ve 21 Mayıs olayları/Notumuz, Emin Değer) bunun yanında hiç kalır. **Teşebbüs ettiğimizde başımıza neler gelir kestiremem.** (Aktaran Emin Değer, CIA Kontr-Gerilla ve Türkiye, s: 98-99)

İnönü «Teşebbüs ettiğimizde başımıza neler geleceğini kestiremem» derken son derece haklıydı. Çünkü, değil «teşebbüs etmek» daha bu sözleri söyler söylemez, hemen bir CIA yetkilisi Amerika'dan Ankara'ya geldi. Ve İnönü'nün deyimiyle «bir başka başbakan aradı» ve ABD'nin Morrison şirketinin hizmetkarı Süleyman Demirel'i buldu. İnönü hükümeti iktidardan tekerlendi gitti. Kendisini kimlerin devirdiğini çok iyi gören İnönü 19 Ocak 1966 tarihli CHP Parti Meclisi toplantısında bu ABD oyununu şöyle dile getirir:

«Üçüncü Koalisyon Hükümeti düştüğü zaman, Meclis kordiplomatik locasında oturan Amerikan büyükelçiliği mensuplarının aşırı, sevinç gösterilerinde bulunduklarını istihbar ettik.» (A.g.y. s: 99)

İnönü Paşa, Birinci Kuvayimilliye'nin Mustafa Kemal'den sonra en önde gelen lideridir. Yani Emperyalizme karşı, dünyada ilk kez, zaferle sonuçlanan bir Kurtuluş Savaşının önderidir. Komutanıdır. Böyle olmasına karşılık, 1964 lerde yeniden iktidara geldiğinde, Türkiye'nin örümcek ağları gibi emperyalist ağlarla sarıldığını, kuşatıldığını ve emperyalizm tarafından teslim alındığını görür. Ve Türkiye'yi bu durumdan kurtarmaya «teşebbüs edersek başımıza neler geleceğini kestiremem» der. Daha der demez de paldır küldür iktidardan yuvarlanır gider. İsmet Paşa gibi bir tarihcil lider, emperyalizmi yenen bir komutan bile 1960 lar Türkiye'sinde 40 yıl önce yendiği emperyalistlerin kılına bile dokunamadan iktidardan yuvarlanıp gidiyor... Demek emperyalizm bugün Türkiye'de, 1919 larda olduğundan çok daha güçlü.Demek bizim için durum 1919 lardan çok daha vahim. Demek ikinci bir Kuvayimilliye hareketi 1919 larda olduğundan çok daha acil ve zorunlu.

Yine Kıvılcımlı Usta'yı dinleyelim:

«BİN SEKİZ YÜZ YILINDAN BERİ, TÜRKİYE'Yİ TÜRKİYE İDARE ETMİYOR. Yalnız Türkiye'yi mi? Hiçbir milleti kendisi idare etmiyor. Her milleti yaratan «KAPİTALİZM» güdüyor. Kapitalizm denilen ejderhanın dizginleri 19. yüzyılda İngilizin elindeydi. 20. yüzyılda AMERİKAN'ın eline geçti.

Kapitalizme canını, malını, ırzını, namusunu teslim eden hiçbir ülkeyi, kendi içinden, başına buyruk hiç kimse yönetemez. O, «Batı uygarlığı» idi, «özel teşebbüs» idi, «bağımsızlık»tı, «özgürlük - özerklik»ti, «kişilik-pişilik»ti... hepsi, Finans-Kapital sofrasında meze. Daha som gerçek ortada. Bugün hiçbir kapitalist ülke, uluslararası Finans-Kapital'in ağababası Amerikan (PARA - CASUS - ORDU) üçüzü dışında gık diyemez. Siz bir kapitalist ülkeyi falan yaldızlı başbuğ, yahut filan kılına dokunulmaz meclis mi yeder sanırsınız? Aldanırsınız: Ya bile bilesiye, tüm bilinçli, kıyasıya, öldüresiye ve ölesiye MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞI göze alınır, yahut sürünesiye, sömürülesiye, çürüyesiye, geberesiye kullaşılır, köleleşilir. «Ya KURTULUŞ SAVAŞI ya da-en soysuzca köleleşmenin MEZAR TAŞI.» (Kıvılcımlı, Kendimize Gelelim: Ya Birleşmek Ya Ölüm!)

AMERİKA, KAPİTALİST DÜNYANIN *LİDERLİĞİNİ* YAPMAKLA NE KAZANIYOR?

Emperyalistler dünyayı güçleri oranında paylaşırlar ve sömürürler. Uluslararası Finans-Kapitalistler denen bu «Kırk Haramiler» çetesinin tanıdığı tek yasa «orman yasası»dır. Demek onlar bir leşi paylaşan çakal sürüsünden pek farklı değillerdir. Çakalların nasıl en güçlüsü leşten en büyük payı alırsa, emperyalistlerin de en güçlüsü, emperyalist sömürü ağları içine düşürülen ülkelerin yağmalanmasında en büyük payı alır. Emperyalistler arasındaki kuvvet dengesi değişince, dünyanın da yeni kuvvet dengesine uygun olarak yeniden paylaşılması gerekir. Tabii bu paylaşma masa başında anlaşarak gerçekleşmez. Emperyalistlerin güçlerini ortaya koyarak kozlarını paylaşmaları gerekir. Bu da bir dünya savaşı demektir tabii. Birinci ve İkinci dünya savaşları hep emperyalistlerin yeni kuvvet dengelerine göre, dünyayı yeniden paylaşım savaşlarıdır.

Demek emperyalistler arası her anlaşmazlık sadece kaba güçle (daha doğrusu askeri savaşla) çözülebilir. Yine tıpkı çakallar arasında olduğu gibi. Gerçi emperyalistler, çakallar kadar masum yaratıklar değillerdir. Çünkü çakallar hasta ve cılız hayvanları yiyerek hayvan ırklarının arınmasına yardımcı olurlar. Sonra leşleri yiyip yokederek o leşlerde zararlı mikropların üremesine ve salgın hastalıklar yapmasına engel olmuş olurlar. Emperyalistler ise insanları soyup sömürerek, inanların aç, susuz, hasta, bitkin, cılız düşmesine neden olurlar. Yani insan soyunun bedence ve zekaca bozulmasına, sağlıksızlaşmasına neden olurlar.

Demek ABD, emperyalist sistemin ağababalığını (dünya jandarmalığını); dünyayı diğer emperyalist devletlerden daha çok sömürmek için yapıyor. Yoksa babasının hayrına yapmıyor. Zaten tüm emperyalistler çıkarları olmadığı zaman parmaklarını bile oynatmazlar. O canavarları her türlü insanlık dışı davranışa iten güç, kar, vurgun ve çapul hırsıdır.

Ancak o canavarları yeryüzünde korkutan bir güç vardır: Sosyalizm. Sosyalizm, üretim araçlarının kişicil mülkiyetine son verir. Ve üretim araçlarının toplumun kollektif mülkiyetine geçmesini sağlar. Böylece üretim araçlarını elinde bulunduran sınıfın, üretim araçlarından yoksun olan sınıfı ezmesi, sömürmesi son bulmuş olur İnsanlar kardeşçe, dostça, güçleri oranında üretime katılırlar, yarattıkları emeğin karşılığını da tam olarak alırlar. Bu şekilde her türlü sınıfsal eşitsizlik ortadan kaldırılınca, bir milletvekiliyle bir işçinin geliri denkleşmiş olur. Üretimdeki anarşi son bulur. Üretim gerçekten planlı bir döneme girer. Çünkü üretim kar amacıyla değil, toplumun ihtiyacına göre, o ihtiyaçları gidermek kaygusuyla yapılır. Ve insanın insanı hayvanlar gibi ezdiği, sömürdüğü bu insana yaraşmayan, bu hayvancıl düzen sona erer.

Velhasıl sosyalizm, kapitalizmden her yönden üstündür. Ve insanlık bu üstünlüğü her geçen gün biraz daha kavramaktadır. Zaten tarihin kaçınılmaz ve karşı konulmaz akışı da o yöndedir. Yani sosyalizme doğrudur. Kapitalizm tarih içinde varabileceği son aşamasına: Emperyalizme varmış, dayanmıştır. Emperyalizm geber mek üzere olan, bir ayağı çukurda, can çekişen kapitalizmdir. O yüzden çağımız, emperyalizmin ölüm, sosyalizmin tüm dünyada zafer çağıdır.

Emperyalistler bunu bildikleri için tarihin bu kaçınılmaz akışını durdurarak, sosyalizmin zaferini geciktirmek, dolayısıyla da kendi ömürlerini biraz daha uzatmak istemektedirler. Baskıyla, zulümle tarihin akışını durdurmaya çabalamaktadırlar.

Ancak birinci emperyalist evren savaşında emperyalistler kendi aralarında dünyayı paylaşmak için birbirlerinin gırtlağına saldırmışlardır. Onların bu zaafından yararlanan sosyalizm dünyanın altı da birinde zafer kazanmıştır. Ve dünyanın altı da biri kapitalist sömürü alanının dışına çıkmıştır.

İkinci emperyalist evren savaşında ise sosyalizm dünyanın üçte birine yayılmıştır. Ve dünyanın üçte biri kapitalistlerin avucundan çıkıp gitmiştir. İşte bu deneylerden ağızları yanan emperyalistler, İkinci emperyalist evren savaşından sonra, sosyalizm karşısında bütün iç çelişkilerini bir an için unutarak daha sıkı birleşmişlerdir. NATO, IMF, OECD, AID, AET, DÜNYA BANKASI gibi örgütlerde kendi aralarında birleşerek, sosyalizmin durdurulmaz olan yayılışını durdurmaya çalışmaktadırlar. Böylece de dünyanın ellerinde kalan parçasını güvenlik içinde yağmalamak istemektedirler.

Bu nedenden kendi aralarında, sömürüden daha büyük payı almak için yaptıkları yarışı ve kavgayı sürdürmekle birlikte, sosyalizm karşısında birliktirler. Sosyalizme karşı verdikleri mücadelede birbirlerini, aralarındaki çıkar kavgalarının sürmesine rağmen, daima desteklerler. Çünkü sosyalizmin tüm dünyada zafer kazanması, emperyalistlerin tümünün sonu demektir.

Diyeceğimiz, ABD, CIA'sıyla, 6., 7. vs. filolarıyla; dünyadaki binlerce atom üsleriyle, özelde kendi sermayesinin çıkarlarını korurken; genelde tüm kapitalistlerin çıkarını korumaktadır.

ABD dünyayı (tabii kapitalist dünyayı) hammadde kaynağı olarak diğer emperyalistlerle birlikte ama onlardan daha çok sömürmektedir.

«ABD'nin, tükettiği demir cevherinin %34 nü, boksitin % 88 ni, Nikelin %92'ni, Manganezin % 99 nu, Kromun %100, Tungstenin %25 ini, Bakırın %21 ni, Çinkonun %44 nü, Kurşunun %28 ni, Kalayın %66 sını, Petrolün %14 nü, Amyantın %85ni, Potasın %26 sını, Tabii Kauçuğun ve tropik ürünlerin (Kahve, Kakao, muz, vb.) %'100 nü, şekerin %40 nı ithal ettiğini hatırlatmak yeter. Dıştan gelen bu maddelerden yoksun olsaydı, ABD, endüstrisinin, özellikle de özel çelik yapımı için çok gerekli ender metallerin büyük tüketicileri olan dev endüstrilerinin tehlikeye girdiğini görürdü» (Claude Julien, Amerikan İmparatorluğu, s: 279)

ABD diğer Emperyalistlerle birlikte, ama onlardan daha çok dünyayı, sermaye ihraç edip yatırımlar yaparak ve yüksek kar transfer ederek sömürmektedir. İşte kanıtı :

Kıtalara göre yatırım dağılımı

(Milyon dolar olarak)

	1957	1965
Kanada	8.769	15.172
Avrupa	4.151	13.894
Latin Amerika	7.434	9.371
Asya	2.019	3.611
Afrika	644	1.904
Okyanusya	698	1.811
TOPLAM	23.735	45.763 (A.g.y: s: 282)

Gördüğümüz gibi dünyadaki, ABD'nin dış yatırımları 1957'den 1965'e dek geçen 8 yıl içinde 23 Milyar 735 Milyon dolardan, 45 Milyar 763 Milyon dolara çıkmıştır. Yani %100 artış gördermiştir. Bugünkü rakamlar elimizde olsaydı, ABD dış yatırımlarının kuşkusuz yüz milyarları bulduğunu görecektik.

Şimdi de ABD'nin bu yatırımlardan bir yıl içinde sağladığı karı görelim:

Faaliyet sektörlerine göre karlar

(Milyon dolar)

	1961	1965
Madenler	296	443
Petrol	1.303	1.798
Sanayi ve Tic.	1.074	1.720
TOPLAM	2.673	3.961 (Agy. s: 283)

Yukarıdaki tabloda da görüldüğü gibi ABD emperyalistlerinin yabancı ülkelerdeki yatırımlarından elde ettikleri en büyük kâr petrol sektöründedir. ABD'nin elindeki belli başlı üç yabancı petrol alanı ise, Meksika, Venezuella ve Ortadoğudur. Demek, Ortadoğu, ABD'nin en tatlı kârları sağladığı vurgun bölgelerinden biridir. ABD, Ortadoğudaki çıkarlarını korumak için gerekirse bu bölgeyi işgal edebileceğini, bu iş için 110 bin kişilik bir ordu kuracağını, demek bu yüzden bütün dünyaya ilan etmekten çekinmedi.

ABD, dünyayı, ürettiği malları satarak sömürmektedir. Yani bütün kapitalist dünya ABD'nn pazarıdır. İşte kanıtı:

«Oysa üretimlerinin en azından %15'ini ihraç eden bu 44 sektör, 1964 yılında, dış ülkelere yapılan satışlardan 11.285 Milyon dolar sağlamıştır; bu da bütün ihracatın %43 üdür. Bu demektir ki, İş hacmi en geniş sektörlerde Amerikan üretimi, büyük oranda ihracata yönelmektedir.

İhracata yönelik üretim yüzdeleri

	1960	1964
Pamuk	% 41	% 26
Molibden	46	42
Sentetik Kauçuk	15	15
Kimyevi gübre	25	19
Türbin vb.	7	23
Tarım malzemeleri	11	15
Yapı malzemesi	31	23
Makine - Alet	22	24
Hesap makinaları	13	18
Dikiş makinaları	28	36
Uçak motorları	11	18
Cerrahi aletler	17	16

«Dış pazarlardan yoksun kalmış olsalardı, bu üretim alanları, çalışma hacimlerini %15-30 kadar hatta daha da çok indirmek zorunda kalırlardı ve bu azalma endüstri üretiminin tümü üstünde etkisini gösterdi.» (Agy. s: 278)

Yukardaki rakamlardan da anlaşılacağı gibi ABD dünyanın bizim gibi ülkelerini acımasızca yağmalamaktadır. Hatta ABD kendisi gibi emperyalist haydutlar olan Avrupa emperyalist ülkelerini bile sömürmektedir. Çünkü emperyalistler güçlerine göre birbirlerini de sömürürler. Ama en yoğun bir şekilde bizim gibi geri ülkeleri sömürürler tabii. O emperyalist canavarların yaşaması bizleri sömürmelerine bağlıdır. Bakın bu gerçekliği ABD başkanların dan JohnF. Kennedy nasıl itiraf eder:

«Eğer Hindistan çöküp gitseydi, Latin Amerika elimizden çıksaydı, Ortadoğu Doğu safına geçseydi, ne balistik silahlar, ne sun'i peykler, ne uçaklar, ne atom denizaltıları, selametimiz bakımından hiçbir şey yapamazdı.» (Agy. s: 276)

Elbette hiçbir şey yapamazdı. Çünkü değirmenin suyu kesilirdi. Su kesilince de ne olacağı malum...

Yine aynı gerçekliği Başkan Eisenhower, 20 Ocak 1953 günü açış konuşmasında şöyle ortaya koyar:

«Özgür uluslara, yalnız temiz bir düşünceyle değil, aynı zamanda ihtiyacımız olduğundan bağlı bulunduğumuzu biliyoruz.» «Bütün maddi gücümüze rağmen, tarım ve endüstrideki üretim artıklarımız için dünya pazarlarına ihtiyacımız vardır. Yine bu tarım ve endüstri üretimi için uzak ülkelerden gelen ürünlere ve bizim için hayati önemi olan maddelere ihtiyacımız vardı.» (Agy. s: 273)

İşte bu yüzden Amerika bazen CIA'sıyla, bazen askeri harekatlarıyla, dünyanın dört bir yanında olmadık namussuzluklar yapar, karşı devrimler düzenler, yönetir, faşist diktatörlükler kurar.

TÜRKİYE'NİN AMERİKA İÇIN ÖNEMİ

Türkiye, Amerika için dünyanın en önemli birkaç ülkesinden biridir. Bu önem şu nedenlerden kaynaklanmaktadır.

1 — Türkiye, Amerika için tatlı bir sömürü ve vurgun alanıdır. Türkiye'nin nohutu, mercimeği, satsuması, inciri, üzümü, antep fıstığı, fındığı, dutu, kırmızı biberi; kimyonu; kekiği; anasonu defne yaprağı, adaçayı, kayısısı, helvası, lokumu vs. ucuz ve kalitelidir. Yine, pamuğu, yünü, ipeği, tiftiği, koyunu da öyledir. Sonra Türkiye'nin madenleri de ucuz ve çeşitlidir. Hele hele bu madenlerden Krom'un ABD için önemi ölçülemez. ABD'nin «1966 yılında Krom ithalatı 1.864.000 tondur. Bu ise dünya üretiminin yüzde 36 sı demektir. Bol miktarda krom çıkartan Rusya (SSCB) hariç, krom çıkaran başlıca ülkeler, NATO üyesi olan Türkiye, Güney Afrika, Rodezya ve Filipinlerdir.» (Claude Julien, aynı eser s: 29)

Demek Türkiye, ABD'nin bir nolu krom kaynağıdır.

Yine Türkiye, sigarasına varıncaya dek, her türlü Amerikan malının her yerde ve ateş pahasına satıldığı bir açık pazardır.

2 — Türkiye, İsraille birlikte ABD'nin, Ortadoğudaki bugün için en güvenilir kalesidir.

Bilindiği gibi, ABD, İkinci emperyalist evren savaşından sonra, İngilizin, Ortadoğuda bıraktığı boşluğu hızla doldurmuştur. Daha doğrusu İngiliz Ortadoğu Jandarmalığını bırakırken, bırakmak zorunda kalırken ABD onun yerini doldurmuştur. Tabii Jandarmalıkla birlikte ve onunla orantılı olarak Ortadoğunun yağma lanmasında ABD'nin aldığı pay da değişmiştir, yani artmıştır:

«İkinci Dünya Savaşından önce, Ortadoğu petrol yatakları işletme hakkının % 10'dan azı ABD firmalarına ait iken, bu durum şimdi tersine dönmüştür. İngilterenin payı % 29,3'e düşerken, ABD nin payı neredeyse % 50 dir.» (Hanry Magdoff, Emperyalizm Çağı, s: 57, Aktaran Emin Değer, CIA, Kont-Gerilla ve Türkiye, s: 94)

Zaten bütün dünyada, İkinci Emperyalist Evren Savaşı sonrası ABD Jandarmalığı diğer emperyalistlerden devralmıştır. Çünkü her iki savaşın da gerçek galibi dolayısıyla da kazançlısı ABD olmuştur. ABD'nin emperyalizmin dünya jandarmalığını devralışını, Dışişleri Bakanlığı Siyasi İşler Müsteşarı Eugene V.Rostow, bir radyo konuşmasında şöyle itiraf etmiştir:

«Tüm savaş sonrası tarihi, bir çok yönden, İngiltere'nin, Fransanın, Hollanda'nın ve Belçikanın daha önce ellerinde tuttukları güvenlik mevzilerini Amerikalılara terk etmeleri süreçi olmuştur.» (Harry Magdoff, agy. s: 58, aktaran Emin Değer, agy, s: 95)

Evet, Ortadoğu kaynayan bir petrol kazanıdır. O zaman kepçesi de ABD'nin elindedir, 1945 lerden beri. ABD ve diğer emperyalistler (İngiliz, Fransız vb.) Ortadoğu petrol kazanını sürekli ellerinde tutabilmek için bu bölgede Askeri karakollara ihtiyaç duymuşlardır. Bu konuya kafa yormuşlar ve sonunda şu namussuzca çözümü bulmuşlardır: Dünyanın dört bir yanındaki sürtük yahudileri toplayıp, onlara her türlü olanağı sağlayarak, Filistin'e getirip sokmuşlardır. Emperyalistler kendi askerlerinin çizmeleriyle ezip yokettikleri Filistin halkının toprakları üzerinde, bağımsız (!) gerçekte ise her yönden kendilerine bağımlı bir İsrail devleti kurmuşlardır. Emperyalistler için sorun yahudi sorunu falan değildir. Onlar için sorun Ortadoğu'da güvenilir bir Askeri Üsse veya kaleye sahip olma sorunudur. İşte bu amaçla emperyalistler İsrail kamasını getirip Arap Halkının bağrına saplamışlardır. Saplamışlardır ki, zaten onlarca parçaya böldükleri Arap Halkı kendine gelemesin, kendi doğal zenginliği petrole sahip çıkmak istemesin. İstediği zaman ise, Arap Halkının bağrında bulunan İsrail kamasını sapından tutup çevirsinler ve Arap Halkının bağrını delik deşik ederek, onu, bitkin ve çaresiz bıraksınlar.

Bildiğimiz gibi emperyalistler zaman zaman gerek duydukça bu alçakça planlarını uygulamışlar, İsrail maskesi ardına gizlenerek Arap Halkını vurmuşlar ve kanatmışlardır.

Ancak çağımız kapitalizmden, sosyalizme geçiş, Emperyalizmin ölüm, sosyalizmin doğum çağıdır dedik. Emperyalistlerin aldığı bu tedbirler de hemen anti-tezini yaratmamazlık edememiştir. Arap Halkında emperyalistlere karşı doğan son derece haklı olarak doğan kin, ve nefret, anti-emperyalist bilinçlenmeye bunun sonunda da, sosyalizme karşı sempatiye yol açmıştır. Arap Halkın da doğan anti-emperyalist uyanış karşısında, koca Arap Alemi, yahut Ortadoğu petrol kazanı, tek İsrail'le kontrol edilemiyecek duruma gelmiştir. Velhasıl bölgenin, emperyalistler açısından güvenliği tehlikededir. Başka kalelere ihtiyaç vardır. İran kalesinin de düşmesinden sonra bu güvenlik iyice tehlikeye düşmüştür. Ve başka kalelere duyulan ihtiyaç büsbütün artmıştır.

İşte, Türkiye bu açıdan da ABD emperyalistleri için önem ve değeri tartışılmaz bir ülkedir. ABD emperyalistleri Türkiye'deki yüzlerce üslerinden hareketle pekala, Ortadoğu'daki petrol bölgelerine askeri inişler ve vuruşlar yapabilirler.

ABD Savunma Bakanı 1979 Şubatında:

«Ortadoğu'dan gelen petrolün akışını korumak yaşamsal çıkarlarımızın parçasıdır. Bu yaşamsal çıkarlar uğruna, askeri kuvvet kullanmak da içinde olmak üzere elverişli her türlü eyleme başvururuz» diyordu. (Cumhuriyet, 14 Mayıs 1980)

Türkiye ve Türkiyedeki üsler böyle «başvuru»lar için gereklidir ABD'ye.

Sonra, çıkması muhtemel bir Arap—İsrail savaşında, anında İsrail kancığının imdadına koşabilmesi için gereklidir Türkiye ve Türkiyedeki üsler ABD'ye. Bu gerçekliği de yine bir ABD milletvekili, Temsilciler Meclisinde Türkiye'ye uygulanacak olan ambargo tartışmaları yapılırken şö.yle itiraf eder:

«Bırakın Yunanistan ve Kıbrıs'ı bir yana. NATOnun güney kanadı neden önemli? Son İsrail-Arap savaşında karşılaştığımız güçlüklere bakın! İsrail'e yardımı sadece Akdeniz'deki uçak gemileri ve Portekizin Azor adalarındaki üslerimizden yollayabildik. Ortadoğuda Allah korusun, yeni bir güçlükle karşılaşırsak, yanımıza Türkiye'yi almadan İsraili destekleyemeyiz. Bir de batı uygarlığının dayandığı büyük petrol kaynaklarını elinde tutan İran Körfezindeki gelişmelere bakın!» (Aktaran: Mehmet Ali Birand, Diyet, s: 493)

Emperyalistler işte böyle açık konuşurlar kendi aralarında. «Türk—Amerikan dostluğu», «Kardeşlik bağları» cart curt demezler. Türkiye, bizim şu—şu çıkarlarımız için bize gereklidir diye kes tirip atarlar.

Ve verirler sadakayı bizim satılmış yöneticilere, kiralarlar 34 milyon metrekare Türkiye toprağını. Donatırlar bu toprakları atom kimya, ve mikrop bombalarıyla (ABC silahlarıyla). Gönüllerince kullanırlar yurdumuzu kendi iğrenç çıkarları için.

Bu olguyu da yine emperyalistlerin ağzından dinleyelim. US NeWs and World Report şunları yazar:

«Bu gerginliği (ambargonun yarattığı gerginlik kastedilmektedir. D. Derleniş) yatıştırma yolunda iki ülke son günlerde 5 yıl sürell yeni savunma anlaşmasını imzalamışlardır. Anlaşma uyarınca, 26 Türk tesisinde ABD askeri personelinin çalışmalarını sürdürmelerine karşılık ülkeye yılda 250 milyon askeri yardım yapılacaktır.» (Türkçe yayınlayan: Milliyet 6 Nisan 1980)

Gördünüz mü? Yazıda hiç de öyle, «Türkiyenin güvenliği», «Ortak savunma tesisleri» mavallar okunmuyor. Bastırdık 250 Milyon sadakayı, kiraladık ihtiyacımız olan yerleri deniyor. Dedik ya kendi aralarında açık konuşur emperyalistler. Öyle «Türkiye'nin güvenliği» vs. gibi hikayeleri bizim satılmış hainler anlatır, halkı kandırmak ve ihanetlerini milletten gizlemek için.

3 — Türkiye, Amerika için: «Sovyetlerin yumuşak alt karnıdır». ABD Sovyetlere karşı yürüttüğü casusluk faaliyetlerinde Türkiye'yi kullanır. «ABD Kongresi Dış İlişkiler Alt Komisyonuna verilen Türkiye'deki Üslerle İlgili Rapor» da bu konuda şöyle denir:

«Türkiye'deki merkezlerce toplanan bilgilerin kaybı durumunda, Amerika için elde olan bir seçenek, kullanılan değişik uyduların sayısını arttırmaktır. Uydular yoluyla sağlanması mümkün olmayan bilgileri sağlamak için de Türkiye'ye yakın ülkelerdeki istihbarat toplama merkezlerini güçlendirmek veya bu ülkelerde yeni merkezler geliştirmek gerekecektir.» (Türkçe yayınlayan, Emin Değer, CIA Kontr-Gerilla ve Türkiye. s: 273)

Ayrıca Türkiye, Emperyalizmle Sosyalizm arasında çıkması muhtemel bir savaşta Sovyetleri yumuşak alt karnından vurabilecek ileri Amerikan karakoludur. Bu olgu da emperyalistlerce yine (yukarda adı geçen raporda) şöyle dile getirilir:

«Amerika Birleşik Devletleri tarafından, Türkiye'de kullanılan diğer önemli tessiler arasında, Güneydoğudaki Adana kenti yakınlarındaki İncirlik Hava Üssü ile, Güneydoğu Akdeniz kıyısındaki Suriye sınırı yakınlarındaki İskenderun ve Yumurtalık malzeme depoları sayılabilir İncirlik Türkiye'deki en önemli taktik avcı uçağı üssüdür. Burada İspanya'daki Terrejon Hava Üssü ve İtalya'daki Aviana Hava Üssü arasında yer değiştiren USAFE uçakları bulunmaktadır. İncirlikte bulunan Amerikan uçakları, Doğu Akdeniz'de bir kara üssüne bağlı olarak en ileri hatlara yerleştirilmiş Amerikan uçaklarıdır. Bu uçaklar bölgede bir çatışma çıkması halinde taktik bir nükleer saldırıya kalkabilecek yetenektedirler.» (Adı geçen «Rapor», Emin Değer, agy. s: 269)

ABD «rapor»unda açıkça söylendiğine göre, sosyalizmle emperyalizm arasında çıkabilecek bir çatışmada, Türkiyedeki üslerini kullanacaktır ABD. Ve bu üslerden kalkacak atom silahlarıyla yüklü uçaklarıyla saldırabilecektir Sovyetlere. Sovyetler de elbette keriz değildir. Onlar da bu durumu çok iyi bilmekte ve değerlendirmektedirler. Bu yüzden çıkabilecek bir savaşta Sovyetlerin de ilk hedefi kuşkusuz bu ABD üsleri ve bu üslerde bulunan atomla yüklü ABD uçakları olacaktır. Demek çıkabilecek böyle bir savaşta kabak bizim başımıza patlayacak, Türkiye ruhu bile duymadan kendini nükleer bir savaşın ortasında bulacaktır. Daha doğrusu nükleer bir savaşta kozların paylaşılacağı alan (savaş alanı) olacaktır.

Türkiye'nin bu konumu, ABD için bir kayıp değil tersine kazançtır. Çünkü ABD, kendi toprakları dışında bir savaş yapmış, vurabilirse Sovyetleri vurmuş, karşılığında ise bir piyonunu kaybetmiş olacaktır. Türkiye gibi bir piyonunu yitirmekse ABD'nin umrunda bile olmayacaktır. Türkiye, ABD için bu yüzden de önemli ve değerli bir karakoldur veya üs'dür.

Bizim satılık vatan—millet düşmanı parababaları, Türk halkının haberi bile olmaksızın, Türkiye'yi, üç kuruş sadaka koparacağız diye, böylesine korkunç ve tehlikeli bir uçuruma sürüklemişlerdir işte. Onlarda, insanlığın, vatan sevgisinin zerresi kalsaydı hiç böyle bir duruma düşürürler miydi Türkiye'yi?

Demek bu üç belli başlı nedenden dolayı Türkiye, ABD için, yitirilmemesi gereken önemli bir yarı—sömürge ülkedir.

ABD, TÜRKİYE'Yİ GÖNLÜNCE KULLANABİLMEK İÇİN NELER YAPMALI?

Yalnız, ABD nin, bu ülkeyi gönlünce kullanabilmesi için var olan bazı engelleri ortadan kaldırması gerekmektedir. Peki nedir bu engeller? Şudur: Önce Türkiye'de 27 Mayıstan bu yana gelişen sosyalizm kültürünün kökünü kazımalıdır. Yani bizim parababalarına kazıttırmalıdır. Tabii bu «kazıma» işi de önce Endonezya, Şili vs. yerlerde olduğu gibi solun acımasızca imhasıyla sonuçlanmalıdır. Çünkü gerçek yurtseverler olan devrimciler ve devrimci hareket var oldukça, ABD'nin Tükiye'yi kendi adi çıkarları için istediği gibi kullanabilmesi çok zordur. Bu yüzden solun ezilmesi, anti—emperyalist bilincin yok edilmesi zorunludur.

İsterseniz Emperyalistlerin bu niyetini 1965 lerde Demirel Hükümetine sundukları «Dickson Raporu»nu okuyarak somutça görelim. Rapor Türkiyedeki ABD Yardım Kurulunda görevli CIA ajanı Albay'ın adıyla anılır. Sanırız, onun tarafından veya onun başkanlığında çalışan bir kurulca hazırlanmış olduğundan ya da Demirel Hükümetine sunan o olduğu için onun adıyla adlandırılmaktadır bu ABD «Rapor»u. Söz konusu «rapor» 1966 Temmuzunda, Cumhuriyet senatosunda, Tabii Senatör Haydar Tunçkanat tarafından açıklanmıştır kamu oyuna.

Rapor şunları öğütler Demirel Hükümetine:

«Seçimlerden sonra ortaya çıkan ve sizi ilgilendiren bazı güçlükler aşağıdaki şartların bir sonucudur.»

1 — «Diğer bazı hususlarla birlikte, 27 Mayıs Hükümet darbesi, ekonomik problemler, iç ve dış politikada muhalefetle olan ciddi görüş ayrılığımız büyük güçlüklere sebep olmaktadır. Meşhur af ve seçim kanununun değiştirilmesi ile ilgili sorunlar bize karşı bir birleşmenin mümkün olduğunun belirtileridir.» (Yayınlayan Emin Değer, A.g.y, s: 187)

Gördüğünüz gibi ABD ve CIA, 27 Mayıstan, getirdiği demokratik haklardan, ve antiemperyalist uyanıştan yakınmaktadır. Devam edelim «rapor»u okumaya:

«Çetin ceviz (İsmet Paşa'yı kastetmektedirler. Emin Değer) beklendiği üzere eskiden yaptığı gibi, **Atatürkün milli politikası, ikili anlaşmalar, üsler, vesaire gibi can sıkıcı sorunları** tekrar ortaya atmaya çalışarak, hükümete karşı tecavüzlerini arttırmaktadır.» (A.g.y.)

Burada Emperyalistler, Türkiye'de neleri istemediklerini, nelerin nelerin tartışılmasından rahatsız olduklarını çok açık bir anlatımla dile getiriyorlar. Nelermiş onlar için can sıkıcı sorunlar? Şunlar:

«Atatürk'ün milli politikası, ikili anlaşmalar, üsler».. Nedir bu «politika», onu görelim bakalım bir. Emperyalistlerin neden bu denli keyfini kaçırıyor bu politika o zaman daha iyi anlarız.

O politikayı, «Mustafa Kemal Paşa'nın Türkiye Büyük Millet Meclisindeki ilk açış söylevinden okumak daha yerinde olur:

«Mustafa Kemal Paşa, dünya önünde giriştiği Devrimin bir **Kurtuluş Savaşı** olduğunu söyledi. Bu Milli Kurtuluşun iki amacı olduğunu belirtti.

«1 — Emperyalizme ve Kapitalizme karşı gelmek.

«2 — Müstebitliğe (Osmanlı derebeyiliğine) karşı gelmek.»

Mustafa Kemal Paşa «Atatürkçü milli dış politika»yı böyle tanımlıyordu işte.

Burada Atatürk'ün hangi devletleri emperyalist olarak gördüğünü belirtmekte de yarar var. Bunu da yine kendisinden dinleyelim:

«Yüksek kurulumuzca bilinmektedir ki, bizim hepimizin ve Bakanlar Kurulumuzun izlediğ tek ilke, kendi maksadımızı, hayatımızı, şerefimizi, kendi kuvvet ve varlığımızla kurtarmak ve sağlamaktır.. Fakat varlığımıza sataşan (tasallut eden) bütün Batı Dünyası, Amerika da içinde olduğu halde, tabiatıyla, büyük bir kuvvet teşkil ediyor.» (8 Temmuz 1920, SD. I, s: 83)

Gördüğümüz gibi Atatürk «emperyalistler» derken Amerika'sı Fransası, Alamanı, İtalyası, Belçikası, Hollandasıyla bütün gerçek emperyalist Devletleri kastetmektedir.

Oysa bugün, dün varlığımıza kasteden bu emperyalist devletler «bizim dostumuzdur» (!) «ekonomimizi düzlüğe çıkarmağa çalışan» kurtarıcılarımızdır. (!)

Peki Emperyalist kimdir? Kurtuluş Savaşımızda bize en büyük yardım ve desteği yapmış olan Sovyeter Birliği'dir. (!) Parababalarının deyişiyle «Rusya'dır. (!).

Bakın, «Genel Kurmay Başkanlığınca kurulan bir komisyona hazırlatılmış» ve Milli Eğitim Basımevince basılıp liselerde okutulan «Milli Güvenlik Bilgisi» kitabı bu konuda ne der?

«Emperyalizm.

«Başka Milletlerin hürriyet ve istikbaline, maddi ve manevi servetlerine tecavüzü, saldırmayı gerekli görmeye, onları kendi idareleri altına almayı meşru saymaya emperyalizm denir. Bu hem insanlık, hem de bu ruh eğilimini gösteren millet için zararlıdır. Bunun en açık örneğini, Sovyet Rusya'nın siyasetinde gözüken gizli eğitimde, diğer milletleri siyasi bakımdan yok ederek, kendi milletlerinin dünyaya hakim kılmak demek olan Sovyetizm'i uygulamak istemesinde görmekteyiz. II. Dünya Savaşında Rusya'nın, Baltık, Doğu ve Orta Avrupa ülkelerini haritadan silmesi, bunun en açık örneklerini göstermektedir. (Bunu yazan kurul, Orta Okul Coğrafya dersinden bile sınava çekilse, sınıfta çakar kalır. Çünkü söz konusu milletlerin tümü haritada var olduğu gibi, bizim ders kitaplarında da vardır. Üstelik o ülkelerin hepsiyle Türkiye'nin diplomatik ilişkileri de vardır. Ve Ankarada o ülkelerin elçilikleri de vardır. Bütün bunlara rağmen O milletleri yok saymak, çok zavallıca yapılmış bir demagojiden başka bir şey değildir. Biz kabul etsek de etmesek de O ülkeler vardır ve hepsi de Türkiye'den çok daha gelişkin ve bağımsızdır. Devrimci-Derleniş) bugün artık açıktan açığa Emperyalizmi benimseyen tek ülke Sovyet Rusya'dır?» (A.G.y. s: 267)

60 yılda nereden nereye gelmişiz gördünüz mü? Dünyadaki tek emperyalist devlet «Sovyet Rusya»ymış. Ya dün «varlığımıza tasallut eden», koca imparatorluğu batıran ve Anadoluyu da aralarında parça parça edip paylaşan emperyalist canvarlar, Çanakkale'de yüzbinlerce Mehmetçiği katledenler, (Amerikanı, İngilizi, Fransızı, İtalyanı, vs.) onlar ne? Onlar dost, Onlar müttefik, Onlar koruyucumuz öyle mi? Gülerler kedinin çamaşır yıkayışına..

Eğer bu görüş doğru ise, yani Amerikan, İngiliz, Fransız, İtalyan, vs devletleri «emperyalist soyguncular ve çapulcular değil ise, 60 yıl önce kan dökerek ve ırza geçerek vatanımızı işgal edenler kimlerdi ve bu alçaklara karşı kanlı, ateşli savaşlara giren «Kuvayimilliyeciliğimiz, «Milli Mücadele»ye hiç sebepsiz, tesadüfen mi girmişti? Girmekle yanılmış mıydı? Kimse Milli Mücadele'nin yanlış olduğu iddiasına açıkca kalkışamıyor, hatta bütün siyasi tezleri: Yassıada'da vurgunculuktan mahkum olanların çanlarına dokunulsa bile, mallarını affa uğratmalı diyen partiler bile, o kadarına henüz varmadılar. Kolay değil.» (Hikmet Kıvılcımlı. 27 Mayıs—Devletçilik—Yön'ün Yönü. s. 22)

Bu görüş, mandacı bir görüştür. Bu görüş, Kuvayi Milliye'ye küfreden bir görüştür. Ve bu görüş CIA'nın ağzından kaleme alınmış bir görüştür. Yazık ki, dün kan ve gözyaşı ile, binbir acı ve zor lukla, savaşarak yurdumuzdan kovduğumuz emperyalistler ve onların satılık ajanları, bugün Türk Ordusunun Genel Kurmayı'na kadar sızabilmişler ve yalan ve demagojileriyle doldurdukları paçavraları ders kitabı olarak Türk çocuklarına sunabilmişlerdir. İşin ağlanacak tarafı burasıdır.

Şimdi gelelim Sovyetler meselesine. Sovyetler Birliği 1917 denberi emperyalizmin düşmanı, emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı veren ülkelerin bir numaralı dostu ve destekcisidir.

Mustafa Kemal Paşa, Sovyetler için ne diyor bakın:

«Emperyalist hükümetler aleyhine harekatı ve bunların tahakküm esareti

altında bulunan mazlum insanların kurtuluşu gayesini güden Bolşevik Ruslar'la hareket ve çalışma birliğini kabul ediyoruz.» (26 Nisan 1920, SD, IV, s: 304. Aktaran Fethi Naci. Atatürk'ün Temel Görüşleri s: 44)

«Halen emperyalist ve kapitalist devletlerin ortaya attıkları yeni metodlar karşısında memleketlerimizin her zamankinden daha sıkı bir blok teşkil etme zorunda olduklarına inanıyorum.» (10 Nisan 1922, Lenin'e Gönderilen Mektup'tan, SD, IV, s: 433 A.g.y. s: 44)

Mustafa Kemal Paşa, Büyük Millet Meclisi'nin açılışından üç gün sonra 26 Nisan 1920'de Sovyetler Birliğine şu teklifi yapıyordu:

«Evvela Milli topraklarımızı işgal altında bulunduran emperyalist kuvvetleri kovmak ve gelecekte (atiyen) emperyalizm aleyhine vuku bulacak ortaklaşa mücadelelerimiz için iç kuvvetlerimizi örgütlemek üzere şimdilik ilk taksit olarak beş milyon altının ve kararlaştırılacak miktarda cephane vesair harp tekniği vasıtaları ve sağlık malzemesi ve yalnız Doğu'da hareket edecek (savaşacak) kuvvetler için erzakın Rus Sovyet Cumhuriyeti'nce sağlanması rica olunur.» (Türkiye Büyük Millet Meclisinin Moskova Hükümetine Birinci Teklifnamesi, SD, IV, s: 304-305, Agy. s: 46-47)

Ve son bir aktarma daha yaparak meseleyi iyice ortaya koyalım :

«Tam ve hakiki bağımsızlığımızı açık ve samimi en önce teslim ederek bize barış elini uzatan Rus Şuralar Cumhuriyeti ile kardeşçe bağlarımızın sağlamlaştırılması, dış siyasetimizin esasıdır.» (1 Mart 1922, SD, I, s: 235-236, Aktaran Fethi Naci Agy. s: 46)

Artık sanırız, Mustafa Kemal Paşa'ya göre kimin emperyalist, kimin anti—emperyalist olduğunu, yani kimin düşman, kimin kara gün dostu olduğunu öğrendik.

Şimdi konumuza dönelim. Demek «Atatürk'ün milli politikası: «Emperyalizme, kapitalizme ve derebeyliğe karşı savaştır.»

ABD'nin tartışılmasından rahatsız olduğu politika budur işte. Halkımız «yarası olan gocunur» der. Yabancı parababaları, yerli parababalarıyla elele vererek, emperyalizme karşı ilk başarılı Kurtuluş Savaşı veren ülkeyi, 180 derecelik bir dönüşle aradan geçen 60 yılda yeniden emperyalizmin kucağına atmışlardır. ABD'yi, «Atatürk'ün Milli politikası» işte bunun için korkutmakta, ürkütmektedir. Çünkü o politikaya (Atatürk'ün politikasına) yeniden dönüş, emperyalizme karşı yeniden ikinci bir Kurtuluş Savaşını kaçınılmazca gündeme getirecektir. ABDyi korkutan da budur işte.

Burada dikkatimizi çekmesi gereken bir diğer kısım da, ABD' nin, «Atatürk'ün milli politikası»nın yeniden ortaya atılmasına ve tartışılmasına mani olunmasını bir «Türk Hükümeti»nden (Demirel Hükümetinden) açıkça ve resmen isteyebilmesidir. Demek Demirel Hükümetinin birinci Kuvayimilliyeye karşı, dolayısıyla da vatana ve millete ihanet ettiği, yerli—yabancı parababalarının ve onların ağababası ABD'nin hesabına çalıştığı her iki tarafça da, açık açık konuşulmakta ve kabul edilmektedir. Yani her iki taraf da ne yaptığını, kiminle ve kimin hesabına iş gördüğünü çok iyi bilmektedir. Yoksa ABD, bir «Türk Hükümetinden» böyle bir talepte bulunmaya nasıl cesaret edebilirdi?

«Dickson Raporu»nda emperyalistlerin ortaya atılmasını «can sıkıcı» buldukları konulardan biri de, «ikili anlaşmalar»dı. Yerli-yabancı parababalarının bu konudaki istek ve kaygılarını çok iyi anlıyoruz. Çünkü, halkını gözü önünde Vatanı ve Milleti satma, ne satan yerli hainler ne de alan yabancı emperyalistler için savunulacak bir iş değildi. Eğer bu aşağılık alış-verişi halkı gözleri önünde yapsalar idi, halk hemen ayaklanır yabancı emperyalistleri ve onların Türkiye'deki 2500 kişiyi geçmeyen yerli ortaklarını bir anda tükürüğe boğar ve vatanı bu aşağılık çapulculardan kurtarırdı. Ancak emperyalistler 1918'lerde işledikleri hatayı bir daha işlemezlerdi. Öyle bir ülkeyi, paldur küldür girerek alanen işgal etmek, halkın bir anda uyanmasına, bilinçlenmesine, örgütlenmesine ve emperyalistlere karşı silaha sarılmasına yol açıyordu. Ve işgalci emperyalistler de defolup gitmek zorunda kalıyorlardı. Bunu artık anlamışlardı. Şimdi mazlum ülkeler yine yağmalanacaktı, yine sömürülecekti. Hem de eskisinden daha beter. Ama artık bu işler aleni değil, kitabına uydurularak yapılacaktı. Adlarına eskisi gibi «işgalci düşman» değil, «dost», «müttefik», «askeri ve sivil uzman», «yardım heyeti» denecekti.

Aldatılan, mazlum halkımızın da hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Velhasıl, «Herşey—demokrasi tarifinin tersine—halk dışında, halktan habersiz olacaktı. Ve sonra da buna «halk için» denecekti» (Kıvılcımlı, 27 Mayıs...... s: 29)

«Rapor»da, ABD'nin tartışılmasını istemediğini bildirdiği bir diğer konu da «üsler» konusu idi. Emperyalistler bu isteklerinde de bizce yerden göğe dek haklıdırlar. Çünkü, yukarda da değindiğimiz gibi, ABD üsleri Türk halkına karşı kurulmuş atom=ölüm tuzaklarıdır. Ve bu üslerin Türkiye'de bulunması sadece ABD'ye yarar sağlamaktadır. Türkiye insanları ise, bir çatışma halinde Türkiye'yi havaya uçuracak, bir atom deposu üstünde yaşamaktadır. Halk kendisine karşı yerli-yabancı parababalarınca kurulan bu tehlikeli tuzaktan habersizdir, Emperyalistler, elbette «üsler» sorununun ortaya atılıp tartışılmasını ve halkın kendisini bekleyen tehlikelere karşı uyarılmasını istemeyeceklerdir. Onların, kendi çıkarları açısından bundan doğal bir istekleri olabilir mi?

Onla koyun sürüsünü salhaneye (mezbahaya) sürer gibi, 50 milyon Türkiye insanını atom cehennemine sürmektedirler. Halka karşı işledikleri bu cinayetlerinin, halkca bilinmesi, onları elbette korkutmaktadır. Bir Arap Atasözü: «Hain korkak olur» der. Meğer ne güzel dermiş değil mi?

İşte, yerli—yabancı emperyalistler, «Atatürk'ün milli politikasının, ikili anlaşmaların, üsler vesaire gibi can sıkıcı sorunları»n «tekrar ortaya at»ılmasını ve tartışılmasını önlemek çin, Devrimci güçlerin önce parça parça edilmesini, sonra da «boğulmasını» istemektedirler. İşte açık ve kesin kanıt 1965 lerde Demirel Hükümetine verilen «Dickson Raporu» şöyle der:

«Bu sebeple, herkes müttefiktir ki; **bu tehlike muhalefetin tedrici şekilde parçalanması** ve bütün arzulanmayan sonuçları ile birlikte, **sol ve sol eğilimlerin benzeri bir birlik yaratmasını önlemek üzere boğulmasını tahrik eder hatta buna zorlar.**» (Yayınlayan Emin Değer. Agy. s: 187)

Demek, devrimcilerin, kendilerine karşı gerçek bir Parti'de, sağlam ve kalıcı bir birlik oluşturmasını önlemek için, devrimcileri öne iyice parçalamak sonra da her bir parçayı tek tek «boğmak» istiyor emperyalistler. Bu konuda «herkes müttefiktir» diyorlar. Demek hepsi bu canice planda anlaşmışlar. Ve de ortak çıkarlarımız bizleri buna «tahrik eder, hatta zorlar» diyorlar.

Yine teslim edelim ki çok doğru söylüyorlar. Emperyalistlerin, Türkiye'yi kendileri için dikensiz bir gül bahçesi yapabilmeleri ancak devrimcilerin canavarca imhası sonunda mümkün olabilir. Aksi halde, devrimciler, onların yaptığı her türlü vurgun ve cinayeti halka belgeleriyle anlatarak, halkı uyarır. Halk uyanınca da, yerli ortaklarıyla birlikte, birinci Kuvayimilliye'de olduğu gibi kovar onları yurdumuzdan. Bu tehlikeli sonucun doğmasını önlemek için de devrimcilerin katli vacip de değil şarttır veya zorunludur.

Bu kadar açık koyuyor emperyalistler planlarını ve amaçlarını.

Peki, anlaştık diyelim... Devrimcilere idam cezasını verdik. İyi ama, bu cezayı kim uygulayacak? Bir cellat gerek.

Cellat, elbette Türk Ordusundan başkası olamaz. Ama burada da bir güçlük var. Türk Ordusu devrimci gelenekli bir ordudur. Ve Türkiye'nin tarihindeki bütün devrimlerde hep ön safta yer almıştır. Üstelik Türk Ordusu, İngiliz Ordusu gibi soylulardan, Fransız ordusu gibi Burjuva çocuklarından derleşik bir ordu da değildir. Türk ordusunun subayları «subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş» halk çocuklarıdır. Böyle bir orduya devrimcileri nasıl katlettireceğiz? Halkın üzerine nasıl süreceğiz bu orduyu? Halkın elinden, örgütlenme, grev, toplu sözleşme, miting ve yürüyüş yapma gibi en basit insancıl haklarını nasıl aldırtacağız? Durup dururken elbette bu ordu, bizim yap dememizle, bunları yapmaz. Bu cinayetleri işlemez. Halkın en basit demokratik haklarını elinden almaz. Orduya bu işi yaptırabilmek için bir plan, bir formül gerek.

Sonra hem solun kökünün kazınabilmesi, hem de halkın en küçük ve basit insancıl haklarının bile tümünün yok edilebilmesi için 27 Mayıs Anayasasının da yok edilmesi gerekmektedir. «Dickson Raporu» bunu açık açık söyler. Şöyle der:

«**27 May.s'ın getirdiği Anayasanın bazı maddeleri**, Tabii Senatörlük müessesesi ve benzeri diğer problemler gibi **kanuni sistemin bazı hukuki ayrıcalıklarının düzeltilmesi** usul ve imkanları da rejimin gelecekteki emniyetini garanti edecek bir tedbir olarak düşünülmektedir.» (Yayınlayan Emin Değer. Ayg. s: 189)

Gördünüz mü ne kadar açık ve pervasız konuşuyor ABD. Bizim yerli satılmışlar 15 yıldır kendiliklerinden demiyorlar «bu Anayasa ile memleket idare edilmez) diye. Göbek bağı ile bağlı oldukları ağababaları Amerika, kulaklarına öyle üfürdüğü için bizimkiler de öyle ötüyor. Kul köledirler onlar, ağababaları karşısında. ABD kulaklarına ne fısıldarsa, onlar aynen onu tekrarlar. Askerlikteki emir tekrarına çok benzer bu iş.

Evet, bütün bunları Türk Ordusu gibi bir orduya nasıl yaptıracaklar? Bu iş için bir formül gerek demiştik.

Siz, işin orasını, Uluslararası Finans—Kapital'in beyin tröstü CIA'ya bırakın. CIA ne güne duruyor? O bu işin bilimini yapmıştır.

Şimdi görelim bakalım CIA bu konuda ne yapar?

«Dickson Raporu»nda bu sorunun çözümü için ilkin şu önerilir:

«**Diğer taraftan çok müessir tarafsızlaştırma çabalarının daha başarı ile uygulanmasının müşterek gayretlerle** sağlanması gerekli görülmektedir.» (Bu sözler yerli yabancı parababalarının ve onların örgütlerinin işbirliği içinde olduklarına güzel bir kanıttır. D. Derleniş)

«Şüphesiz sizin de malumunuzdur ki, bu politika ve yukarda zikredilen tasarruflar çok önce Mr. M.P. tarafından teklif edilen güvenlik tedbirleri ile intibak halindedir.» (Demek, yabancı pa-

rababaları, yerli parababalarına daha önce de «güvenlik tedbirleri» önermişler. (D. Derleniş)

«Münakaşa edilmez bir gerçektir ki, memleketin politik hayatında ordu her zaman rejimin istikrarını tayin eden brinci derecede önemlî bir faktör olmuştur. Hükümet darbesinden sonra binlerce subayın ordudan çıkarılması, bizim askeri çevreler içindeki nüfuzumuzu ciddi surette etkilemiştir.» (Emperyalistler, 27 Mayıs sonrası, eski iktidar (DP) yanlısı, dolayısıyla da emperyalizm yanlısı bazı subayların tasfiyesinden yakınmaktadır. D. Derleniş)

«Buna bağlı olarak bazı hükümet tedbirlerinin hazırlanmasına ve uygulanmasına paralel olarak, rejime sadık olmayan devlet memurları ve subaylardan en tehlikelileri bir program dahilinde tasfiye edilmek üzere tesbit edilmektedir.» (Yayınlayan: Emin Değer, Agy. s: 189)

Öneri açıktır. ABD ilerici, yurtsever ve namuslu olan sivil memurların ve subayların tasfiyesini istiyor. Kimlerin tasfiye edileceği de «tesbit edilmektedir» diyor.

Demek, ABD, Türk ordusuna kendi alçakça planını uygulatabilmek için, önce Türk Ordusu içindeki devrimci, yurtsever subayları ihraç ettirmek istiyor.

Fakat ABDnin orduyu kündeye getirebilmesi için tek başına bu operasyon yeterli olamaz. Çünkü Türk subaylarının en az yüzde doksanı vatanını ve milletini korumayı herşeyin üstünde tutar. Bu uğurda gerektiğinde gözünü kırpmadan hayatını seve seve feda eder. Bu yüzden birkaç on, yüz belki de bin subayı ihraç etmekle, Türk ordusu satın alınamaz. Emperyalistler bunu da biliyor. Bildikleri için de tek başına bu tedbirle yetinmiyorlar. Orduyu da bilinçsiz halkımız gibi kandırmak istiyorlar. Kandırabilmek için de orduya siyaset yasağı koyuyorlar. Bu kanuda yine Kıvılcımlı'ya dönelim. Ve siyaset yasağının ne anlama geldiğini iyice öğrenelim. Kıvılcımlı 27 Mayıs sonrası MBK'ni bu konuda şöyle uyarıyordu:

«Saltanat çağında: Siyaset Saray'ın tekelinde idi. Saray dışında siyaset yapmak: «Sözü ayağa düşürmek», sayılırdı. Bu kafa ile, Türkiye'de hürriyeti bile iki defa ilân eden kişi, en ünlü müstebidlmiz Sultan Abdülhamit oldu. Onun için de Hürriyet, bizde hâlâ hürriyetten başka her şeydir.

«Meşrutiyet çağında siyaset gene sarayla Bezirganların (levanten sözcüğünde en iyi tarifi bulan Batıya bağlı ve hayran sözde tüccarların) tekeline geçti. Saray ağaları ile Kent bezirganları dışında siyaset yapmak «sözü ayağa düşürmek» sayıldı.. Bir tek iri Abdülhamidin yerine bir çok Abdülhamit ufaklıkları geçti.

«Cumhuriyet çağında: Birinci Kuvayimilliyecilik hayata «Halkçılık Programı» ile gözlerini açtı. Fakat halkımız teşkilatsız kaldığı için, teşkilatlı, tecrübeli ve gelenekli derebeyi artıklarına karşı Cumhuriyet ve İstiklalimizi koruyacak inkilâplar «Güzideler» (seçkinler) adlı kimselerin tekelinde yürütüldü. Halk için yapıldı, ama 'Halk tarafından yapılmadığı için siyasi yüzeyden derinliklere inemedi. «Güzideler» dışında siyaset yapmak «Sözü ayağa düşürmek» sayıldı. CHP bu «Güzide akidesi» ile halktan o derece korktu ki, en sonunda şef İnönü güya çok partililiği ilân ederken bile: «Sözü ayağa düşürmemek» şartını koştu. Kendi «Güzide»si DP, «Sözü ayağa» öylesine düşürdü ki, yurdumuz en modern irtica ile silahlanmış ortaçağ uğrularının salgınına uğradı.

«DP faciasını hâlâ, hemen herkes «cahil halkın» siyasete karışması gibi görmeye eğitiliyor. Türk milletine bundan büyük iftira olamaz. «Sözü ayağa düşürmek» sözcüğünün batılı anlamında medeni karşılığı DEMAGOJİ'dir. Demagoji; Küçük menfaat ve küçük meseleler öne sürerek, büyük menfaat ve yüce ülküleri örtbas etmek gevezeliğidir. Demagojiden kurtulmanın tek yolu, milletin bütününü siyasette söz ve iş sahibi etmektir. İster «seçkin» ister bıçkın olsun, azınlık siyaseti tekelinde tutup yığınlara mal edemedikçe, ergeç demagojiye düşer. Ortaçağ aşiret usulünde halkı sürü, başındakileri akıllı çoban yerine koymak olurdu. Millet idaresinde: Gerçek demokrasiden, yani halkın bilfiil siyaseti gütmesinden başka çıkar yol yoktur.

«Yurdumuzu kasıp kavuran bir avuç derebeyi artığı, kendi hesaplarına çok güzel bir oyun bulmuşlardır: Siyaset Düşmanlığı... Asker siyasetle uğraşmaz, genç uğraşmaz, ihtiyar uğraşamaz. Üniversite, Hâkim, öğretmen: Haşa! İşçi, köylü, esnaf, fakir fukara: Ne hadlerine!.. Kim uğraşır Türkiye'de bu siyaset denilen kuşla? Yalnız cennetlik beylerimiz... Böylece, millet iradesi, bir koyun sürüsünü gütmek kadar kolay ve karlı gelirdi efendilerimize. Ancak gerçekte hiçbir millet sürü olamayacağına göre, kanlı kansız siyasi facialar millet kaderini allah bullak eder durdurdu.

«En uzak ve en yakın tarihimizde o basma kalıp, alışılmış «Dürûg-ü maslahâtamiz»i boyuna yalanlayan en sık olaylardan biri de: Askerle siyasetin en görmek istemeyen göze dahi batacak ilgisidir. Hemen hepimiz, askerlerin siyasetle uğraşmaması gerektiğinde Allah bir yemin etmiş görünürüz. Tarihimizde ise askerlerden daha velvelelice siyasetle uğraşan kimsemiz olmamıştır. Ve hele modern tarihimizde, ne vakit askerler siyasetle uğraşmışlarsa, o vakit bu millet az çok doğru, iyi güzel bir ileri adım atmıştır.

«Acaba niçin düşünmekten korkuyoruz? İstibdat zamanı Askeri Tıbbiye, Kuleli, Harbiye gençliği siyasetle uğraşmasaydı, ne olacaktı? Yurtla ilgisi kopuk bir takım eksantrik kişilerin Avrupaya kaçışları... Enverler, Niyaziler, ordu birlikleri ile dağa çıkmasaydılar, kimbilir daha kaç tane «Cön Türk» arkadaşlarını Kızıl Sultan'a jurnal edecekti. Mütareke yıldırımı ve İzmir işgâli üzerine Türk ordusu siyasete el koymasaydı, doğacak faciaları insan aklına getirmekten çekiniyor. En son 27 Mayıs gecesi silahlı kuvvetlerimiz siyaseti ellerine almasa idiler, bugün Yassıada hainlerini alkışlayan sözde çoğunluk'tan yüzü kızarmayan Türk kalmayacaktı.

«Öyle iken en aklı başında geçinen aydınlarımız, bilim adına and içmiş koskoca profesörlerimiz bile, ulu orta, hem de büyük ağırbaşlılıkla: Siyasetle uğraşmamak gibi düpe düz bir medeni intihar akidesini rahat lokum kadar tatlı tatlı yutmuş görünmeyi, en yüce Usun ermişlik kertesine varmak sayıyorlar. Neden?

«Çünkü, bizde siyaset adı ile ortaya sürülen şey, çok defa bir avuç halk düşmanının kirli düzenbazlıkları olmuştur. Kirli çamaşırları milletten gizli yıkamanın kestirme yolu: Aklı erecekleri, hele haksızlığa karşı gücü yetecekleri, en büyük millet meselelerinde, yani siyasette kafadan gayrimüsellah kılmaktır.

«Siyaset: Bütün hayvanlar içinde, yalnız insan içindir. Daha 2300 yıl önce, Aristoteles'in insanı: (ZOON POLİTİKON) : (siyasi hayvan) diye tarif edişini tekrarlamaktan bıkmıyalım. İnsandan «SİYASET» özelliğini kaldırdığımız gün, geriye ne denli süslersek süsleyelim, «HAYVAN»dan başka bir şey kalmayacağını unutmayalım. En derebeyice siyaset yasaklarına rağmen, hepimizin boyuna ve ister istemez siyaset olaylarına katılmamız, insandan başka bir varlık olamayışımızdan ileri gelir. Mademki, insan doğduğumuz için, bilerek, bilmeyerek SİYASİ'yiz, «siyasetle uğraşmam» diye, kendi kendimizi neden boşuna inkara yeltenelim? Neden herşeyde yararlı bulduğumuz bilgi ve denemeyi siyasette kendimize çok görüp, en basit yurttaşlık meselelerimizin çözümünü kördüğüm, kördöğüşü edelim? «Aşiret yırtınmaları ile uğraşmam» demek yerinde olabilir. Çünkü, yirmibeş milyon nüfus içinde bir kaç bin kişinin çıkarı uğruna çabalamak, hem çok küçük, hem çok iğrençtir. Bu küçüklük ve iğrençlik yalnız memurlara değil, insan olarak hiçbir Türk'e yaraştırılamaz. Ama, millet ölçüsünde EN GENİŞ, EN BÜYÜK DAVA demek olan siyasetle uğraşmam demek, yalnız en ulu ulus görevinden kaçmak değil, o kutsal görevi bir avuç sersem aşiret yobazına bırakmakla bir çeşit vatana kıymak olur.

«Ben mesleğimde olgunlaşmak amacıyle siyasete vakit harcayamam» demek te yersizdir. Önce siyaset bir meslek değil, her meslekten insanın yurttaşlık borcudur. Sonra yurdumuzun hemen bütün aydınları, memur, asker, öğretmendir. Belli başlı aydınlarımızı birer kulp takıp siyasetten uzak tutacaksak: Seçime, oya başvurmak komedyası ile kimi kandırıyoruz? Günlük ekmeğinin kölesi haline sokulmuş yurttaşlar çoğunluğu siyasetin inceliğini hangi ışık altında görecek: Siyasi tuzaklardan nasıl sıyrılacaktır? Siyaset, ufak ufak, dağınık yurt görevlerinin bütün ile ahenkleşmesidir ve bütün meslekleri kaplar. Her meslek ilgilisi, kendi alanındaki özelliği ve ışığı siyaset alanına, taşımazsa, millet bütününe değil, kendi egoizmasına yarar. Tersine, siyasi anlamı kavramamış bir meslekte derinleşmek; uzmanlığı içine inildikçe yeryüzünün ışığından uzaklaştırıcı bir kör kuyuya çevirmek olur. Asıl siyasi terbiyesi bulunmayan insan hem uzmanlıkta kör yoklamasından öteye geçemez, hem vatan için kaybolmuş sayılır. Nasıl, insan vücudunun bütünü ve hastalıkların hepsi hakkında tam bilgi ve deneme edinmedikçe insanın iyi bir kulak hekimi, kalb hekimi, akıl hekimi olması imkansızsa tıpkı öyle, toplumun bütünü ve siyasi düzen ve düzensizliklerin hepsi hakkında tam bilgi ve deneme edinmeden bir meslekte uzman olmaya kalkmak, yarım kalmaktır. Bizim bütün alanlarımızda, hele aydınlarımızın uzmanlıklarında olağanüstü istisnalar bir yana, kaide olarak dalma yarım kalışlarının başlıca sebeplerinden biri de siyaset fobimizdir. Ata sözümüzle «yarım hekim candan, yarım hoca dinden eder.» Bir an için Milli Birlik Komitemizin siyasete karışmadığını düşünelim. Aşiret politikacıları pekala bir kaç bin kişilik avane çetelerinin çapulu uğruna 25 milyonluk Türk milletine karşı muazzam Türk ordusunu bir emirle lejyon etranjenler gibi kullanabilecekler ve yurdumuzu göz kırpmadan salhaneye çevireceklerdir. Aydın vicdanlı askerlerimizin öteden beri siyasetle normalce uğraştıkları kabul edilsin: Belki ihtilale hacet kalmaz işler yoluna girerdi.

«Türk milleti vasi istemiyor, zalimlere karşı basiretinin bağlanmasını istemiyor. Her meslekten herkes, kendi kuyusuna gömülmesin; yurttaşlık görevi için yurt siyasetinde açıkça rol alsın. Ancak o zaman ikibuçuk teşkilatlı avantürye, 25 milyon insanı koyun sürüsüne çeviremez. Ne istediğini bilen yurttaşlar önünde saygı ve namusu ile iş görmeye çabalar. Bu vatan'ıki de bir namussuzların oyuncağı oluyorsa, bunda biraz da hepimizin siyasetten, yan çizişimiz rol oynamıştır. «Her millet layık olduğu idare şekline kavuşur.» sözünün bir tek anlamı varsa o da, yurttaşları siyasi uyanıklığa ve siyasetle fiilen uğraşmaya çağırmasıdır. Yoksa, her millet, her zaman, en layık olamadığı oyunlara düşürülmüştür.» (İkinci Kuvalmilliyeciliğimiz s: 52 - 57)

Yerli yabancı parababaları uyguladıkları siyaset yasağıyla, kafadan silahsızlandırarak sosyal olaylar karşısında kör bıraktıkları orduya, her türlü gerici düşünceyi işlemeye çabalarlar. Böylece orduyu içinden geldiği ve bir parçasını oluşturduğu halktan koparmaya, kendi yedeğine almaya ve namussuzca planlarını orduya uygulatmaya çalışırlar.

TÜRK ORDUSUNA, CIA'NIN İDEOLOJİSİ AŞILANIR

Parababaları orduyu halk düşmanı yapabilmek için, onu CIA ideolojisi ile şartlandırmak isterler.

«1965 yılında silahlı kuvvetler için bir kitap yayınlanır. Hasan Lembet adlı birinin çevirdiği **«Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri - Teori ve Tatbikatı»** adlı bu kitap, David Galula adlı bir CIA görevlisince yazılmıştır. Türkçeye çevrilen kitap Genelkurmay Basımevinde basılmış ve Silahlı Kuvvetlere 1750 adet dağıtılmıştır.

«Harward Üniversitesi Beynelminel İşler Merkezi Direktörünün yazdığı önsözden öğrendiğimize göre, Henry A. Kissinger'in de ilgisi altında hazırlanıp geliştirilen, **«ayaklanmaları bastırma hareketleri»** kuramının asıl amacı, ayaklanma hareketleri ile savaşım vermek istiyen bir yönetim için örnek ilkeler geliştirmektir.» (Emin Değer. Agy. s: 121)

Bu CIA görevlisinin kitabı «İhtilal Harbi Nedir?» başlıklı şu paragrafla başlamaktadır:

«İhtilal Harbi umumiyetle dış tesirlerin altında kalan, dahili bir mücadeledir. Muhtelif vakalarda isyan edenlerin milliyetçi gruplar olarak tanımlanmalarına rağmen —Endenozyalı, Vietnamlı, Tunuslu, Cezayirli, Kongolu, Angolalı— bunların idareyi polisi ve silahlı kuvvetleri elinde bulunduran hali hazır mahalli hükümete meydan okumakta olduklari hakikatini değiştirmez. Bu sebepledir ki, koloniyal ihtilal harbleri tamamen kendiliğinden zuhur edenlerdendirler.» (David Galula. A.B.H.T ve T, Aktaran Emin Değer, agy s: 121 - 122)

Gördüğümüz gibi, Galula, hem devrimci, halk hareketlerine, hem de anti-sömürgeci Ulusal Kurtuluş Hareketlerine karşıdır. Hepsinin bastırılması gerektiğini öğütlemektedir. Onun için önemli olan mevcut gerici sömürgeci veya kapitalist iktidarın korunması ve savunulmasıdır. David Galula, gerek Ulusal Kurtuluş Savaşları nın, gerekse devrimci hareketlerin halk için yapılan, özünde haklı hareketler olduğunu, kendi önerdiği şeyinse halk düşmanlığı olduğunu bilir ve söyler de. Şöyle der:

«İşte böylece ayaklanmaların en belli başlı özelliği halk için yapılan mücadele oluşlarıdır» (A.B.H.T. ve T, s: 9 Aktaran Emin Değer agy s: 123)

Zaten ABD emperyalistleri, sadece kendi çıkarlarını düşündüklerini bu yüzden de her kurtuluş hareketine, devrimci harekete karşı olduklarını eskiden beri söylemişlerdir. 1956 tarihli «Rockefeller grubu Raporu» da bu konuda yine, aynı görüşü şöyle savunur:

«Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırıların yanında, ondan daha tehlikeli, fakat saldırı görünüşünde olmayan başka çeşit tehditler de vardır. **Bu tehditler, içerden yapılmak istenen değiştirme ve dönüşümlerdir.** Bu maskeli saldırılar, bazen iç harp şeklinde, bazen ihtilalci hareketler şeklinde, **bazen demokratik akımlar ve reformlar hareketi biçimlerinde karşımıza çıkmaktadır.**

«Bizim amacımız, bu ve buna benzer akımları önlemek olmalıdır. Bu akımlar, dikkatleri üzerine çekecek dereceye geldiklerinde, o vakit bizim izlememiz gereken iki yol vardır. Gerek bizim, gerekse kominist olmayan diğer dünya devletlerinin (yani emperyalist devletlerin. Devrimci Derleniş) güvenliğini sağlamak için, mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale ne klasik stratejiye uymakta ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü biçimi ve niteliği vardır.» (Aktaran Emin Değer agy s: 122 - 123)

Görüyoruz işte, adamlar hertürlü haklı ve meşru kurtuluş hareketlerine, devrimci hareketlere karşılar. Sadece lafta değil, işte de karşılar. «Bizim amacımız, bu ve buna benzer akımları önlemek olmalıdır.» diyorlar. Neyle önleyeceklermiş? «Askeri müdahale»yle. Emperyalistler toplumların gelişmesine karşıdırlar. Hayatın akışını durdurmak istiyorlar. Durdursunlar ki hayatı: Çıkarları zedelenmesin, vurgunları sonsuza dek sürüp gitsin. Oysa bu mümkün müdür? Eğer bu mümkün olsaydı insanlık Firavunlar, Nemrutlar çağında çakılır kalırdı. Emperyalistler boşuna çaba harcıyorlar, boşuna giriyorlar yüzbinlerce, milyonlarca masum insanın kanına. Ama neylersin emperyalistler laftan anlamazlar. Onlar gebermek üzere olan vahşi bir hayvanın can havliyle sağa sola saldırması gibi, son soluklarını verinceye dek güçlerinin yettiğince insanlara zulüm edecekler, sömürecekler ve cinayetler işleyeceklerdir.

Şimdi tekrar Galulaya dönelim. Galula aşağılık teorisini şöyle geliştirir:

«Ayaklanma bir memlekette bir partinin politikasını her manada takip etmektir diyebiliriz. Ayaklanma normal bir harp değildir. —Politikanın diğer manada devam ettirilmesi gibi— çünkü, bir memlekette ayaklanma, ayaklananların zor kullanmaya tevessül etmelerinden çok evvel başlayabilir» (A.B.H.-T. ve T. - s: 10, Aktaran Emin Değer, Agy. s: 123)

Galula: ayaklanma «bir partinin politikasını her manada takip etmektir» diyor. Kastettiği «parti» tabiî ki İşçi Sınıfı Partisidir. Demek «bir memlekette» bir İşçi Sınıfı Partisinin kurulup çalışmaya başlaması, Galula'ya göre «Ayaklanma»dır. Öyleyse «br memlekette», «ayaklanma»ya engel olmak için, işçi sınıfı ve onun öncülüğünde örgütlenecek olan tüm halkı, her türlü siyasal haktan (örgütlenme hakkı da dahil) yoksun bırakmak gerekmektedir. Eğer böyle yapılmaz ise ne olurmuş? Bakın:

«Siyasi muhalefetin müsamaha gördüğü bazı memleketlerde, ayaklanma faaliyetleri kanuni ve rahat manada gelişebilir.» (Agy. s: 123)

«Ayaklanma faaliyetlerinin» «kanuni ve rahat manada gelişebil»mesini önlemek için de elbette işçi sınıfına ve bütün halka soluk aldırmamak, en basit demokratik hakları bile halka çok görmek lazımdır. Yani, memleketi, her türlü sol düşüncenin giremiyeceği, ideolojice karantinaya alınmış bir deliler koğuşuna çevirmelidir. Bırakalım sol eylemleri, dünyanın her ülkesinde (tabii Galula'nın, yani CIA'nın teorisiyle yönetilen ülkeler hariç) her gün görülen en insancıl ve haklı gösterileri bile silindir gibi ezip geçmelidir. Ve o gösteri alanını mezbahaya çevirmelidir. Son Tarsus olaylarında, 1977 1 Mayısında ve daha pek çok olayda olduğu gibi mezbahaya çevirmelidir ki o eylem alanını, halk öğrensin hak aramanın ne demek olduğunu. Ve bir daha kalkışmasın o tür hareketlere.

Son Tarsus olaylarını ele alalım. Halk ne yapmıştı o olaylarda? Her gün ölüm kusan bir yolda, son olarak bir çocuğun daha ezilmesi üzerine, yolu bir süre trafiğe kapatarak bu yoldaki kazaları protesto etmek istemişti. Ve bu kazalara karşı önlem alınmasını istemişti. Mesele tamamiyle bundan ibaretti. Parababalarının kendi TRT si bile olayı bu şekilde vermişti. Bize göre olay son derece basit, insancıl bir protesto eylemi idi. Bunda sakınılacak bir yan olamazdı.

Fakat bir de parababalarına ve onların üstadı Galulaya sorun bakalım, ne diyecek size?

Onlara göre olay, bağışlanmaz bir suçtu. Olayın kendisi küçük ve basit bir protesto gösterisi idi. Evet böyleydi. Ama yine de bir gösteriydi. Önemli olan da buydu zaten. Çünkü bugün önemsiz ve korkulmaz bir olayı protesto eden halk, bir kez protesto eylemlerine, yani hak arama eylemlerine alışırsa yarın çok daha önemli konularda da hak arama eylemlerine girişebilirdi. Mesele halkı hiçbir konuda hiçbir zaman hak arayamaz duruma getirmekti. Yani halkı tam anlamıyla sağmal sürü durumuna sokmaktı.

Sonra ne demekti trafik kazasına karşı olmak. Trafikle «nüfus planlaması» yapılıyordu. Çünkü nüfus çoğaldıkça, olayların sayısı da artıyordu. Trafik kazaları da hiç değilse bu istenmeyen nüfusun bir kısmını alıp götürerek onların işine yarıyordu.

Velhasıl bu açılardan bakıldığında, Tarsus olaylarında halk ayaklanma halindeydi. Ayaklanmanın ise amacı korkunçtu. Galula derki:

«Ayaklanma bilinen esas gayeleri ve nihai olarak da kurulu düzeni devirmek maksadıyla metodlu olarak idare edilen, sürüncemeye dökülen ve adım adım geliştirilen bir mücadeledir.» (Agy. s: 126)

«Ayaklanmaların başlangıcı her ne kadar önceden tahmin edilemez ise de ayaklanmalar ani vuku bulmayıp, yavaş yavaş gelişir, liderler çıkmaya başlar ve sonra da halk kitleleri harekete geçirilir.» (Agy. s: 126)

Ayaklanmaların amacı, kendi rezil soygun düzenlerine son vermektir. Öyleyse her türlü halk hareketi, ayaklanma adı takılarak ezilmelidir. Okumaya devam edelim. Galula alçağını:

«Bir memlekette ayaklananlar yıkıcı faaliyetlere veya açık şiddet hareketlerini açığa vuruncaya kadar, ayaklanmayı bastıracak olanlar için, büyük bir mesele teşkil etmeyen, gayrı muayyen ufak bir muhtemel tehdit veya tehlike durumunda olup büyük bir harekâtı icap ettirmeyen, belirgin bir hedef olarak gözükmezler.

«Eğer asi, halkı ayaklanmayı bastıracak olanlardan ayırmayı becerebilirse, halkı fiziki kontroluna alır ve halkın aktif desteğini temin ederse, harbi kazanır. Çünkü, iktidar bir memlekette halkın sarih veya zımni muvafakatı veya en kötüsü o memleket halkının muvafakati hilafına kurulmuştur.

«Asl daha başlangıçtan itibaren halkı bu mücadeleye sokmuştur. Çünkü bu mücadeleye halkın aktif bir şekilde iştirak etmesi asinin muvaffak olması için elzemdir.» (A.B.H.-T: ve T:- s: 11-17, aktaran Emin Değer, Agy. s: 127)

Galula, halkın devrime ikna edilmesi, inanması ve aktif katılması halinde devrimin başarısının önlenemiyeceğini söylüyor. Teslim edelim ki alçak doğru söylüyor. Halk çoğunluğu bir kez devrime inandı, örgütlendi ve ayağa kalktı mı, onu yeryüzünde hiçbir güç yenemez. Devrimin zaferini geçici olarak durdurabilseler bile parababaları, en sonunda yenilmekten kurtulamazlar. O zaman, ne yapıp edip halk devrimden uzak tutulmalıdır. Ve halk devrime daha katılmadan devrim ezilmelidir. Galula şöyle der:

«Bir sınıf halkın, diğer bir sınıf halk tarafından istismar edilmesi veya o sınıf halkın geliştirilmesine mani olunması gibi problemler sosyal bir mahiyet arzedebilir. Üstün bir zümre oldukları kabul edilmeyenler arasında asiler kendi esas liderlerini kabul edebilirler.» (Agy. s: 130)

Türkiye'de hala sınıfları yok sayanların kulakları çınlasın. CIA ajanı Galula bile sınıfları ve sınıflar savaşını inkar edemiyor.

Ve devrimin sınıflar savaşından başka bir şey olmadığını söylüyor. Galula'yı okumaya devam edelim:

«Problem, ekonomik bir mahiyet arzedebilir. Zirai istihsal maddelerinin, sanayi maddelerine nazaran çok daha ucuz olması veya hammaddelerin mamul maddelere nazaran çok daha ucuz olması veya milli endüstriyi kalkındırma yerine, dışardan mal ithal etme gibi. Bugünlerin yeni sömürgecilik siyaseti bu meseleyle yakından ilgilidir.» (Agy. s: 131)

Devrimlerin nedenlerini nasıl da bir bir anlatıyor namussuz, değil mi? Şöyle de devam eder:

«Asinin öne sürdüğü problemlerden birisi de, her çiftçiye toprak sloganı olabilir... Eğer problem daha kuvveden fiile çıkmamış ise, asinin ilk yapacağı iş, halk kitlelerinin politik şuurunu yükselterek bu meseleyi vahim hale getirmektir.» (Agy. s: 131)

Galula, hizmetkarı olduğu parababalarının düzenlerinin faziletlerini (!) çok güzel anlatıyor doğrusu. Onlar, işçi sınıfı üzerinde her türlü sömürü ve zulmü uygulayacaklar, köylünün ürünlerini yok pahasına elinden kapacaklar, üstelik köylüyü her geçen gün toprağından ederek mülksüzleştirecekler, tüm halkın yarattığı değerleri halkın elinden alarak yabancı parababaları ile kırışacaklar, bu düzenlerinin adına da «özgürlükçü sistem» veya «parlamenter demokrasi» diyecekler. Devrimciler parababaları için özgürlük, halk için ise her türlü insancıl haktan yoksunluk demek olan bu düzene karşı halkı uyarmaya ve bilinçlendirmeye kalkınca da aman «ayaklanma» var, diye feryat edecekler. Ve devrimciler, «halk kitlelerinin politik şuurlarını yükselterek meseleyi vahim hale getirme»den parababaları, devrimi ezmeye çalışacaklardır. Aksi halde zulüm düzenleri tehlikeye düşer. Ve ne yapıp edecekler «halkın politik şuuru yükselmeden» devrimi ezmek isteyeceklerdir.

Demek halkın «politik şuurunu»n «yüksel»mesi parababalarının en korktuğu şeydir. Çünkü o zaman halkı «din-iman» nutuklarıyla kandıramıyacaklardır. Demek, onların zulüm düzeninin sürmesi için halkın politik bilinçten yoksun olması, gerçekleri görmemesi zorunludur. Öyleyse halk uyanmadan devrim ezilmelidir. Galula şöyle der:

«Asinin ikinci adımdaki faaliyetleri umumiyetle kanun çerçevesinde olup, şiddet hareketlerine tevessül etmez. Asinin faaliyetleri, bu zamanda **açık bir isyan mahiyeti arzetmez.** İsyanı bastırmakla görevli olan tarafa karşı açıkça bir meydan okuma şeklinde tecelli reaksiyonuna göre ya hareketini yavaşlatır, ya da faaliyetinden vazgeçer.» (Agy. s: 136)

«Zaten isyan eden, düşmandan beklenmekte olan reaksiyona karşı tam manasıyla kendisini hazırlamadan, herhangi bir şok yaratmaya niyetli olmamasıdır. Ayaklanmayı bastıracak olanlara karşı ciddi bir şekilde meydan okumak şeklinde tezahür edecek isyan hareketinin geciktirilmesiyle, asi, karşı tarafın reaksiyonunu geciktirmiş olur.

«Bu gecikme, hakikatleri istismar ederek, halkın tehlikeyi, ayaklanmayı bastıracak olanların liderlerinden daha sonra idrak etmeleri mülahazasıyla da geciktirilebilir.» (Agy. s: 136)

Görüldüğü gibi bütün sorun, devrimi olgunlaşmadan, yani halk kitlelerini yeterince bilinçlendirip, örgütleyip, eğitemeden ezmektir. Eğer böyle yapılmaz ise devrimciler kitleleri eğitip, örgütlerken hareket vurulmaz ise, isyan anı beklenir ise geç kalınmış demektir. Çünkü: «asi başlangıçtan itibaren halkı bu mücadeleye soktuğu ve halkın aktif biçimde mücadeleye katılmasını sağladığı için, başarı sağlamasının önüne geçilemez.» (Agy. s: 136)

Açıkça görülüyor ki parababalarının halktan ödü kopuyor. Halk bir uyansa, Galula'nın deyişiyle, «politik şuuru yükselir»se işimiz bitik diyorlar. Onun için de halk uyanmadan ne yapacaksak yapalım, devrimi vuralım diyorlar. Çünkü yedikleri haltı biliyorlar. Halkı nasıl soyduklarını, yabancı parababalarına nasıl peşkeş çektiklerini biliyorlar adları gibi. Halk uyanırda bizim bu yaptıklarımızı (ihanetlerimizi) öğrenirse bizi alaşağı eder iktidardan diyorlar. Onlar halktan bu yüzden korkuyorlar. Korkmakta da haklıdırlar. Hatırlatalım ki Arap «hain korkak olur» demiştir...

Oysa biz devrimciler halka sonsuz inanır ve güveniriz. Çünkü davamız, bircik haklı ve kutsal davadır. Halk çoğunluğu eğer bugün bizi tutmuyorsa, bu bizim halka derdimizi anlatamamış olmamızdandır. Halka dertlerinin, acılarının kaynağını henüz öğretememiş ve kurtuluş yolunu gösterememiş olmamızdandır. Ama er geç bu zor görevimizi başaracağız. Halkı uyandırıp örgütlendireceğiz ve halkın gücü zalimlein zulüm düzenini parçalayacaktır. Ve gerçek demokrasiyi kuracaktır.

Galula, halk uyanmadan devrimi vuralım diyordu. Devrimi kim vuracaktı? Elbette ordu. Öyleyse orduyu işe karıştırmak gerekmekte idi. Galula şöyle der:

«**Müdahaleden evvel geçen zaman:** İhtilal harplerinin, sulhtan harbe geçişleri gayet yavaş olduğu için, silahlı kuvvetlerin müdahalesi normal harplerde olduğu kadar çabuk olmayacaktır. Bu gecikme ihtilal harplerinin başka bir özelliğidir. Bu gecikmeyi kısaltmak bir memleketin liderlerinin politik mesuliyetidir.» (A.B.H.-T: ve T:- s: 31, Aktaran Emin Değer Agy: s: 137)

Gördüğümüz gibi Galula «gecikmeyi kısalt»arak, bir an önce «sulhtan harbe geçiş» yapmak gerektiğini vurguluyor. Ve silahlı kuvvetleri devrimcilerin üstüne sürmek gerek diyor. Silahlı kuvvetleri bu aşağılık işte kullanabilmek içinse, önce onları da bilinçsiz halk gibi kandırmak gerekiyordu. Peki nasıl kandırılacaktı ordu? Önce Galula'nın bu iğrenç, insanlık dışı ağulu düşünceleri ile ordu zehirlendirilecekti. Bu iş Türkiye'de başarıldı. Galula'nın kitabı Genel Kurmay Basımevinde bastırılıp orduya dağıtıldı. Sonra ordunun anti-komünist eğitimle şartlandırılması gerekiyordu. Bu iş de yapıldı ve hala da yapılıyor Türkiyede. İşte kanıt:

«Eğridir Dağ ve Komando Okulu»nda okutulan «Komando ve Özel Harp Muhtırası» adlı kitabın, eline geçirebildiği bir bölümünü, Emin Değer, adı geçen eserinin sonunda yayımlamıştır. Kitap incelendiğinde, Emin Değer'in de belirttiği gibi, Galula'nın halk düşmanlığı teorisinin değişik bir ad altında bir kez daha piyasaya sürülmesinden başka birşey değildir. Tabii amaç bu teoriyle Türk Ordusunun temiz halk çocuklarını zehirlemek ve kendi halkına düşman hale getirmektir.

Kitabın «**Ayaklanmanın Esasları**» başlıklı bölümünde şunlar yazılıdır:

«İnsanlar tahammül edilmez şartlar altında yaşamadıkça kolaylıkla isyan **etmez.**

«Bununla beraber durum hasıl olunca bu şartları değiştirmeyi vaadedip, mücadele etmek için bir planı bulunan lider meydana çıkınca ayaklanma **vukubulur.» (Agy. Aktaran Emin Değer Agy. s: 283)**

Gördüğümüz gibi, parababaları ve onların uşakları, kendi düzenlerinde «halkın tahammül edilmez şart altında yaşa»dığını itiraf ediyorlar. Ayaklanmanın sebebi «bu tahammül edilmez şartlar»dır diyorlar. Bre şerefsizler, satılmışlar, hainler, demek vurgun ve sömürü düzeninde, halkı «tahammül edilmez şartlar altında yaşa»tacaksınız, yaşamaya mahkum edeceksiniz, halk zulmünüze başkaldırınca da «ayaklanma» var çığlıkları atarak binbir namussuzlukla halkı ezmeye ve yeniden «tahammül edilmez şartlar altında yaşamaya» zorlayacaksınız. Ve bu aşağılık cinayetleri, kendisi de halkın bir parçası olan askere işletebilmek için de onu anti-komünist propagandayla kafadan silahsızlandıracaksınız. Öyle ya başka türlü asker nasıl kıyar «tahammül edilmez şartlar altında yaşa»yan yoksul mazlum halkına?

Kitap şöyle der bu konuda:

«Dünyada yeni kalkınan memleketlerde siyasi, sosyal, ekonomik durumlar, komünist tahriklere temayüllü ihtilalci liderlerin istismarına sebep olur.»

Görüyoruz ki devrimlerin gerçek hazırlayıcısı ve nedeni, parababalarının vurgun düzenidir. Onların yaptıkları akla, insafa, vicdana sığmaz sömürü ve zulümdür. Kıvılcımlı Ustanın dediği gibi, onların yaptıkları, yaptırdıkları vurguna can mı dayanır? Halk erge‍ç birgün tapayı atar ve onların soygun düzenini yerle bir eder. Yukarıda parababalarının kendileri de bu gerçekliği gördüğümüz gibi itiraftan çekinmiyorlar.

Şöyle der kitap:

«Komünizm yukardaki şartlar altında aşağıdaki safhalarda tezahür eder:

«(1) **Toplar:** Kendi anavatanlarının davalarının çözümünde komünizmi bir yol olarak kabul eden ideailst aydınları toplar.

«(2) **Eğitir:** Bu aydınları Moskova, Pekin veya peyk memleketlerdeki harp okullarında eğitir.

«(3) **İstismar eder:** Eğitilmiş aydın faal bir komünist olur.

«(4) İsyan ettirir

«(5) Takviye eder.»

Parababaları işte böyle yalan ve demagojilerle Türk Ordusunu devrime ve devrimcilere düşman etmeye çalışırlar. Aydınlar «Moskova, Pekin veya peyk memleketlerdeki harp okullarında eğiti»lirmiş.

Bre namussuz parababaları, madem öyle de, neden sizin CIA'nız, onunla «organik bağlar içinde olan» MİT'iniz itiniz vs.niz bugüne dek bir tek devrimciyi «Moskova, Pekin vs.» gibi yerlerin «harp okullarında» eğitim görmüştür diye suçlayamadı ya? Cevap verin bakalım. Yoksa sizin o ünlü istihbarat örgütleriniz uyuyor mu?

Ama siz de biliyorsunuz ki, bu iddianız, sadece Türk Askerini, kendi halkına düşman etmek amacıyla söylenmiş iğrenç bir yalandan başka birşey değildir.

Herkes bilir ki devrimin okulu, hayatın kendisidir. Yani, fabrikalardır, tarlalardır, mahallelerdir, liseler, üniversitelerdir. Devrim ancak bu alanlarda parababalarına karşı mücadele ederek öğrenilir. Yaksa devrimin yeryüzünde özel bir okulu yoktur. Devrim, masa başında öğrenilmez. Devrim, hayatın içinde tüm halkla birlikte insan gibi yaşayabilmek için sömürü ve zulmün olmadığı bir düzen kurmak için verilen mücadele ile öğrenilir. Kendi ülkesinin ve toprağının dışına düşenler veya kaçanlar kendi ülkelerindeki devrimci hareket üzerine söz edemezler. Ederlerse, kendi toprağında döğüşen gerçek devrimciler onları ciddiye almaz.

Fakat ya siz ey parababaları, hem kendiniz, hem oğullarınız,

kızlarınız Amerikalarda, İngilterelerde, Almanyalarda vs. ülkelerde eğitim görmüyor musunuz? Oralarda uluslararası parababalarıyla etle tırnak gibi kaynaşmıyor musunuz? Yalnız bu kadarla kalsanız iyi. Türk Ordusunun temiz ve masum askerlerini de, Amerikan, Alman vs. devletlerin hayranı kılmak için, kendi halkından koparmak için, CIA'nın ağlarına düşürmek için, yabancı emperyalist ülkelere göndermiyor musunuz? Ne diyordu CIA görevlisi Philip Agee?

«Ayrıca yabancı ülkelerin subayları Amerika'ya eğitime geldiklerinde, CIA görevlileri onlarla ilişki kurabilir. CIA merkezlerinin çoğunda, bilgi toplamak ve gerektiğinde politik bakımdan kullanılmak üzere ülkenin politikacılarıyla olduğu gibi askeri yetkilileriyle de ilişki geliştirme çalışmaları sürdürülür.» (CIA Günlüğü, s: 106)

Gördüğümüz gibi parababaları, bütün mahalle kadınlarının namusundan şüphe ile söz eden sokak fahişesi gibi, kendi namussuzluklarını ve pisliklerini, devrimcilere mal etmeye çabalamaktadır. Maksatları malum, orduyu halka ve devrimcilere düşman etmektir.

Parababalarının burada orduya da güvenemediklerini görürüz. Çünkü orduya, binbir yalan ve demagoji ile komünizmi öcü gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu, orduya güvenemediklerinin kanıtıdır. Eğer orduya güvenselerdi ve kendilerinin gerçekten haklı olduklarına inansalardı böyle yapmazlardı. Orduya komünizmin ne olduğunu öğretmek için böyle yalanlara başvurmak zorunda kalmazlardı. Ya ne yaparlardı? Verirlerdi ordunun eline Marx'ın, Engels'in, Lenin'in Kıvılcımlı'nın kitaplarını ordu da bu kitaplardan yanı esas kayağında okur, komünizmin ne olduğunu öğrenirdi. *Komünizm iyi mi, kötü mü, halkın yararına mı, zararına mı düşünür*, kendi aklıyla kendisi karar verirdi. Yok, eğer kitapların *hayata uymadığını iddia* ederse, o zaman da gönderirlerdi ordunun içinden tarafsızca seçilen, önyargısız temsilcileri, hiç değilse birkaç günlüğüne sosyalist ülkelere... Onlar, gider, kendi gözleriyle görürdü sosyalist düzende insanların nasıl yaşadığını? Ve hazırlarlardı gördüklerini bir rapor şeklinde. Dağıtılırdı bu objektifçe hazırlanan raporlar orduya. Ordu verirdi kendi hükmünü Komünizm hakkında.

Ancak, parababaları Sosyalizmin, kendi Kapitalist düzenlerinden her yönden üstün olduğunu adları gibi biliyorlar. Bu yüzden de önerdiğimiz yolu izlerlerse ordunun hemen hemen tümüyle devrimden yana geçeceğini biliyorlar. Onun için kurtuluş yolunu yalan ve demagojiyle, devrimi ve devrimcileri karalamakta buluyorlar.

Yukarda, parababalarının ajanlarınca hazırlanan kitapta bir de «takviye eder» deniliyordu. Burada devrimcilerin sosyalist ülkelerden maddi yardım gördüğü iddia ediliyor. Burada da yine kendilerine şunu soralım: Madem öyle, neden sizin CIA'nız, MİT'iniz vs. niz bu güne dek bir tek devrimciyi sosyalist ülkelerden para aldı diye suçlayamadı?

Oysa sizler her gün yabancı emperyalistlerden açık—gizli para alıyorsunuz, dileniyorsunuz. Demek onlar bu konuda kendi pisliklerini devrimcilere yıkmaya çalışan sokak fahişesi durumundalar.

Bakın, devrimcilere karşı, yabancı emperyalistlerle birlik içinde olduklarını sıkılmadan nasıl itiraf ederler:

«Esaslı ve Milli ayaklanmaya karşı koyma planları:

«(1) Bütün isyan hareketlerini tecrit etmek,

«(2) Bastırmak

«(3) Elverişli dış yardım da dahil olmak üzere, bütün askeri ve askeri olmayan vasıtaların koordine ve birleştirilmesine ihtiyaç gösterir.» (Komando ve Özel Harp Muhtırası, Aktaran Emin Değer, Agy. s: 284)

Bizim parababaları, yabancı parababalarıyla omuz omuza devrimi ezeceklerini açıkça söylerler. Ondan sonra da kalkarlar kendilerinin değil de devrimcilerin «dışardan» yönetildiğini iddia etmek yüzsüzlüğünü gösterirler. Onlarda utanma arlanma yok ki...

Yine aynı kitabın, «ayaklanma tehdidi altındaki bölgelerde alınması gereken tedbirlerin esasları şunlardır.» başlığı altında şöyle yazılır:

«a. Asileri, destekleyen sivillerden tecrit etmek. (Bu nasıl olacaktır? Devrimcileri namussuzca yalan ve iftiralarla yukarda görüldüğü gibi kötüleyerek. Değil mi? D. Derleniş)

«b. Tedhişçilerin elebaşılarının yok edilmesi. (Agy.)

Yukardaki satırda «Asilerin» deniyordu. Burada «Tedhişçilerin» deniyor. «Asilerin» diyerek her kendilerine karşı çıkanın yok edilmesi gerektiğini açıkça söyleyemiyorlar. Ama bu canice niyetlerini dolaylı yoldan dile getiriyorlar. Bir satır üstte «asiler» derken, bir satır altta «tedhişçiler» diyerek her iki sözcüğü de aynı anlama getiriyorlar. Böylece hem kendi meramlarını anlatmış, hem de sözde masum görünmüş oluyorlar. Kaldı ki askere böyle emirler vermekle kendi yasalarına göre bile suç işlemiş oluyorlar. Çünkü kendi yasaları bile, hakkında bu yönde verilmiş bir mahkeme kararı olmayan bir kişinin öldürülmesini suç sayar. Ama onlar, yasaları kendileri uymak için koymuyorlar ki. Sadece halkı yargılamak için koyuyorlar o yasaları.

Okumaya devam edelim kitabı:

«Tahrip edilen bölgelerin yeniden inşası.» (Agy.)

Burada kastedilen «tahribat» ideolojik «tahribat»tır. Devrime katılan bölgeler parababalarına göre «tahrip edilen bölgeler»dir. Bu «bölgelerin yeniden inşası» ise o bölge halkının cezalandırılarak sindirilmesi anlamına gelir. Kitap, şöyle sürdürür karşı devrimci tedbirleri saymayı:

«En son gaye olarak kurulmuş olan yeni hükümeti destekleyerek milli şuurun yerleştirilmesi.» (Agy.)

Parababaları işte burada ağızlarındaki baklayı çıkarıyorlar. «Kurulmuş olan yeni hükümet»ten söz ediyorlar. Bu «yeni hükümet» bir cunta hükümetidir veya 12 Mart'taki gibi «Partilerüstü Milli beraberlik» hükümetidir. Yani faşist diktatörlüktür. Artık anayasa, şu—bu hepsi çöp sepetindedir. Ve artık söz silahlarındır. (kurşunun ve süngünündür.)

Yukarda dendiğine göre askerler bu «yeni hükümeti destekleyerek milli şuurun yerleştirilmesi»ne yardımcı olmalıymış. Namussuzların «milli şuur» dedikleri yukarda gördük, vatanı ve milleti, uluslararası sermayeye peşkeş çekmektir.

Yerli—yabancı parababalarının bütün amacı görülüyorki, askerlerle halkı karşı karşıya getirmek, daha doğrusu askeri halka düşman etmektir. ABD emperyalizminin sözcüsü olan Robert Mc Namara, Savunma Bakanı iken, askeri yardımın amaç ve sebeplerini anlatan, Temsilciler Meclisindeki bir konuşmasında bu gerçeği şöyle açıklar:

«Daha kesin olarak belirtmek gerekirse, Latin Amerika'ya yapılan yardımlarda güttüğümüz temel amaç, gerekli olduğu yerlerde polis ve güvenlik kuvvetleriyle birlikte ihtiyaç duyulan iç güvenliği sağlayacak yetenekte yerli askeri ve yarı askeri güçlerin yetiştirilmesine yardımcı olmaktır.» (Aktaran Emin Değer, Agy. s: 200)

Emperyalizmin yetkili bir sözcüsünün ağzından dinledik ki askeri yardımın amacı, askeri halkına düşman etmektir. Demek emperyalistlerin Türkiye'ye hurdaya çıkmış, eski, modası geçmiş silahlarını verirken, asıl amaçları orduyu yedeklerine almakmış. Mehmet Ali Birand, DİYET adlı kitabında bir NATO Başkumandanının Türkiye'yi «HURDA DEPOSU» olarak nitelendirdiğini yazar. (Bak agy. s: 404) Bundan da iyice anlaşılıyor ki askeri yardımın amacı Türk Ordusunu «güçlendirmek» falan değildir. Yukarda da söylendiği gibi, orduyu halka karşı canavarlaştırmaktır.

Şimdi yeniden «Eğridir Dağ ve Komando Okulu»nda okutulan kitaba dönelim. «Ayaklanmaya Karşı Koyma Kuvvetlerinin Eğitimi» başlığı altında şunlar yazılıdır:

«Psikolojik hazırlık:

«TEK ERİ KENDİ MEMLEKETİNİN VATANDAŞLARINA KARŞI SAVAŞMAYA HAZIRLAR.» (Agy. Aktaran Emin Değer Agy. s: 287) (Biz majüskülledik, D. Derleniş)

İşte yerli yabancı parababalarının Türkiye halkına ve ordusuna yaptıkları ihanetin en açık kanıtı.

Yiğitlik yarışı için yetiştirilmek istediğinden askeri okullara (subay okullarına) giden Türk gençliğinin en temiz duygularını ve niyetlerini sömürerek ve onu kendi halkına, namussuzların deyişiyle «kendi vatandaşlarına karşı savaşmaya hazırlar»larmış. Vatanını emperyalist saldırganlara karşı korumak için askere giden Mehmetçiği yine aynı şekilde kendi halkına düşman etmeye çabalarlarmış.

Bre insandan başka herşeye benzeyen namussuzlar, bütün ömrünce mutlu bir yuva kurmayı özleyen masum kızları ağına düşürerek kötü yollara sürükleyen ve zorla fahişeleştiren kadın tüccarı pezevenkbaşılar bile sizin yanınızda daha masum ve günahsız sayılır. Çünkü onlar hayatları boyunca birkaç genç kızı tuzaklarına düşürürler ve onların kanına girerler. Sizlerse yarım milyonluk Türk Ordusunun ve 50 Milyonluk Türkiye halkının kanına girmek istiyorsunuz.

Evet, parababaları o rezil düzenleri yıkılmasın diye, orduyu halka karşı işte böyle canavarlaştırmak isterler.

Bu konuda değerli bir araştırma yapmış bulunan Emin Değer, adı geçen eserinde şöyle der:

«ABD emperyalizmi, azgelişmiş ülkelerin sosyal ve ekonomik sorunlarını çözmede, kapitalist çözümden başka bir yola girmelerini önleme amacıyla, bir yandan, o ülkelerin sorunlarına yöntem önermekte ve bu önerilere ters düşen, her düşünce ve davranışı da **ayaklanma** olarak nitelemektedir.

«Yardım adıyla, az gelişmiş ülkelerin her noktasına giren ABD'nin, bu yardımdan ne anladığını, yani yardımın amacını, ABD kaynaklarına dayanarak açıklamıştık.

«Yardımın gerçek amacı ile **ayaklanmayı önleme** kuramı arasında ilginç bir bağ bulunduğu için, birkaç belgeye daha eğilme gereğini duyuyoruz.

«Bu belgelerden biri, ABD Meclis Dışişleri Komitesi Başkanı'nın dış yardımla ilgili sözleridir. (Şöyle der emperyalizmin sözcüsü):

«Dış yardımları eleştiren herkesin karşısına, Brezilya Silahlı Kuvvetlerinin Goulart hükümetini devirdiği ve bu güçlerin demokrasi ilkeleri ve

ABD taraftarı olma yönünde koşullandırılmaları gerçeği dikilmektedir. Bu subayların birçoğu AID programı çerçevesinde eğitilmişlerdi. (hatırlayacaksınız Philip Agee'de AID nin bu tip işler için kullanılan bir CIA örgütü olduğunu söylemişti. D. Derleniş)

«Demokrasinin komünizmden daha iyi olduğunu biliyorlardı. (Parababaları kendi elleriyle hükümetler devirerek kurdukları her türlü demokrasinin canına okuyan faşist düzenlerinin adına «demokrasi» diyorlar. Ne esaslı bir demagoji değil mi? D. Derleniş)

«Bu konuda bir örnek daha verelim. Amerikan Kongresi Kitaplığı Kanun Arşivi Servisinin, Senato Dış İlişkiler Komitesi için hazırladığı raporun son bölümünden bir paragraf okuyalım...

«Birleşik devletlerin savunulmasında doğrudan doğruya katkıda bulunmaları ya da stratejik bir konuma sahip olmaları... Birçok ülkeye yaptığımız askeri yardımların asıl sebebi bunlar değildir. Asıl siyasi sebep, **General ve Amirallerin iktidarı devralmak üzere yetiştirilmeleridir.** Bu konuda artık hiçbir şüpheye yer yoktur.»

«Bu sözler, bir gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. ABD, az gelişmiş ülkeleri, gerektiğinde, o ülkelerin Amerikan ideolojisine göre yetişmiş askerleri ile yönetir, (......)

«Rapora göre ABD yardımı,

«ABD'nin savunulmasına doğrudan doğruya katkıda bulunan ülkeler,

«Stratejik konumu yardım edilmesini gerektiren ülkelere,

«Yapılır.

«Ama bir başka ve bunların önüne geçen bir neden, siyasi bir neden daha vardır. Az gelişmiş ülkelerde, «general ve amirallerin iktidarı devralmak üzere yetiştirilmesidir» bu neden!..

«Görülüyor ki, ABD, az gelişmiş ülkelerin iç siyasalarını normal görünen koşullarda düzenleyemediğinde yöneticileri ve yönetimi değiştirmenin yollarını hazırlamaktadır.

«Rapordaki sözlerin uygulaması, 1965'lerde Endonezyada, 1967 de Yunanistanda, 1971 de Türkiye'de, 1973 de Şilide görülmüştür. Uygulamalar, bu ülkelerde tahrikçi ajanlar eliyle çıkarılan olaylar sonucu, toplumların patlama noktasına geldikleri izlenimi verilerek ortaya konulmuştur.

«Bugün Latin Amerikadaki 13 devletten 9'u askerlerce yönetilmektedir.» (Emin Değer, Ağy. s: 114-116)

PARABABALARI «ANARŞİ»YE NEDEN MUHTAÇTIR

Ordunun kandırılıp, parababalarının yedeğine takılabilmesi için gerici propaganda da yeterli değildir. Çünkü, halk çocuklarından derleşik Türk Ordusu öyle kolayca halkına düşman edilemez.

Parababaları da bunu bildiklerinden bir alçakca oyuna daha baş vuruyorlar: «ANARŞİ»! Kendi kiralık ajanlarınca yarattıkları «Anarşi»den güya şikayetçi olurlar. Ve orduda «Anarşi»yi önlemesini isterler. Böylece «Anarşi» içinde gösterdikleri devrimcileri ve halkı, orduya kırdırmayı amaçlarlar.

Bakın bu alçakca oyunu, emperyalizmin uzman ajanı Galula nasıl utanmadan anlatır ve bizim gibi geri ülke egemen sınıflarına akıl verir:

«Şuursuz terörizmden maksat, ayaklanma hareketleri ve sebepleri için fazla alaka toplamak ve halkın dikkati bir tarafa çekildikten sonra, gizli olarak bulunan tarafları cezbetmektir. Bu da gelişigüzel yapılan terör hareketleri ile, bombaların patlaması ile yangın çıkarmakla, suikastlar yapılmakla ve mümkün olduğu kadar fazla seyirci cezbedebilecek bir şekilde, toplu olarak koordine edilerek ve ayarlı bir şekilde yapılır.» (A.B.H.-T ve T: s: 84 aktaran Emin Değer, Agy. s: 152)

Gördünüz mü alçağı nasıl da öğütler iğrenç yöntemleri. Demek önce «anarşi» yaratılacak, sonra da toplumun bütün kesimlerinin dikkati bu yaratılan «anarşi»ye çekilmeye çalışılacakmış. Yani, önce herkesin tedirgin edilmesi gerekiyormuş. Peki sonra ne yapılırmış? Galula köpeğini dinleyelim yine:

«Memleketin muhtelif yerlerinde, halka en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek terörizm sürdürülür.» (Agy. s: 153)

Bu satırları okurken insanın midesi bulanıyor değil mi? Evet, işte, emperyalizm böyledir. Emperyalistlerin ve onların satılık uşaklarının ne menem insanlar olduklarına daha güzel bir kanıt bulunabilir mi?

Kendi vurgun ve talan düzenlerini korumak için binlerce masum insanın canına kıyacaklarmış. Maksat cinayetlerin suçunu devrimcilerin üzerine yıkmak, böylece halkı devrimcilerden soğutmak, koparmak ve orduyu devrimcilere karşı kışkırtmak.

Böylesine iğrenç, insanlık dışı yollar öğütleyen bu kitap yazık ki Türk Genel Kurmay başkanlığının Basımevinde bastırılmış ve Türk subaylarını insanlıktan çıkarmak amacıyla Orduya dağıtılmıştır.

Çünkü, parababalarının kendileri gibi düşünen askerlere ihtiyacı vardır. Yoksa bu aşağılık yöntemlerini uygulayabilirler mi? Galula şöyle der:

«Fakat ayaklanmaları bastırma hareketlerinde askerin vazifesi, halkın yardımını kazanmak olduğu için ASKER PRATİK SİYASETLE MEŞGUL OLMALIDIR.» (Agy. s: 156)

Parababalarına göre, siyaset bu aşağılık yöntemleri başarıyla uygulayabilmektir. Ve halkı kandırabilmektir, Devam edelim Galula'yı okumaya:

«Ayaklanmaları bastırma tekniği konusunda yetiştirilecek ve indoktrine edilecek liderlere ihtiyaç vardır. Diğer taraftan da lider olabilecek kişilerin yetiştirilmesi, indoktrine edilmesi zamanla olur.» (Agy. s: 156)

Açıkca görüldüğü gibi parababaları, orduyu kendi aşağılık oyunlarında alet olarak kullanmak istiyorlar.

GALULA'NIN BAŞARILI ÖĞRENCİLERİ

Yukarda David Galula'nın önerdiği iğrenç görüşler ne yazık ki, Türk Silahlı Kuvvetleri içinden, bir kaç satılmış tarafından da benimsenmiştir. Ve yukarda anılan cinayet teorisi Türkiye koşullarına uygulanır. Bu satılmış CIA ajanlarından biri Tümgeneral M. Cihat Akyoldur.

CIA'nın «ayaklanma kuramı, (1975—1977 arasında emekli olarak Sivil Savunma Genel Sekreterliği görevinde bulunan) Tümgeneral M. Cihat Akyol tarafından, «Gayri Nizami Kuvvetlere Karşı Harekat» adlı bir broşürde incelenmiş ve Silahlı Kuvvetler Dergisi ek'i olarak 1971 Mart ayında yayımlanmıştır.»

«M. Cihat Akyol, Galula'nın kuramını, ülkemiz koşullarına göre yorumlamakta ve kuramın somuta indirgenişini ve terörün nasıl yönlendirileceğini örneklemektedir.» (Emin Değer Agy. s: 145)

Cihat Akyol şöyle der broşüründe:

«Halkı mukavemetçilerden ayırmak için, sanki ayaklanma kuvvetleri yapıyormuş gibi müdahale kuvvetlerince, zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara başvurulması tavsiye edilir.» (M. Cihat Akyol. Gayri Nizami Kuvvetlere Karşı Harekat. Mart 1971. Silahlı Kuvvetler Dergisi Eki Aktaran Emin Değer Agy. s: 145)

Gördünüz mü şerefsizi? Aynen üstadı Galula'nın ağzını kullanıyor. Başarılı bir öğrenci değil mi?

Halk, Devrimciler yaptı sansın da, devrimcilerden soğusun ve kopsun diye «zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara başvurulması»nı «tavsiye edi»yor. Cihat Akyol haini şöyle devam eder:

«Gayri Nizami Harekat Örgütleri kuruluş hazırlıkları içinde çok zayıftır, başlangıçta güçsüzdürler, mahdut ölçüde teşkil edilebileceklerinden düşman da gerekli ortam meydana gelmeden büyük ölçüde aktif bir harekata girişmezler... Hazırlık safhası çok zamana ihtiyaç gösterir... Düşman gerilla harekatını başlattıktan sonra, gecikilmiş olduğundan, gayri nizami kuvvetlerle mücadele zorlaşacaktır... Gerçi müdahale tekniklerinden birisi de şiddet hareketleri ve misillemedir. Ancak bu tekniğin halka uygulanışının çok hassas olduğu unutulmamalıdır... Mukavemetin en verimli tohumunun zulüm olduğu bilinmelidir... General Papagos her köyde mahalli emniyet kuvvetleri teşkil etmek suretiyle kendi deyimi ile kesif bir beyin yıkama ameliyesine tabi tutulan köylülerin yeniden mikrop kapmalarını önlemiş, böylece gerillaların desteklenmesini önlemiştir.» (M. Cihat Akyol Aktaran Emin Değer. Agy. s: 146)

Diyor ki Akyol satılmışı, devrimciler kuvvetlenirse, halkın desteğini sağlarsa, onlarla mücadele etmek zorlaşır. Bu yüzden onları daha zayıfken ezmeliyiz. Bunun için de halka zulüm uygulamalıyız ve suçu devrimcilerin üzerine yıkmalıyız. Bu şekilde provokasyonlarla «kesif bir beyin yıkama ameliyesine» girişirsek, halkı devrimcilerden koparabiliriz.

Yukardaki satırlardan da iyice anlıyoruz ki bizim, (yani devrimcilerin) haklı olduğumuzu parababaları da biliyor. Ve eğer düşüncelerimizi halka anlatma imkânı bulursak, halkın kesinlikle bizlerin safında yer alacağını biliyorlar. Bu yüzden de adi yöntemlerle «anarşist» yaratıp, masum insanların kanına girip, suçu bizlerin üstüne yıkarak, halkı bizden ayırmaya, bize karşı şartlandırmaya ve bize düşman etmeye çabalıyorlar.

Burada şu noktayı da belirtmeden geçmeyelim. M. Cihat Akyol söz konusu broşürünü yazdığı zaman «Özel Harp (Savaş) Dairesi» Başkanı idi. «Özel Savaş Dairesi» ise «ABD Yardım Kurulu» ile aynı binayı paylaşmaktadır. «ABD Yardım Kurulu»nun bir CIA merkezi, bir casus üssü olduğunu sanırız belirtmeye gerek yoktur. Demek sermayenin yerli—yabancı casus örgütleri bu denli birbirleriyle kaynaşık durumdadır.

Şimdi gelelim, Galula'nın bir başka başarılı öğrencisine. Bu, Kıdemli Albay Cahit Vural'dır. Bu hainin kitabının da 1972 Aralığında yayınlanıp orduya dağıtıldığını 2 Şubat 1978 tarihli Milliyetten öğreniyoruz.

«THA muhabirinin elde ettiği kitap Piyade Kıdemli Albay Cahit Vural tarafından yazılmış ve 1972 yılında Aralık ayında Ankara'da basılmıştır. Kitabın basıldığı matbaa ve fiatı kitapta belirtilmemektedir. Kapaktan sonraki ilk sayfada «Hizmete özel» damgası taşımaktadır.» (Milliyet. 2 Şubat 1978)

«12 Mart döneminde basılarak dağıtılan «Gerillaya Giriş» adlı kitapta, gerilla ile mücadele için gerekli fikre sahip, bedeni ve eğitim görmüş birliklerin bir «Karşı Gerilla» birliği olarak kurulması ve mücadeleye geçmesi

gerektiği savunulmaktadır.» (Milliyet, 2 Şubat 1978)

Milliyet Gazetesi daha sonra kitaptan şu aktarmaları yapmaktadır:

«Komünist gerillalar, dünyanın birçok bölgelerinde küçük ve büyük çapta faaliyet halindedirler.» «Gerilla ile mücadele edenler en az gerilla kadar davasına inanmış (maaşına dese daha doğru olur. Çünkü, kendi halkına karşı, emperyalistlerin çıkarı için yapılan mücadele bir dava sayılamaz. En azından şerefli bir dava sayılamaz. D. Derleniş) ruh ve beden yapısı sağlam (satılmışların beden yapıları sağlam olabilir. Ama ruh yapılarının sağlam olacağını sanmıyoruz. Çünkü vatana ve halka ihanet sağlam bir ruh yapısıyla bağdaşmaz), cesur, zeki, atılgan, fırsatları değerlendirmelerde, eğitim görmüş, sır saklayabilen, sabırlı kimseler olmalıdır.

«Yalnız, şurası muhakkak ki gerilla ve gerillaya karşı koyma sorunları propaganda üzerinde vücut bulur. Bu ameliye mikropların üretilmesi gibidir.» (Agy.)

Demek, Demirel'ler, Türkeş'ler, Feyzioğlular her gün boşuna ötmüyorlar TRT den. Devrimcilere yalan ve iftiralarla karalar çalarken demek hep bir plana göre hareket ediyorlar. Ve boşuna dağıtılmıyor her türlü CIA patentli gerici yayınlar orduya. Amaçları halkın ve ordunun beynini yıkamak demek.

Cahit Vural haininin kitabından son bir aktarma daha yapalım. Hiç utanmadan ağabeyi Galula'dan öğrendiği canice yöntemleri şöyle tekrarlar namussuz.

«Silahlı kışkırtıcı ajan tipi, şehir gerillasının tatbikatından elde edilen tecrübe ile ortaya çıkmıştır. Kalabalık şehirlerde kışkırtıcı ajanlar organize edilip üniversite ve fabrikalara sokulurlar, endüstri ve eğitim müessseselerini ele geçirirler. Bu ajanlar sabotaj malzemeleri ile yıkıcı harekette bulunurlar. Tedhiş hareketleri düzenleyerek «gaye uğruna» soygunlar yaparlar ve CİNAYET İŞLERLER.» (Agy.) (Biz majüskülledik. D. Derleniş)

Yine yazık ki, bu satırların yazarı da Türk Ordusu mensubudur. Hatta ordu içinde çok etkin bir mevkidedir. Emin Değer'in de haklı olarak belirttiği gibi, aşağıdaki satırlar onun CIA'nın emri ile kurulan ve CIA'ca yönlendirilen «Özel Savaş Dairesi»nin bir görevlisi, hatta teorisyeni olduğunu göstermektedir.

«Üstünkörü, yapılmış olsun diye yapılan sorgulama yapılmasa daha iyi olur. Çünkü, elde edilen yanlış bilgiler operasyonu idare edeni ters istikamete yöneltir. Ayrıca, gerilla ile mücadele eden çeşitli resmi kuruluşlar, cömertçe bilgi teati etmeli ve bir kuruluş, koordinatör olmalıdır.» (Cahit Vural. Agy. Aktaran Emin Değer. Agy. s: 212)

Burada önerilen «üstünkörü» olmayan «sorgulama»ların nasıl yapıldığını, nasıl en insanlık dışı işkencelere başvurulduğunu söylemeye gerek yoktur sanırız.

Evet, «gaye uğruna soygunlar yaparlar ve cinayet işlerler»miş. Masum insanların canına kıyarlarmış. Amaç yahut onların deyişiyle «gaye» ne? Devrimcileri halkın ve ordunun gözünde küçük düşürme, kötüleme. İnsan vatanına, halkına başka türlü nasıl düşman olabilir? Vatan ve Millet düşmanlığına bundan daha güzel, daha açık ve daha kesin ne gibi bir kanıt bulabilir? Bu satırları yazan eğer bir devrimci yayın organı olsaydı, (olamaz ya, çünkü hiçbir gerçek devrimci bir tek kişi bile olsa masum bir insanın öldürülmesini savunmaz. Çünkü, bizler insanları sevdiğimiz için insanın hayvan yerine konulmasına baş kaldırdığımız için devrimci olduk) hemen tarafsız (!) savcılar, mahkemeler harekete geçer, bu satırları yazanlar hakkında 146. maddeden davalar açarlardı. Ama şimdi susarlar. Susmak zorundadırlar. Çünkü eğer susmazlarsa yukarda anılan yöntemler onlar üzerinde de uygulanır. Doğan Öz'ün ve daha birçok namuslu hukuk adamının başına gelen onların da başına gelir. Onun için parababalarının, onların siyasi partilerinin ve her türde uşaklarının yaptığı kanunsuzluklar, görmezlikten, duymazlıktan bilmezlikten gelinir.

Parababaları, işte böyle kaynatırlar «anarşi» kazanını, Onların resmi—sivil paralı uşakları her adım başı faili meçhul (!) cinayetler işleyerek halkı can kaygusuna düşürürler. Sonra da kendi elleriyle gayet planlıca ve sistemlice yarattıkları «anarşi»den güya şikayetçi olurlar. Meydanlara, kürsülere çıkarak, «terör»ü yaratan sanki kendileri değilmiş gibi,, «terör» aleyhinde atıp tutarlar. «Anarşi»nin «demokrasi»nin kötüye kullanılmasından, özgürlüklerin fazla gelmesinden (sanki halk için açlıktan cenneti özleye özleye ölme özgürlüğünden başka özgürlük varmış gibi) kaynaklandığını ve bütün bunların da 27 Mayıs Anayasasından kaynaklandığını, bu Anayasanın lüks olduğunu iddia ederler. «Anarşi»nin önlenebilmesi için bu Anayasanın fırlatılıp atılması ve her türlü demokratik hakkın yok edilmesi gerektiğini öne sürerler. Ve böylece de özlemini çektikleri faşist diktatörlüğe doğru halkı adım adım götürürler.

Demek parababalarının «anarşi»ye bu yüzden ihtiyaçları vardır.

MHP'Lİ FAŞİST CANİLER PARABABALARININ SİVİL GÜÇLERİDİR

Daha önce aktardığımız bir konuşmasında, ABD Savunma Bakanı Robert Mc Namara:

«Daha kesin olarak belirtmek gerekirse, Latin Amerika'ya yapılan yardımlarda güttüğümüz temel amaç, gerekli olduğu yerlerde polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle birlikte, ihtiyaç duyulan iç güvenliği sağlayacak yetenekte ASKERİ VE YARI ASKERİ GÜÇLERİN yetiştirilmesine yardımcı olmaktır.» diyordu. (Biz majüskülledik.)

Burada sözü edilen «YARI ASKERİ GÜÇLER» Türkiye'de MHP li faşist katillerden başkası değildir. Çünkü onların da görevi parababaları düzeninin «güvenliği»ni sağlamaktır.

Bu konuda Galula şöyle diyordu:

«Yeni liderlerin mahalli halk üzerindeki otoriteleri en fazla idari bir görünüme sahiptir. Liderlerin politik alana da uzanması isteniyorsa bu ancak bir parti vasıtasıyla olabilir.» (A.B.H:-T: ve T: s: 111 Aktaran Emin Değer Agy. s: 148)

«Ayaklanmayı bastırmakla görevli olan kuvvetlerin bu liderleri bulduğu gibi bunlar da halk arasından muharip kimseleri bulmalıdırlar (aç kaldırım insanlarını parayla tutmalıdır dese daha doğru konuşmuş olurdu. Ama emperyalistler genellikle böyle alengirli konuşurlar. Hani «arif olan anlar» gibisinden. D. Derleniş) Bulunacak muharip kimseleri bir arada tutabilmek için, bu liderlerin yardıma, desteğe ve siyasi bir partinin rehberliğine ihtiyaçları vardır.» (Agy. s: 148)

Bu anlatılanlar Türkiye'de aynen uygulanmıştır. Finans—Kapital ajanı faşist Türkeş ve ekibi 1965'lerde C.K.M.P.yi ele geçirmişler, daha doğrusu C.K.M.P'si onlara sermayece teslim edilmiştir. Türkeşgiller daha sonra bilindiği gibi bu partinin adını MHP olarak değiştirmişlerdir. Bugünkü bilinen adıyla MHP, Türkiyede CIA'nın bir kolu olarak kurulmuştur. Zaten MHP yöneticileri, bir zamanlar Harbiye ve Maliye Bakanlıkları yapmış bulunan ünlü Alman faşist liderlerinden Strauss'la yaptıkları görüşmede, CIA'nın Türkiyede kendilerini desteklediğini itiraf etmişlerdir. CIA'nın, MHP'yi kurmaktaki amacı ise, Türkiye'de 27 Mayıs'ın ve halka kazandırdıklarının kökünün kazınması operasyonunda «yarı askeri» güç olarak kullanılmaktadır. Galula şöyle devam eder:

«Ayaklanmaları bastırmakla görevli olan tarafın siyasi partisi kendi mensuplarını daha dikkatle seçmelidir. Üyelerinin, çokluğundan ziyade, kalitesine güvenmelidir.» (Agy. s: 149)

Burada kastedilen «üye kalitesi»ni, üyenin iyi bir kiralık katil olup olamayacağı belirler.

Parababaları elbette bir tek partiyle yetinecek değildir. Gerçi onların alçakca planlarını uygulayabilmek için militan (kiralık katillerden derleşik) bir partiye ihtiyaçları vardır. Ancak, onlar için başka partiler de gereklidir. Galulayı okuyalım yine:

«Maamafi gerçek şudur ki, mahalli liderlerden kafi miktarı bir araya gelip birleştikten sonra, herhangi milli teşkilât içinde guruplaşmalıdırlar.» (Agy. s: 149)

Parababaları bizdeki MC'leri ve bugünkü örtülü ara MC'yi işte hep bu buyruk gereğince kurmuşlar, kurdurmuşlardır.

Galula şöyle der :

«Bu vazifelerden ekserisi, halkın desteğinin liderler tarafından kazanılması olacaktır. Bazı vazifeliler de halkı uyaranlara karşı aktif bir mücadeleye sokmak için hazırlanmış olacaktır. Meşru müdafaa birliklerinin hazırlanması, daimi kuvvetler için devamlı YARDIMCI KUVVETLER temin etmek, haber alma ve kontrol şebekeleri ve propaganda gurupları kurmak gibi.» (Agy. s: 119)

Gördüğümüz gibi, «Komandolar güvenlik kuvvetlerinin yardımcılarıdır.» Sözü David Galula'nın teorisinden çıkan bir sözdür. Bizimkiler her kanuda olduğu gibi bu konuda da üstadları Galula'nın her söylediğini aynen uyguluyorlar.

Bu konuda bir aktarma da emekli «CIA görevlisi» Philip Agee'den yapalım:

«Ordu-dışı dolaylı savaş harekatıyla yakın ilgisi olan bozguncu eylemlere «militan eylemler» adı verilir. Örneğin Merkez (kastedilen bir ülkedeki CIA merkezidir. D. Derleniş), izinli polis memurlarından ya da dost bir siyasi partinin militanlarından «zorba ekipleri» kurarak ve destekleyerek, komünistlerle, aşırı solcuların toplantılarını basar, gösterilerini engeller ve yıldırma yoluna gider.» (CIA Günlüğü s: 111)

Burada sözü edilen «zorba ekipler»in, MHP'nin faşist katillerinden başkası olmadığını söylemeye bile gerek yoktur.

Yerli—yabancı parababaları işte böylece, bir yandan resmi ajanları eliyle, bir yandan onların «yardımcıları» olan Türkeş'ci faşistler eliyle aşağı yukarı 13-14 yıldır Türkiyede durmadan «anarşi» kazanı kaynatıyorlar. Maksatları hep söylediğimiz gibi «huzuru sağlama» bahanesiyle orduyu devrimcilerin üzerine sürmek ve devrimi ezmektir.

PARABABALARI, DEVRİMCİLER ARASINA KIŞKIRTICI AJANLAR SOKAR

Bu konuda önce «CIA görevlisi» Philip Agee'yi dinleyelim:

«Komünist partilere ve öbür yerli devrimci örgütlere, ajanlar yerleştirmek, her CIA merkezi için tereyağından kıl çekmek kadar kolaydır.» (CIA Günlüğü. s: 76)

Bir de dünün Dışişleri Bakanı, bugünün Cumhurbaşkanı Vekili İ.S. Çağlayangil'i dinleyelim, bu konuda:

«Şimdi, istihbaratçılar Amerikalılarla organik bağlar içinde olduğuna göre, Amerikalı «şu adam, benim adamım, şunu yerleştirin solcuların arasına» diye rahatça işbirliği yapabilir. İstihbaratçılık alanında bu iş rahat yapılabilir.» (Çağlayangil 12 Mart'ı Açıklıyor. 12 Mart 1976. Politika)

Bu yabancı ve yerli yetkililerin açıkça söylediğine göre, dünyanın her yerinde olduğu gibi, Türkiye'de de CIA, Sol Cephe içine sayısız kışkırtıcı ajanlar yerleştirmiş ve bu ajanlar eliyle «anarşi» kazanını kaynatarak işin vebalini de devrimcilerin üzerine yıkmayı başarmıştır. Bu konuda, Emin Değer, sözkonusu incelemesinde şunları yazar:

«Sıkıyönetim mahkemelerinde ve genel mahkemelerdeki birçok davada görülmüştür ki, olaylarda kışkırtıcı ajan kullanılmıştır.» «Bunlardan 12 kadarı Uğur Mumcu'nun «Suçlular ve Güçlüler» adlı yapıtında açıklanmıştır.

«Madanoğlu olayının, Mahir Kaynak adındaki görevlinin etki ve yöntemleriyle oluşturulduğu gün ışığına çıkmıştır artık.

«Kültür Sarayı ve Kastamonu Şilebi yangınları da öyle. Ancak bu olaylardaki ajanlar saptanamamıştır.

«Uğur Mumcu «Suçlular ve Güçlüler» adlı yapıtında şöyle diyor:

«Bir Eyüp Temeltaş vardır, bir de Mahmut Erdoğan. 5 Mart 1971 ODTÜ olaylarında etkindirler arkadaşları arasında, gözünü budaktan sakınmayan takımındandırlar. Hatta, Temeltaş'ın bazı gençlerle özel spor çalışmaları (!) yaptığı da görülmüştür o sıralarda.

«5 Mart 1971 gününde kolluk kuvvetleri ile öğrenciler arasındaki içatışmada etkin görev almış Temeltaş. Geliniz şimdi Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinde karara bağlanan DEV-GENÇ dosyasının 7. klasör, 2. dosyada bulunan belgeyi birlikte okuyalım»:

«2. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı İlgili Askeri Savcılığına»

«İlgi yazınıza konu ODTÜ öğrencisi **Eyüp Temeltaş**, teşkilâtımızca **kendisinden uzun süre istifade edilmiş bir kimsedir.** Adı geçenin durumunun açığa vurulması, gerek kendisi, gerekse teşkilatımız yönünden bir takım sakıncalar tevlit edecektir. Bu bakımdan Eyüp Temeltaş'ın durumunu deşifre etmeden takibat dışı bırakılması yerinde bir tedbir olacaktır.»

«Bilgilerinize arz ederim. Eylül 1971»

Nurettin Ersin
Korgeneral
MİT Teşkilatı Müsteşarı.

«Ajan Eyüp Temeltaş, 25 Ağustos 1971 tarihinde tutuklanmış ve 3 Eylül 1971 tarihinde de salıverilmiştir. Kendisi hakkında Ankara Sıkıyönetim Savcılığının 1971/40-45 evrak, 1971/211 esas, 1971-153 sayılı, «Koğuşturmaya Yer Olmadığı kararı verilmiş ve böylece MİT'ce istendiği gibi, «deşifre edilmeden soruşturma dışı» bırakılmıştır.»

«Mahmut Erdoğan ODTÜ Talebe Birliği üyesiymiş. Birlik Başkanı Erhan Erdoğmuş'un da yakın arkadaşı olmuş. Mahmut Erdoğan 18.6.1971 tarihinde «Anarşik Eylemlere» katıldığı için tutuklanmış ve sekiz gün sonra 26.6.1971 tarihinde de salıverilmiş. Mahmut Erdoğan 1971/40-40, evrak 1971/211 esas ve 1971/153 sayılı, «Koğuşturmaya Yer Olmadığı» kararı almış. Şimdi yine Dev-Genç dosyasında 5. Klasör, 3. Dosya, 402. sıra noda yer alan belgeye kısaca göz atalım. Aşağıdaki yazı Emniyet Genel Müdürlüğü Önemli İşler Dairesi'nce Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığına yollanmış. Evet belgeyi okuyalım:

«18.6.1971 tarihinde ODTÜ'de cereyan eden olaylarla ilgili olarak hakkında gıyabi tevkif kararı verilmiş olan Samioğlu Terme 1951 doğumlu ODTÜ Fizik Bölümü Öğrencisi **Mahmut Erdoğan daha önce mimlenmiş olup, 29.5.1970 tarihinde angejesi yapılmış ve kendisinden müteaddit raporlar alınmıştır.** 10.6.1970 tarihinde kendisi ile görüşülmüş ve mezkür tarihten sonra başkaca görüşme yapılmamıştır.»

Sedat KİRTETEPE
Emniyet Genel Müdürü

«Bu yazıdan sonra da askeri savcı, Dev-Genç dosyası 5. Klasör 3. Dosya 398. sırada yer alan 21.6:1971 tarihli yazıda Mahmut Erdoğan'ın polis olduğunu belge üzerine yazmış, emniyet yazışından anlaşıldığına göre Mahmut Erdoğan önce «...Mimlenmiş...» sonra da korkutularak kendisinden istenilen raporlar alınmıştır. Bu da belirtiliyor raporda açıkça: «Mimlenmiş, angaje edilmiş.» (Emin Değer, Agy. s: 213-215)

Emniyet Genel Müdürlüğü, MİT gibi örgütlerin nelerle uğraştıklarını gördünüz mü? Ağababaları CIA'nın ve onun uzmanlarının buyrukları doğrultusunda, ciğeri on para etmez, vatan sevgisinden halk sevgisiden yoksun ajanlarını devrimcilerin arasına yerleştirmek ve onlar eliyle aşağılık provakasyonlar tertiplemek, Devrimcileri oyuna getirerek, halktan ve ordudan tecrit etmek ve planladıkları canavarca katliama zemin hazırlamak.

Parababaları, bu iş için yüzlerce ajanlarını sol cephe içine sızdırmışlar ve bu ajanlar eliyle Türkiye Solunu hem yangın yerine çevirmişler kırk parçaya bölmüşler, hem de «anarşi» dedikleri batağa çekebilmişlerdir.

Hikmet Kıvılcımlı, ölümünden 9 gün önce 2.10.1971 de ağır kanser kanamaları ve ağrıları içinde yatarken, «İstanbul 1. Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanlığına» gönderdiği «ön ifade»sinde yargıçları şöyle uyarıyordu:

«Büyük Türk Gençliği içinde birkaç kişiyi geçmeyen o sinirli gençleri sonu umutsuzca yanlış ve yenilgin hareketlere kimler zorlamışlardır? Askeri Mahkeme asıl bunu arayacakken, **savcılar** yerli yabancı gizli **ajanların** tertipleyip abarttıkları olaylara bula bula benim hiçbir suç teşkil etmeyen birkaç bilimcil kitap ve yazılarımı göstermeye kalkışabilmişlerdir. Oysa gençliği haklı isyana basamak basamak sürüklemiş olan olaylar daha dün denecek kadar yakın zamanda geçmişlerdi.

«Türkiye gençliği yabancı parababalarının Türkiye'yi önce ekonomik sömürge, sonra politik ve askercil üs yapışları önünde protesto olarak **yabancı** sembolü saydıkları 6. Filoya karşı dünyanın her uygar ülkesinde hatta Amerika'nın kendisinde hergün yapıldığı görülen gösterilerde bulunmuştur. **Buna** karşı, Türk Ordusunun getirdiği 27 Mayıs ortamının her demokratik hak ve görevini kanla bastırmak isteyen yerli ve yabancı şirketlerinin Medine-i Münevvere hatiplerine yazdırdıkları rüya beyannameleri ile Türkiye'de her aç, işsiz ve kolay satın alınabilir birkaç zavallı gerici elemanları azdırarak gizli ordular halinde örgütlediler. Sabah namazlarında bindirilmiş silahlı yobaz kafilelerini yüksek okul yurtları üzerine sistemli baskın ve tecavüzlere yönelttiler. İktidar gücü ile açıktan açığa desteklediği bu aylıklı yobaz kafilesini Tophane önünde yatan 6. Filoya karşı namaz kıldırtarak Taksim meydanında KANLI PAZARLARI sahneye koydu. Bu sahnelerden polisin copla, yobazın bıçakla insan öldürdükleri gazete fotoğraflarına kadar sıçradı. Ondan sonra aylardır süren en büyük şehir alanlarında eli tabancalı kişiler, bir avcının bir kuşu vuramıyacağı kadar serinkanlılıkla, demokrasi isteyen ilerici gençleri herkesin gözleri önünde kurşunlayıp polis ciplerine bindirdiler ve **kaçtılar**, böylece bir, beş, on değil 130'u aşkın ilerici yüksek öğrenim ve işçi-köylü gencine kıyıldı.

«İlerici Türk Ordusunun içinden çıkmış sayın askeri yargıçlar: Böyle bir kıyım ve katliam önünde siz genç olup kalsaydınız ne yapardınız? Gençler sizin yapmak zorunda kaldıklarınızdan başka birşey yapmış sayılabilirler mi? Üstelik onlar henüz 20'sini doldurmamış bilgili ve coşkun çocuklardır. Olayların sadece kendi canlarına kıymakla kalmadığını, mukaddes bildikleri Türkiye'nin her varlığının açıkça tehdit edildiğini görebilmişlerdir. Onlar çoğunlukla asker olmadıkları için siyaset yasağının içinde gözü kapalı kimseler değillerdi. İster istemez gerek yabancı yani emperyalizm sömürgesi yapılmak istenen yurtlarını, gerek kendi canlarını savunmak kaygusuna düştüler.

«İşte sıkıyönetimin ilanını gerektiren asıl eylemler burada ve böyle başlatılmıştır. Hangi sıkıyönetim mahkemesi, bugün KANLI PAZAR katillerinin yahut adam vurduktan sonra iktidarca terfi ettirilerek büyük yolluklarla yabancı ülkelere gezmeye gönderilen kişilerin üzerine en ufak bir tahkikat sürdürmektedir? Yok öyle birşey.

«Denizci genç subayların kıyımını belki yüreklerinize yanarak yargılıyorsunuz. Bu gençlerin ilk gericiliğe karşı yaptıkları protestolar ise, herhalde dava dosyasında örtbas edilemiyeceği gibi yobazların, genç ilericileri öldürmelerine karşı manevi bir isyan biçiminde patlak vermişti. Gençlerin bunda haksız olduğunu hiçbir asker söyleyemez. Çünkü öldürülen gençlerin birçoğu bizzat asker evlatları idiler. Ben, bir binbaşının büyük oğlunu güpegündüz meydanlarda öldüren yobazların ardından küçük oğluna ve kendisine karşı da kurşun yağdırdıklarını biliyorum. Ordudan gelmiş sizler böyle bir olay karşısında kalsanız ne yapabilirsiniz?

«Eğer asker olarak siyasetle uğraşmaktan yasaklanmamış bulunsaydınız şu iki sonuç kendiliğinden belirirdi.

«a— Önünüzde idam cezaları istenerek yargılanan gençler gerçekte en basit bir demokratik ülkede asker, sivil her yurttaşın kullandıkları insanlık hakları üzerinde biraz heyecanla tartışmaktan ve kaynaşmaktan öteye geçmemişlerdir. Böyle bir durum ise Türk Ordusunda bizzat Mustafa Kemal'lerin, İsmet Bey'lerin genç subaylık günlerinde harıl harıl katılmış oldukları hareketlerden başka anlam taşımamaktadır. Birkaç kuşak sonra gelen Türk Ordusunun devrimci geleneğini benimsemiş genç askerleri Mustafa Kemal ve İsmet (İnönü) geleneğini yaşamaları nasıl kınanabilir? Ve hele öldürücü sayılabilir.

«b— Problem, ülkenin yakın sosyal ve politik tarihini gereği gibi izlemiş bulunan askeri yargıçlar önüne çıksaydı, bu yargıçların Kemalist oldukları ölçüde problemi en güvenilir çözümlere ulaştırabilmeleri beklenirdi. Ancak siyaset yasağı askeri yargıçları ister istemez Türkiye politika tarihinin tam bilinçli kavranışı dışında bıraktığından, onlar da önlerine getirilen en derme çatma basit olayları parça parça değerlendirmek zorunda kalıyorlar. Bu parçalar arasında biraz dikkat edilirse ortak ilişki olarak ne görülüyor? **Herşeyden önce gençler arasına sokulmuş yerli-yabancı gizli ajanların zorla teyetledikleri provokasyonlar görülüyor.** Ve gençler göz göre göre bu provokasyonlara kurban ediliyor. Yazık değil mi? Günahı insanın alnına yazanın da, günahı işlediği için aynı insanı cehennemde yakanın da Allah oluşu gibi: Ajanlar perde arkasından gençleri günah işlemeye zorla iteliyorlar, sonra bu günahların cezasını askeri mahkemelere verdirmeye kalkışıyorlar. Eğer askerlerin siyasetle uğraşması yasak edilmemiş bulunsaydı, bu türlü türlü provokasyonların siyasi anlamı askeri mahkemelerce de çarçabuk aydınlığa çıkarılır ve birçok masumun yanması, yakılması önlenirdi. Böylelikle sayın savcılık katı, siyasi ve adli provokasyon zincirinin binbir halkası yılan gibi davanın her yanını kaplamışken onu unutup gençleri her

ne pahasına olursa olsun suçlamak için hayali bir «KOMÜNİST CANAVAR» diye Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı icad etmek ve mahkeme dosyasına sokmak zorunda kalmazdı.

«Askeri mahkemeler ve mahkemenin mukabiline şumüllü bir kanunu dahi bütünüyle değil tek yanlı olarak ele almak zorunda bırakılmıştır. Yani, yalnız ilerici ve demokrat gençler arasında terör yaratmakla kalmış ve yerli yabancı parababalarının gözdeleri olan gerici satılık yobazların onlarca insan öldürmek gibi bayağı canavarlıklarını bile görmezlikten gelmiştir. Adalet böylesine tek yanlı uygulanabilir mi? Yüzbinlerce genç böylesine kendi canlarına kıyıldığını; bu olay karşısında devletin birşey yapmak şöyle dursun, suçlulara arka çıktığını görünce haklı bir isyanla nefis savunmasına başvurmak durumuyla karşılaşıyor. Bu yüzbinlerce tecrübesiz insan içine, yetmişyedibuçuk yabancı casus örgütlerinin ve yerli yabancı parababalarının nasıl onlarca, yüzlerce provokatör (kışkırtıcı) ajan soktuğu herhalde bütün tertipkadar acı bunalım ve kışkırtmalar ortasında birkaç sinirli gencin adam kalere rağmen yüksek askeri mahkeme celselerine dek yankı verecektir. Bu çırma ve banka soyma olaylarına dek sürüklenmiş bulunmaları acı bir gerçekliktir.

«Bu çocukların eline belirli maksatlarla belirli ajanların dışardan getirip tercüme ettirerek verdikleri üç beş kitabın nasıl yangın çıkaracağı da kendiliğinden anlaşılır.

«Şimdi bu yangından tutuşmuş yanan üç beş sinirli genç mi suçludur? Yoksa onları aylardan, yıllardan beri sürek avına uğratıp bu yangının içine sıkıştırıp atan tertipçiler ve provokatörler mi?

«Kanımca askeri mahkeme bu ağlanacak durumda o gibi siyasi davaları tahrik edenlere alet olmamalıdır. Tanzimattan beri her hareketi, Hürriyeti, Birinci Kuvayimilliyeciliğği, 27 Mayıs Devrimini başarıya götüren bir ordunun yargıçlarına bu yaraşır.» (H. Kıvılcımlı, Sıkıyönetim Mahkemesine Mektuplar, D. Derleniş, sayı: 15)

Kahramanmaraş Olayları sırasında Demirel, «bana sağcılar, milliyetçiler de cinayet işliyor dedirtemezsiniz» demişti, olaylar üzerine görüşünü soran gazetecilere. Kahramanmaraş'ta faşist çetelerin çoluk çocuk, kadın, ihtiyar demeden katlettiği 11 masum insan cesedi bile Demirel'de en küçük bir insancıl duygu uyandıramamıştı. O insanların öldürülmesi bir katliam, bir «cinayet» değildi, Demirel'e göre. Onlar ve onlar gibi düşünenlerin katli zaten vacip te değil farz idi Demirele ve hizmet ettiği yerli—yabancı parababalarına göre.

İşte bu anlayış 1965' den beri Türkiye'de iktidardadır. Ve bunlar 1965'den beri CIA uzmanı Galula'nın katliam teorisini Türkiyede uygulamak için kanteri döküyorlar. 27 Mayıs Devrimi Türkiye'de sömürüyü kaldırmamıştı. Ama toplumda sömürünün şiddetini ölçecek olan barometreyi getirmişti, yani sosyalizmi serbest bırakmıştı. Parababaları işte ne yapıp edip o barometreyi yok etmek, sosyalizmi yeniden yasaklamak istiyorlardı. Onun da dünyada nasıl yapıldığını ve yapılacağını CIA'dan iyi kimse bilemezdi. O bu işin ilmini yapmıştı, kitabını yazmıştı. Uygulanacak olan o kitapta önerilenlerdi. 1965'lerden beri de uygulanıyor orada söylenen metodlar. Peki, nasıl uygulanıyor? Şöyle:

Önce, yurtlarını ve halkını sevmekten başka bir günahları olmayan ilerici devrimci gençlerin 5—10 değil 130'u aşkın bir—bir resmi sivil kiralık ajanlarca (Katillerce) öldürüldü. Devrimcilerin en haklı kanuni eylemleri kanla—ateşle boğulmaya çalışıldı. 1969 Kanlı Pazar, 1977 1 Mayıs, 1979 Kahramanmaraş ve son Kayseri Trabzon ve Tarsus, Çorum katliamlarında olduğu gibi. Ve bu cinayetleri işleyen ajanlar hep tanınmaz—bilinmez oldular. Yani, «meçhul kişiler» olarak kaldılar. Cinayetler hep «faili meçhul» kaldı.

Böylece devrimci gençler zorla, planlıca ve sistemlice silahlanmaya ve nefislerini savunmaya itildiler. Tam bu sırada, Kıvılcımlı'nın dediği gibi «belirli maksatlarla, belirli insanların dışardan getirip tercüme ettirerek verdikleri» kitaplar parababalarının tam istediği sonucu sağladı. Bizim öfkeli gençler, Bilimcil Sosyalizm tarafından 1900'lerde mahkum edilmiş olan tezleri «öncü savaşı, silahlı propaganda» vs adlar altında yeniden hortlattılar. Ve Bilimcil Sosyalizmle zerrece ilgisi olmayan bu tezlere dört elle sarıldılar. Davranmaktan okumaya vakit bulamıyorlardı. Zaten okuyanların da, heyecanları okuduklarını anlamalarına engeldi. Onlar bu yola itildikçe, parababaları onları el altından teşvik ediyordu. Hatta bazı durumlarda parababalarının kışkırtıcı ajanları gençlerin yaptığı yanlış eylemlerin planlamasında ve uygulanmasında baş rolü oynuyordu. Çünkü parababalarının, sosyalizmin kökünü kazıma planı başka türlü uygulanamazdı. Gençler, David Galula'nın halk düşmanlığı teorisiyle bugün çakışmış bulunan bu «Narodnik» tezlerde ısrar ettikçe ve o yönde davranıştа bulundukça, halktan koptular. İşin kötüsü parababaları, bu gençleri «aşırı sol» yani, en koyu sosyalistler diye kasıtlı olarak lanse ettikçe, halk gözünde sosyalizmi de kötülemiş, küçük düşürmüş oldular. Halkın kafasında öyle bir imaj yaratıldı ki sosyalist demek: banka, parti binası kurşunlayan, sağda solda bomba patlatan, askerle çatışan insan demek sayıldı. Ve kışkırtıcı ajanlarla elele verilerek kışkırtıcı ajanların kışkırtmasıyla yapılan bu eylemler halkı devrimcilerden soğuttu. Ordu devrimcilerden her geçen gün uzaklaşıyor. Parababaları da karanlık hedeflerine doğru Türkiye'yi yavaş yavaş götürüyorlar.

Oysa ki bizim bu hızlı gençlerin (gerçi onlara kovboy demek daha doğru olur, çünkü, yaptıkları kovboyculuktur.) eylemlerinin gerçek devrimcilikle zerrece ilgisi yoktur. Bu konuda dünyanın ilk sosyalist devrimini yapan partinin lideri Lenin bakın ne diyor:

«Yalnız başına öncüyle (yani partiyle. D. Derleniş) zafer olanaksızdır. Bütün sınıf, bütün yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur.» (Lenin, Sol Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı, s: 105)

Görüyoruz, dünyanın en büyük devrim ustalarından biri ne diyor:? Önce ortada devrimi güdecek bir parti olacak. Bu parti sınıfı yani işçi sınıfını harekete geçirecek güçte olacak. Devrim için bu kadarı da yeterli değil diyor Usta. Ayrıca, «bütün yığınlar öncüyü (partiyi) doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe» partiyi savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur.» diyor.

Bizim kovboyların ise ne partisi var ne işçi sınıfıyla en ufak da olsa bir bağları. Ne de halk yığınları içinde bir etkinlikleri vardır. Böyle oldukları halde kendilerine inanan üç beş genci, içlerinde bulunan ajan provakatörlerin de kışkırtmasıyla, sürüyorlar savaşa. Çatıştırıyorlar askerle. Böyle yapmakla da istemiyerek ve bilmeyerek de olsa uygulamış oluyorlar Galula'nın teorisini. Bu durumda yurtsever askerler, bizim heyecanlı saf, temiz ama öfkeli gençlerin nasıl bir oyuna getirildiklerini görmeleri gerekir. Tabii onların yaptıklarının devrimcilik olmadığını da anlamaları gerekir.

Parababaları son iki üç yıldır sıkıyönetimi getirmeye çabalıyordu. Ama önce gerekçe lazımdı. Durup dururken sıkıyönetim ilan edilemezdi. Kahramanmaraş katliamıyla bu isteklerini gerçekleştirmiş oldular. Eğer Kahramanmaraş katliamı üzerine sıkıyönetim ilan edilmemiş olsaydı parababaları en gözde partileri MHP eliyle Malatya ve Elazığ'da da benzer katliamlar düzenleyecekler ve sonunda mutlaka sıkıyönetimi ilan ettireceklerdi. Peki parababaları sıkıyönetimi neden istiyorlardı bu kadar? Daha sıkıyönetimin ilk günlerinde kaleme alınan ve gazetemizin 17 Ocak 1979 tarihli sayısında yayınlanan bir yazıda bu soru sorulmuş ve şöyle cevaplanmıştı:

«Şu iki nedenden:

«1) Özellikle ordu içinde yuvalanmış olan MİT'in (dolayısıyla CIA nın) yani Kontrgerillanın etkinliği daha da artmış olacaktır.

«2) Ordu gençliği ile devrimci güçler karşı karşıya getirilmiş, bu iki gücün kapışması için zemin hazırlanmış olacaktır.

«Burjuvazi şimdilik provakasyon zincirinin birinci halkasını takmayı başarmış bulunuyor, sıra geldi ikinci halkasına: Yani sözkonusu iki gücü birbirine saldırtmaya. Bu nasıl sağlanacaktır? Şöyle: Önce sıkıyönetim bölgelerindeki faşist cinayet çeteleri tam siper edecekler ve cinayet işlemeyi bir süre azaltacaklardır. En azından cinayet işleyenler daha dikkatli davranıp masum görünmeye çalışacaklardır.

«Böyle yapmakla, daha önceki canavarlıklarını unutturmaya ve «anarşi» nin kaynağı zaten biz değildik, komünistlerdi; siz anarşinin kökünü kazımak istiyorsanız, komünistlerin kökünü kazıyın» demek istiyeceklerdir.

«Sonra da devreye Kontrgerilla girecektir. Sonrasını biliyoruz. Kontrgerilla, ustası David Galula'dan öğrendiği provokasyon yöntemlerini uygulamaya koyulacaktır. Yani bombalar patlatılacak, sabotajlar yapılacak, hatta cinayetler işlenecektir. Ve bu eylemleri yapan kontrgerilla ajanları bu provokasyonların sorumluluğunu devrimcilerin üzerine yıkabilmek için kendilerine devrimci süsü vereceklerdir. Böylece devrimciler sanki bir ayaklanma (isyan) halindeymiş gibi gösterilecek, ordu gençliğinden bu isyanı bastırması, devrimcileri ezmesi istenecektir.»

Yazık ki, bir buçuk yıl önce yazdığımız bu satırlar bugün doğrulanmıştır. Ordu ile bizim sözde devrimci öfkeli gençler karşı karşıya getirilmiştir. Askerle çatışmaya giren gençler yaptıkları işin doğruluğuna inanmış olsalar bile onları çatıştıranlar mutlaka kışkırtıcı ajanlardır. Tabii bu arada ordu içindeki CIA ajanları da, (tıpkı devrimciler içinde olduğu gibi) askerleri devrimcilere karşı kışkırtmaktadır. Böylece iki güç birbirine iyice düşman edilmeye çalışılmaktadır.

Oysa bakın bu konuda da Lenin ne diyor:

«Şüphesiz devrim bir kitle karakteri kazanmadıkça ve askeri birlikleri etkilemedikçe ciddi bir mücadeleden söz edilemez. Askeri birlikler arasında çalışmamız gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur. Fakat onları bir hamlede ikna etmenin veya kendiliklerinden inanmalarının sonucu olarak, bizim tarafa geçeceklerini hayal etmemeliyiz. Moskova ayaklanması, bu görüşün ne kadar klişeleşmiş, ölü bir görüş olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Aslında askeri birliklerin tereddüt göstermeleri, ki bu her gerçek halk hareketi içinde kaçınılmaz bir olaydır, devrimci mücadelenin şiddetlendiği her zaman askeri bir-

likler içinde gerçek bir mücadeleye yol açar. Moskova ayaklanması, devrim ve gericilik arasında bocalayan askeri birlikler için kanlı ve çılgın bir mücadelenin mükemmel bir örneği olmuştur. Bizzat Dubasov Moskova Garnizonunu teşkil eden onbeşbin kişi içerisinde sadece beşbin kişinin güvenilebilir olduğunu beyan etmiştir. Hükümet kararsızlara çok çeşitli ve korkunç yollarla engel oldu: Onlara ricada bulundular, övdüler, rüşvet verdiler, kol saatleri vs. hediye ettiler, votka ile uyuşturdular, yalan söylediler, tehdit ettiler, barakalara hapsedip silahlarını aldılar ve en az güvenilir olduklarından şüphelenilenleri ise ihanet ve şiddet kullanarak tasfiye ettiler. Bu durumda hükümetten çok geri kaldığımızı açıkça ve çekinmeden itiraf etmek cesaretini göstermeliyiz. Biz kararsız askeri birlikler için hükümetin giriştiği ve kazandığı böyle saldırgan, verimli, cesur ve aktif bir çarpışmada emrimize amade güçlerden faydalanmayı başaramadık. Ordu içinde çalışmalar yaptık ve gelecekte bu çalışmaları askeri birlikleri ideolojik olarak «tarafımıza kazanmak» için iki misline çıkartacağız. Fakat ayaklanma sırasında, askeri birlikler için maddi bir mücadelenin zorunluluğunu unutacak olursak sefil bilgiçler durumuna düşeriz.

«Aralık ayında Moskova proletaryası bize askeri birlikleri ideolojik olarak «saflarımıza kazanmak» konusunda muhteşem dersler verdi.» (Lenin, Moskova Ayaklanmasının Dersleri, Kitle İçinde Parti Çalışması. s: 43-44)

Gördüğümüz gibi Lenin Usta, askeri birlikleri etkilemeden, onları saflarımıza kazanmadan ciddi bir mücadeleden söz edilemez diyor. Çar ordusu dünyanın en gerici ordularındandı. Böyle olmasına rağmen, onun bile Moskova isyanı sırasında ancak üçte biri «güvenilir» olabiliyor. Geriye kalan üçte ikisi devrimden etkileniyor ve gericilik için güvenilmez oluyor.

Türk ordusu ise, Türkiye tarihindeki bütün devrimlerde ön safta yer almış, devrimci gelenekli bir ordudur. Biz gerçek devrimciler ise böyle bir orduyu kazanmaya çalışmalıyız.

Demek bu açıdan da baktığımızda, bugün askerle çatışan (daha doğrusu çatıştırılan) öfkeli kovboyların gerçek devrimcilikle ilgileri yoktur. Onlar, farkında olmadan, Galula'nın karşı devrimci teorisini uygulayan yarı uykuda gezenlerdir.

KAYNATILAN İKİNCİ KAZAN: «BÖLÜCÜLÜK»

Parababaları orduyu yedeklerine alabilmek için sadece yukarda anılan namussuzluklarla yetinmezler. Bir hileye daha başvururlar. Bölücülük kazanını kaynatırlar. «Komünistler vatanı bölecek memleket elden gidiyor» gibi çığlıklar atarak, halkı ve orduyu devrimcilere karşı kışkırtma isterler.

Oysa dünyanın her yerinde «bölücülük» yapan parababalarıdır. Yani emperyalistlerdir. Çünkü onların milletlerin ve halkların parça para bölünmesinde yararları vardır. Onlar mazlum uluslaaı ne kadar çok parçaya bölerlerse o kada kolay sömürürler.

Devrimcilerinse halkların bölünmesinden bir çıkarı yoktur. Tersine zararları vardır. Çünkü birçok parçaya bölünmüş uluslar, empeyalizme karşı güçlü bir birliği zor oluştururlar. Demek istediğimiz, devrimciler değil halkları ve ulusları bölmek ve parçalamak, tersine eğer uluslar ve halklar bölünmüş iseler, onları emperyalizme karşı birleştirmek isterler.

Tarihcil gerçeklerimize bir göz atarsak, söylediklerimizin doğruluğunu ispatlamaya yetecektir sanırız.

Emperyalist devletler, koca üç kıtaya yayılan Osmanlı İmparatorluğunu çökertip sömürgeleştirmek için ne yaptılar? İmparatorluğu parça parça böldüler. Önce, kendi donanmalarının top ateşi altında Müslümandan başka bütün milletleri Osmanlılıkdan koparıp aldılar. Ve Osmanlıyı, bugün olduğu gibi «müttefik» postuna bürünüp gırtlağına dek borca batırdılar. Ve Düyun-u Umumiye'nin yarı —sömürgesi yaptılar.

Sonradan Birinci Emperyalist Cihan Harbinde, müslüman milletleri de kendi bıçakları ile Osmanlıdan kesip ayırdılar ve o milletleri sömürgeleştirdiler. En sonunda da Anadoluyu dilim dilim ayırıp yutmaya kalktılar. Anadolu halkı, binbir acılara ve zorluklara katlanarak bu işgalci emperyalistlere karşı kurtuluş savaşı verdi.

Yine Atlas Okyanusundan, Hint Okyanusuna kadar iki kıtada oturan mazlum Arap ulusu emperyalistler tarafından onlarca devletçiğe bölünmemiş midir? Eğer emperylistler, Arap ulusunu bu kadar çok devletçiğe bölmemiş olsalardı, hiç böyle kolay sömürebilirler miydi? İsrail denen kancığı getirip Arap halkının bağrına, böylesine pervasızca kama sokar gibi sokabilirler miydi? Elbette sokamazlardı.

Aşağılık oyun hepimizin gözleri önünde oynanıyor. Emperyalistler, uyanan Arap devletlerine karşı, başlarına satılık, hain, kukla yöneticiler getirdikleri Mısır, Fas, Ürdün, Suudi Arabistan, gibi devletleri ve bir sürü küçük emirliği ve şeyhliği kullanmıyor mu? Bal gibi kullanıyor. Bu satılık yöneticiler eliyle, Arap Halkının kendilerine ve kendilerinin bir ileri karakolu durumunda bulunan İsraile karşı güçlü sağlam bir birlik oluşturmasını engellemiş oluyor. Yani Arabı, Araba düşürüyor ve ancak bu sayede vurgununu vurabiliyor.

Ve yine, Kore'yi, Yemen'i (bir kere daha), dün Vietnamı ve en son da Lübnan'ı (yine bir kez daha) bölen emperyalistler değilmidir? Emperyalizm bölmeden kolayca sömüremez mazlum ulusları. Onun için Emperyalistlerin parolası «BÖL VE EGEMEN OL»dur. Onlar her zaman, her yerde bu parolayı uygulamaya çalışırlar.

Bu genel hatırlatmaları yaptıktan sonra, şimdi gelelim Türkiyedeki «Bölücülük» sorununa:

Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu'sunda KÜRT adlı bir ulus yaşamaktadır. Biz kabul etsek de, etmesek de, gerçeklik budur. Üstelik bu gerçekliği yalnızca biz devrimciler söylemiyordu. Türkiye'nin en önde gelen parababalarından olan Koç'un gazetesi Milliyet'in, antikomünist burjuva yazarı Mehmet Ali Birand bile gizlemiyor, Türkiyede Kürt halkının varolduğunu. Şöyle der Birand:

«İran'daki Kürtlerin önemlice bir bölümünün Türkiye ve Irakda da yaşamaları ve yakın hısımlık ilişkilerinin bulunması, burada başlayacak bir hareketin hemen sıçrayabileceğini göstermektedir.» (Milliyet, 14 Nisan 1980)

Birand'ın da açıkça belirttiği gibi Kürdistan dört ayrı devletin işgali altında olan bir sömürgedir. Kürdistan'ın en büyük parçası da Türkiye sınırları içinde bulunmaktadır. Bu gerçekliği inkara yeltenmek ne Türk halkına ne de Kürt halkına bir yarar sağlamaz. Bu yüzden gerçeğin bu olduğunu kesince görmeli ve kabul etmeliyiz.

Şimdi gelelim uluslararası emperyalizmin Kürdistan'ın bu statüsünden nasıl yararlandığına:

Emperyalistler, mazlum Kürt Ulusunu, Kürt Ulusu içinden satın aldıkları Mollalar, Şeyhler, Ağalar aracılığı ile, bölgede bozulan çıkar dengelerini yeniden kurmaya çabalarken, piyon olarak kullanmışlardır. Sömürgeci devletlerin (İran, Irak, Suriye, Türkiye) egemen sınıflarını sürekli Kürt halkına zulmetmeye, Kürt halkının en doğal haklarını, hatta varlığını bile yok saymaya teşvik etmişler, böylece de Kürt halkıyla diğer bölge halklarının emperyalizme karşı ortak mücadele vermesini engellemişlerdir. Bir yandan sömürgeci devletleri, Kürt halkına zulmetmeye yönelten emperyalistler, diğer yandan da ittifak kurdukları Kürt Molla ve Şeyhleri aracılığıyla, Kürt halkını, ezen ulusların halklarına karşı düşmanlık duyguları aşılamaya çabalamışlardır. Amaç, mazlum halkların, kendilerine karşı bir birlik oluşturmalarını önlemek ve bölgedeki anti—emperyalist hareketleri, Kürt ulusunu kullanarak ezmektir. Tabii eğer Kürt halkı, anti—sömürgeci, demokratik bir kurtuluş hareketine girişirse, onu da, sömürgeci devletler aracılığıyla kolayca ezebileceklerdir.

Demek emperyalistler şöyle bir oyun oynuyorlar: Eğer Kürt halkı anti—emperyalist bir hareket başlatırsa diğer devletleri Kürt halkına karşı kullanacaklar yok eğer diğer sömürgeci devletlerin halkları anti—emperyalist bir harekete kalkışırsa, Kürt halkını o halklara karşı kullanacaklar ve böylece de bölgede kendilerine yönelik her hareketi ezmiş olacaklardır. İşte emperyalistlerin yıllardır oynadıkları aşağılık oyun budur.

Bu konuda namuslu bir küçük burjuva aydını olan Örsan Öymen, 13 Nisan 1980 tarihli Milliyet'te, bizim yukardaki görüşlerimizle çakışan, «Satranç Tablosu» adlı ABD emperyalistlerinin belgelerine dayanan bir yazı yazdı. Konuyla ilgisi olmayan ilk cümlesi hariç yazıyı aynen aktarıyoruz:

«Çevremizde birtakım dolaplar dönüyor. Amerika, İran'a karşı yaptırımlara giriştiği gün, ilk fişekler komşu Irak'tan atılmaya başladı... Irak, 1975 yılında vazgeçtiği petrol körfezi bölgesinden hak istiyor.

«İsrail, Lübnan sınırında ufak ufak ilerliyor.

«Suriye için için karıştırılıyor.. Şam'da Halepte alevi-sünni kışkırtıcılığı yapılıyor... Kan gövdeyi götürüyor.

«Tüm bunlar bir raslantı mı?

«Yoksa öteden beri politika kazanında kepçelemeye çalıştığımız, petrol körfezi üzerindeki kanlı senaryonun çekim çalışmaları mı?

«Soruyu yanıtlayabilmek için bizim «kirli çıkı»yı yani belgeler dosyasını biraz kepçelemekte yarar var.

«Irak ile İran arasındaki körfez uzlaşmazlığı, sınır çatışmaları yeni bir olgu mudur?

«Hayır...

«1975'de Cezayirde yapılan İran-Irak anlaşmasına kadar aynı sorunlar bölgeyi ilgilendiren alevli konlardır...

«Şah, Arap körfezinden yararlanarak, petrol tankerlerinin Basra'ya serbesçe geçişini sağlamaya çalışmakta, fakat Irak'la ciddi bir uyuşmazlık ortaya çıkmaktadır.

«Ne yapmak lâzımdır?

«Bağdat'taki BAAS hükümetini yıpratmak, zayıf düşürmek ve bölgedeki kıvılcımlar üzerine benzin dökmek...

«Şah'la Kissinger anlaşırlar, devreye CIA yı sokarlar...

«Bu gizli protokole göre, CIA, Irak'taki Kürtçülük hareketini İran üzerinden destekleyecek, ayırımcı Kürtleri Bağdat hükümetine karşı savaştıracaktır...

«İskembeden atmıyoruz...

«Bilim-kurgu yöntemlerine de başvurmuyoruz...

«Bu söylediklerimiz Amerikan Temsilciler Meclisi Alt Komisyonu'nun bir raporunda dayanmaktadır...

«Komisyon 471 adet dipnotundan oluşan raporunda, konuyla ilgili tüm CIA belgelerini taramış ve şu yargıya varmıştır.

«Öyle anlaşılıyor ki, ABD, İranlı müttefiklerimizin isteklerini böylesine desteklemeseydi, Kürt yöneticiler belki de merkezi Irak hükümetiyle anlaşıp daha fazla kan dökülmeden sınırlı bir otonomi kazanabileceklerdi. Bunun yerine müşterilerimizin çarpıştırılması yoluna gidilmiş, bu da binlerce ölü ve 200 binin üstünde göçmene yol açmıştır. Amerikanın kimse kazanmasın politikası, komisyonumuzu derinden sarsmıştır. Elimizdeki belgeler, açıkça göstermektedir ki, hem cumhurbaşkanı, hem Kissinger, hem de İran Şahı aslında Iraklı Kürtlerin başarı kazanmalarını istemeyip, bunun yerine İran müttefiğimizin Iraktaki kaynakları kurutacak bir düzeyde çatışmaları sürdürmelerini tercih etmişlerdir. Üstelik bu politika, müşterilerimize bildirilmemiş, çarpışmaya devam edilmesi için teşvik edilmişlerdir.

«Kürtlere yönelik bütün Amerikan yardımları, bu konuda işbirliği yaptığımız İran aracılığı ile kanalize edilmiştir.»

«Amerikan Temsilciler Meclisi üyelerinin bu raporunda **«elimizdeki belgeler»** den söz ediliyor.

«Örnek mi?

«Verelim:

«Tarih: 22 Mart 1974 — Tahran'daki CIA Merkezi (COS şifresi ile) Washingtondaki CIA direksiyonuna şunları yazıyor:

«Müttefikimiz İran, **Kürtler için biçimsel de olsa özerklik verilmesinden yana değil.** Müttefikimiz (Şah) ve biz (CIA), **soruna bir (pat) yolu ile çözüm bulduk.** (Pat, kimse kazanmasın demek) **bu çözüm yolu, düşmanımızın** (Irak'taki Sosyalist BAAS rejimi) **Kürtlere yarı özerklik verilmesinden vazgeçmesini sağlamak böylece sosyalist hükümeti içerde zayıf düşürerek yıpratmaktır... Ne müttefikimiz İran, ne de biz (CIA), konunun şu ya da bu şekilde bir çözüme kavuşmasından yana değiliz.»**

«Çözüm nasıl uygulanır?

«6 Mart 1975'de Cezayirdeki OPEC toplantısı sırasında İran ve Irak arasındaki aletacele imzalanan bir anlaşma ile...

«Anlaşmada sınır sorunu çözümlenecektir. Iran, pertol tankerlerinin Körfezdeki serbest dolaşım hakkını sağlayacaktır... Buna karşılık Amerikan kaynaklı yardımı kesecek, Kürtleri kaderleriyle başbaşa bırakacaktır... Sınırları aralıyacak, Irak'ın, Kürtleri İrana sürmelerine rıza gösterecektir...

«Nitekim, yardım kesilir. Irak kuvvetleri Kürtler üzerinde geniş çaplı bir operasyona girişir, bölge bombardıman edilir, binlerce insan ölür... Üç hafta süreyle açık tutulan İran sınırından günde ortalama üç bin Kürt, İran'a sığınarak Garej Bölgesine yerleştirilir.

«Iran tarafından arkadan vurulduğunu farkeden Kürt Lideri Molla Mustafa Barzani, Henry Kissinger'e şu mektubu yazar:

«10 Mart 1975

«Ekselans,

«Anlaşmazlıkların daima barış içinde çözümlenmesine inanmış bir kimse olarak, İran'la Irak anlaşmasına memnun olduk. Ama bu anlaşmanın ilk ürünü, savunmasız halkımızın görülmemiş bir biçimde yıkımına yol açtı. Yüreğimiz kan ağlıyor. Mücadelemiz ve halkımız ortadan kaldırılıyor, kimse sesini çıkartmıyor.

«Ekselans,

«Öyle inanıyoruz ki, ülkenizin politikasına gönül bağlamış halkımıza karşı, ABD'nin ahlakî ve siyasal sorumluluğu vardır. Şu konularda derhal tedbir almanızı rica ediyoruz.

«1 — Saldırı durdurulmalı ve görüşmeler yeniden başlatılmalıdır.

«2 — Müttefikinize (İran'a) **mümkün olan baskıyı yapıp, ordumuza ve halkımıza yardıma devam etmesini sağlamalısınız... Böylece hiç olmazsa bir anlaşmaya varıncaya kadar bölgemizde kalıp çabalarımıza devam edebiliriz.**

«Bay bakan, sizin acele cevabınızı harekete geçmek suretiyle bekliyoruz. ABD'nin bu bunalımlı ve acı günlerde ilgisiz kalmayacağına eminiz.»

«Amerikan Temsilciler Meclisi Alt Komisyonu tarafından hazırlanan rapordaki dipnotlarına göre, **«CIA istasyonu, bu mektuba Kissinger'den bir yanıt gelmediğini bildiriyor.»**

«Elbette yanıt gelmeyecektir... Çünkü, **«Görevimiz tehlike»**nin uzmanları misyonlarını tamamlamışlardır.

«Hem Şah'ın tankerlerine Körfezde serbestçe dolaşım hakkı sağlamışlar, hem de Baas hükümetini Kürt'ler nezdinde yıpratmışlardır.

«Barzani'yi aldatarak arkalarından vurmalarının faturasını daha sonra bir başka biçimde ödemişlerdir.

«Kansere yakalanan Kürt liderini tedavi ettirerek.

«Kendisine bir de villa hediye ederek... Tabii ölümüne kadar...

«Şimdi Ortadoğu'daki satranç tablosuna yeniden bakalım:

«Değişen nedir?

«Şah, mat olmuştur, yerine Humeyni gelmiştir.

«Irak'ta ise 1979 yazından bu yana Saddam Hüseyinle birlikte, Amerikayı memnun eden bir politikadan söz edilmektedir...

«Yani, satranç tahtasının siyah ve beyaz figürleri yer değiştirmiştir.

«Şahın Tahran kasabı General Öveysi, Irak tarafından, İran'daki Kürdistan'a geçirilmiş, yangın körükçülüğüne başlamıştır... Irak, Körfezdeki adalarıyla ilgili haklarını gündeme getirmiştir...

«Ve Amerika'nın İran'la diplomatik ilişkileri kesip, ambargo balyozunu indirmesiyle birlikte, sınırdaki toplarını ateşlemeye başlamıştır...

«Bu satranç taşlarının ardında acaba kimin eli var?»

«Aşağıdaki mektup, Tahran Elçiliğinde ele geçen belgelerden biridir. Başkan Carter'in Baş Danışmanı Brzezinski tarafından eski Dışişleri Bakanı Vance'a yazılmış. Herhalde gereği yapılsın diye bir kopyası da Tahrandaki elçiye yollanmış. Tarihi, 6 Ağustos 1979 yani Elçilik işgalinden üç ay önce.

«Şimdi mektubu okuyalım:

«Beyaz Saray, Washington gizli, 6. Ağustos 1979 Dışişleri Bakanı'na muhtıra:

«Başkan, İran'daki gelişmelerle ilgili olarak hükümetin alacağı önlemlere ilişkin 18 Temmuz muhtıranızı inceledi. Bu muhtıraya dayanarak Dışişleri Bakanlığının alanına giren konularda gerekli adımlar atmaya yetkili kılındınız. İran'daki gelişmeleri etkilemeye yönelik eylemlere gelince, Başkan, bunların, Savunma Bakanlığı, CIA ve gerekli başka kuruluş ve Bakanlıklar arasında eşgüdüm sağlanarak kararın kararlaştırılması ve son danışmalarımız sırasında İran Şahınca belirtilen görüşlerin de göz önünde tutulması gerektiği düşüncesindedir. Başkan, Iran ile komşuları arasındaki kuşku ve güvensizlik havasını kullanıp yararlanma gereğini de işaret etti. Kendisi, Humeyni'nin Islam Cumhuriyetine sağlanan siyasal destek, Sovyetler Birliğinin desteği sona ererse, sonuçta Irandaki rejimin dış politika kozlarında kaçınılmaz bir zayıflama olacağına inanıyor. **Başkanın ayrıca belirttiğine göre, Iran'da bundan sonra ortaya çıkacak gelişmelerin şimdiden kestirilmesi olanaksız olduğu için, bütün siyasal akım ve kuruluşların istisnasız hepsiyle ve bu arada Humeyni'ye karşı silahlı ayaklanma çıkabilecek azınlıklarla ve aşırı gruplarla temas kurmak da aynı derecede önem taşımaktadır.** (abç. D. Derleniş) Bununla birlikte, Başkan, böyle bir operasyonun nazikliğini düşünerek, Humeyni'nin çevresindeki dini liderlerle ve politikacılarla ya da muhalefet liderleri ve yüksek komuta heyeti ile kurulacak temasları CIA direktörüne danışmadan yapılmasına karşıdır. Iran'daki olaylar geliştikçe, ABD nin ulusal güvenlik çıkarları yönünden geliştirilecek yeni öneriler Beyaz Saraya bildirilmelidir.

Zbigniev Brzezinski (İmza)

Kopya: Savunma Bakanı CIA Direktörü.»

Amerika, Ortadoğu halklarını işte böyle birbirine karşı kışkırtır ve kullanır.

Amerika, Türkiye'de de patlamasından korktuğu bir devrim anında, Türkiye'yi bağrından yarmak ve ikiye parçalamak için Kürt ve Türk halklarını birbirlerine kışkırtmaya ve ebediyen düşman etmeye çabalıyor. Bunun için, bizim yerli parababaları eliyle Kürt halkı üzerine dayanılmaz ekonomik, siyasi vs. zulüm uyguluyor. Kürt halkına uygulanan ekonomik zulüm «Mahrumiyet Bölgesi Doğu» teriminde en açık ifadesini bulur. Kürt halkına yapılan ulusal zulmü ise en gerici partilerden olan MSP lideri Molla Profesör Erbakan televizyondan da verilen meclisteki bütçe görüşmeleri sırasında yaptığı konuşmada şöyle dile getirdi:

«Batıda bir silah yakalanıyor iki kişi karakola götürülüyor. Doğuda ise bir silah yakalanıyor ikiyüz kişi karakola götürülüyor.»

Görüyoruz ki Kürt halkı üzerine Molla Erbakanı bile insafa getiren acımasız zulüm uygulanıyor. Bu gerçekliği de hiç inkara yeltenmeyelim. Ve bu zulmü yapan, yaptıran yerli—yabancı parababalarının amacı da iki halkı birbirine düşman ederek, kendilerine karşı birlik oluşturmalarını engellemek ve Türkiye'de patlayacak bir devrimde, Türkiye'yi ikiye parçalayarak devrimi arkadan hançerlemek, milleti ve vatanı finans—kapital yedeğinde eritmektir.

Filistin Kurtuluş Örgütü Temsilcisi Abu Firas 2 Nisan 1980 günü Cumhuriyette yer alan bir konuşmasında şöyle diyordu:

«FKÖ temsilcisi, ABD Başkanı Jimmy Carter'ın Bülent Ecevit'e Başbakanlığı sırasında gönderdiği ve «ABD'nin bundan böyle Türkiye'deki bölücü hareketleri desteklemiyeceği yolunda güvence verdiği mektubu da hatırlatmış, «Başkan Carter bunu söylerken hem suçunu itiraf etmekte, hem de bölücü hareketleri her zaman destekleyebileceğini göstermektedir.» diye eklemiştir.» «Agy.)

Abu Firas'ın söyledikleri tamamen doğrudur. Carter sözde «güvence» verirken, suçunu yani ABD'nin bugüne dek Türkiyedeki ağalar ve şeyhler eliyle yapılan «bölücülük» faaliyetini desteklediğini, bize kalırsa yönettiğini itiraf etmiş olmaktadır.

Sonra verdiği sözde «güvence» hiçbir şey ifade etmez. Çünkü emperyalistler genellikle söylediklerinin tersini yaparlar. Yahutta yaptıklarının tersini söylerler. Kaldı ki Carterin bu konuda samimi olduğunu varsaysak bile CIA, Carter'i dinler mi? CIA yalnızca Amerikan parababalığının çıkarlarını düşünür ve o yönde davranır. CIA, Amerikan parababalığının rotasından saptıkları gün, kendi ülkesinin devlet başkanlarını bile güpegündüz herkesin ortasında vurup öldüren bir örgüttür. (Abraham Lincoln, Kennedy'ler vs.)

Artık iyice görülmüştür ki, ulusları ve halkları bölen emperyalistlerdir. Onların hizmetkârlarıdır.

Devrimciler ise herzaman, heryerde birlikten yana olmuşlar - dır. Bugünedek hiçbir Kürt Devrimci Gurubu ayrılmayı savunma-

muştur. Onlar sadece kendilerine «Kendi kaderlerini tayin hakkının» tanınmasını istemişlerdir ve haklı olarak da istemektedirler. Bu konuda bir Kürt Devrimci Gurubunun yayın organından, Roje Welat'tan bir belge aktaralım:

«Türkiye'de biri Kürtlerin hakkından söz ettiği zaman, şovenlerle birlikte, bazı akıldan noksanlar da ağızlarını açar ve şöyle derler:

«Aman, **memleket parçalanacak.**»

«Biri Kürtçe bir dergi ya da gazete mi çıkardı, hemen sesleri yükselir: **«Memleket parçalanacak!»**

«Halk işsizlikten, açlıktan yoksulluktan mı yakınıyor: yol, fabrika, okul, hastane mi istiyor? Cevap hazırdır:

«Memleket parçalanacak!»

«Doğrusu, memleket nasıl bu kadar kolay parçalanır, insan şaşıyor. Bu aklımıza bir hikâye getirdi:

«12 Mart döneminde Niyazi Usta'da tutuklanmıştı. Savcı ona şöyle dedi: «Sen memleketi bölüyormuşsun...»

«Niyazi Usta başını sallayıp şöyle cevap verdi:

«Hoş, memleket hıyardır, savcı bey, ben onu böleyim?...»

«Kaldı ki, memleket bizim de memleketimiz. Hem daha Türk kardeşlerimiz Orta Asya'dan gelmeden önce de burası bizim memleketimizdi... Binlerce yıl süreyle atalarımız burda yaşadılar.. Biz onu neden bölelim? Bölen, zaten bölmüş... Biz bu ülkede insan gibi, özgürce yaşamak istiyoruz. Biz eşitlik istiyoruz. Türk halkları da —sayıca az olsalar bile diğer halklar da— bu ülkede kardeşçe yanyana yaşayabilirler; yeter ki onlara hakları verilsin, baskı ve sömürüden kurtulsunlar.» (Roje Welat, 1 Aralık 1977 sayı: 3)

Kürt kardeşlerimizin yukardaki taleplerinden daha haklı, daha insanca ve daha dostca bir talep olabilir mi? Onlara bu en doğal haklarını çok görmek «bölücülük»ün ta kendisi değil midir? Evet «bölücülük»tür. Ama en ikiyüzlüce, en namusuzca bir yöntemle yapılan «bölücülük»tür. Bakın, Kürt Kardeşlerimiz, dergilerinde bu konuda da şöyle bir hikaye anlatırlar:

«Bir zamanlar iki kardeş vardı. Babaları ölünce büyük kardeş diğerine haksızlık etti; tarladan, bahçeden, bağdan geleni kendi ambarına doldurdu, kardeşine birşey vermedi. Küçük kardeş önce iyilikle hakkını istedi. Büyüğü şöyle dedi:

«Sen neyin davasını güdüyorsun, biz kardeş değil miyiz?

«Kardeşliğe bir dediğim yok,» diye cevap verdi küçüğü. «Ama benim hakkım da var.»

«Haa, sen ayrılmak istiyorsun!..»

«Yoo,» dedi küçüğü, **«ayrılmak istemiyorum, hakkımı istiyorum. Yine eskisi gibi birlikte yaşayalım.»**

«Yoo, sen ayrılmak istiyorsun!»

«Böylece sürüp gitti. Kardeşin biri hakkını istedi, diğeri ise, ona hak tanıyacağına, her keresinde şöyle dedi:

«Senin niyetin kötü, ayrılmak' istiyorsun!»

«Birgün artık küçük kardeşin sabrı tükendi, öfkelendi. Onlar kavgaya tutuştular, komşular araya girdi ve babalarından neler kalmışsa eşya, tarla, her şeyi aralarında bölüştürdüler. Ve onlar birbirinden ayrıldı...» (Agy.)

Yerli—yabancı parababaları da, bu hikâyedeki büyük kardeş gibidirler. Hem en ikiyüzlü «bölücülük»ü kendileri yaparlar, hem de devrimcileri «bölücülük»le suçlarlar.

Ama söylediğimiz gibi, onları böyle davranmaya çıkarları zorlar. Çünkü «bölücülük»ten çıkarları vardır onların.

Biz devrimcilerin ise, hiçbir çıkarı yoktur. Tersine bölünmek, parçalanmak, bizim zararımızadır.

SSCB'ni kuran partinin lideri Lenin tarafından 1902 yılında (yani devrimden 15 yıl önce) kaleme alınan ve 1917 Nisan-Mayısında yeniden gözden geçirilen programında, bu konuda şunları yazılı idi:

«7 — Zümrelerin kaldırılması; cins, din, ırk ve milliyetten bağımsız olarak bütün vatandaşlar için tam hak eşitliği.

«8 — Gerekli okulların devlet ve özyönetim hesabına kurulması; anadilde eğitim görme hakkının güvence altına alınması; her vatandaşa, toplantılarda kendi anadilini kullanma hakkı tanınması; bütün yerel kamu ve devlet kurumlarında **devlet dilinin yanısıra** anadilin kullanılması; devlet dilinin kaldırılması.

«9 — Devlet sınırları içindeki bütün uluslara özgürce ayrılma ve kendi devletlerini kurma hakkı, Rus halkının cumhuriyeti, diğer halkları kendine zorla çekmemeli, tersine, halklar arasında ortak bir devletin kurulması üzerine tamamen gönüllü bir anlaşma olmalıdır. Bütün ülkelerden işçilerin birliği ve kardeşce ittifakı, başka halklara karşı dolaylı ya da doğrudan zor kullanmayla bağdaşmaz.» (Lenin. Eğitim Politikası ve Pedagoji Üzerine. s: 319-320)

Parti programındaki bu prensipler, lafta kalmamış, devrimle birlikte aynen hayata geçirilmiştir. Ve bu sayede, bu prensipler sayesinde onlarca ayrı ulus, aralarında en küçük bir eşitsizlik ve sürtüşme bulunmaksızın gönüllü olarak kardeşçe birarada yaşayabilmektedir.

Bugün Sovyetler Birliği sınırları içinde kardeşçe yaşayan bu Kırkı aşkın ulusun içinde Türk boylarından olan Azeriler ve Türkmenler de bulunuyor. Bu kardeşlerimizin kendi bağımsız Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri vardır ve özgürce yaşamaktadırlar. Bugün Türkiye'de en gerici liderler bile, Demireller, Türkeşler, Feyzioğlular, Erbakanlar bile bu kardeşlerimize dolaylı veya doğudan en küçük bir baskı yapıldığını, haklarının çiğnendiğini resmen iddia edememektedirler.

Yeryüzünde sosyalizmin en ürkekçe uygulandığı ülkelerden biri olan Yugoslavya'da bile Sırplar, Slovenler, Türkler, Hırvatlar ve daha başka halklar kardeşçe yanyana, özgürlük içinde yaşamaktadırlar. Aralarında hiçbir eşitsizlik bulunmamaktadır. Ve bu yüzden kardeşçe yaşayabilmektedirler. Yine Yugoslavya'daki Türkler'e de eşitsiz davranıldığını, haklarının çiğnendiğini hiçbir gerici lider bugünedek savunamamıştır. Bulgaristanda, Romanya'da yaşayan Türk kardeşlerimiz yine özgürlük içinde yaşamaktadır.

Örnekleri çoğaltabiliriz. Ancak buna gerek yok. Sonuç olarak, ulusların gönüllü birliklerini ve kardeşçe yaşamalarını sağlayan ilkeler yukarda aktardığımız Lenin tarafından konulan ilkelerdir. Ve o ilkeleri uyguladıkları için Sosyalist ülkelerde ayrı uluslar ve halklar yanyana dostça, özgürce yaşayabilmektedirler. Zaten ulusların kardeşçe bir arada yaşayabilmesinin başkaca yolu yoktur.

Öyleyse biz de Kürt halkıyla birlikte yaşamak istiyorsak, Kürt Ulusu'na kaderini tayin hakkını tanımalıyız. Türk halkının cumhuriyeti Kürt halkını «kendine zorla çekmemeli, tersine halklar arasında ortak bir devletin kurulması üzerine tamamen gönüllü bir anlaşma olmalıdır.»

Atık açıkça görülmüştür ki biz Türk sosyalistleri de, Kürt sosyalistleri (Roje Welat'tan yaptığımız aktarmada görüldüğü gibi) de birlikten yanadır. Yalnız kastettiğimiz birlik zorbalık ve zulümle sağlanan «birlik» değildir. Böyle sağlanan «birlik»ler zaten gerçek birlikler olamaz. Bizler, ulusların eşitliği üzerinde kurulan gönüllü birlikten yanayız.

Demek parababalarının, devrimcileri vurmak için kullandıkları «bölücülük» silahı da ergeç geri tepecek ve parababalarını vuracak olan bir silahtır. Çünkü ulusları parça parça bölen ve birbirine düşüren, birbirine kırdıran, bu sayede de sömürü ve vurgun yapan onlardır.

Öyleyse yurtsever Türk askerleri kimin bölücü, parçalayıcı, kimin birleştirici, kaynaştırıcı olduğunu artık görmelidirler.

SONUÇ OLARAK

Yerli-yabancı parababaları, yukarda andığımız aşağılık tuzaklarla Türk Ordusunu avlayıp yedeklerine almak ve ona Türkiye halkını ezdirmek istiyorlar. Daha açığı Türk Ordusunu, Brezilya, Şili, Arjantin, Endonezya ve daha dünyanın pekçok yerinde olduğu gibi kendi halkına düşman bir GORİLLER ORDUSU haline getirmek ve onbinlerce, yüzbinlerce masum insanı (yurdunu ve halkını sevmekten başka bir günahı olmayan devrimcileri, demokratları, ilericileri) imha ettirmek istiyorlar.

Türk ordusu bu oyuna gelmemelidir. Bir goriller ordusu olmamalıdır. Unutmayın ki emperyalizmin uşağı olmuş, halkını emperyalistlere satmış gorilleri, tüm dünya insanlığı nefretle anar. Hatta kendi hizmetkarı olan bu gorillere emperyalistlerin kendileri bile saygı duymazlar. Onlara bir uşağa davrandıkları gibi davranırlar. Bakın Şah namussuzuna nasıl davrandı Amerika? Kendisine on yıllarca uşaklık eden, halkının petrolünü peşkeş çeken bu halk düşmanı, iktidardan tekerlenince ülkesine sokmadı bile Amerika. Çünkü, o bir satılmıştı, bir haindi. Kendi halkını satmıştı ABD'ye. ABD de biliyordu bunu. Bir haine, bir uşağa ise saygı duyulmazdı. Ve Şah namussuzu dünyada, kendisi gibi son günlerini yaşayan bir hainin iktidarda olduğu Mısırla, ırkçı, faşist Güney Afrika'dan başka gidebilecek yer bulabildi mi? Halkını satanların sonu budur işte.

Yine bir Pinochete, bir Videla'ya, bir Somozaya, bir Suhartoya dünyada hangi insan saygı duyuyor? Nerede itibarı var bunların ve bunlar gibi halk düşmanlarının?

Türk ordusunu, şaşıp, yanılıp bu gibi durumlara düşmekten (ki parababaları düşürmek için kanteri döküyor) sakındırmak istiyoruz.

Sonra böyle bir durum Türk Ordusunun geleneğiyle de bağdaşmaz.

«Türk Ordusu: Kayıhanlı Gaazilerin **Dirlik Düşmanı**'ndan Gazi Mustafa Kemal'in **Milli Kurtuluşuna** dek, hep ilerici, devrimci **gelenekli** bir ordudur. İlk Gaazi-Ilb'lerin **Antika** müstebitliğe karşı **ezilen toprak kölelerine** nisbi **kurtuluş** getiren **Tarihcil Devrim**'in devrimcileri idiler. [illegible] Gaazi Kuvayımilliyeciler **Modern** müstebitliğe, emperyalizme karşı ezilen [illegible] uluslara Milli Kurtuluş getiren **Sosyal Devrim**'in devrimcileri oldular. **Türk** Ordusu o devrimci geleneğin «öz çocuğu» dur.» (Kıvılcımlı. Deccal Nasıl Kapımızı Çalıyor! s: 60)

Böyle bir ordu, halkına düşman goriller ordusu olamaz, olmamalıdır.

KUTSAL KURTULUŞ SAVAŞI ENGELLENEMEZ

Lord Gürzon, Lozan'da: «Bir gün para istemeye geleceksiniz. O zaman Milli Kurtuluş Savaşı ile tükürdüklerinizi size bir bir gösterip yalatacağız.» demişti.

Ne yazık ki emperyalist alçağın dedikleri bugün doğrulanmış durumdadır. Bizim satılık yerli Finans-kapital zümremiz ortaklık kurduğu yabancı Finans-kapitale 1945'lerden beri her yıl değil her ay para dilenmeye gidiyor. Biliyoruz Alman basınında Türkiyenin adı «sadaka kutusu»na çıkarılmış, yahut düşürülmüştür. Ama **Ulusal Onur** diye bir şeyleri bulunmayan bizim parababaları bu durumdan zerrece rahatsız olmuyorlar. Ve yabancı emperyalistlerin kapılarını «fakire bir sadaka» diyerek dolanmaktan usanmıyorlar. Batılı emperyalistler de, **Lozan'da Lord Gürzon'un dediğini harfi** harfine eksiksiz yapıyorlar.

Tabii bizim parababaları babalarının hayrına dolanmıyorlar yabancı emperyalistlerin kapılarını Türkiyedeki yabancılarla ortak montaj sanayilerinin işleyebilmesi ve vurgunlarını sürdürebilmeleri için yapıyorlar bu işi.

Halk işsizlikten, pahalılıktan bunalırken, onlar, en tatlı kârları sağlıyorlar. Sayılı parababalarımızdan Sabancı: «1979 yılı kârın REKOR düzeyde gerçekleştiğini» açıklamıştı. Yine Banker Kastelli, yeni aldığı köşk için, «150 Milyona aldım. Çok ucuza kapattım, bedava sayılır.» diyerek poz veriyordu köşkünün önünde gazetecilere.

Demek onların çıkarları halkımızın çıkarları ile taban tabana zıttır. Halkın yararına olan, onların ve ortakları olan dış sömürücülerin zararınadır. **1979 yılı halk sefaletten inim inim inlerken onlar «rekor düzeyde kâr» sağlıyorlardı.**

Bu 50 milyonluk Türkiye nüfusu içinde sayıları birkaç bini geçmeyen bir avuç azınlık, gizlice ve haince yabancı emperyalistlerle anlaşarak Türkiye'yi bugünkü duruma sokmuşlardır.

«Bugün dostun da düşmanın da sözbirliği ettiği bir çıkmaza gelip sokulmuşuzdur.» Herkesin «ikide bir Türkiyede varlığını öne sürdüğü Kriz: siyasi, iktisadi, içtimai, ahlaki, fikri, edebi, felsefi, dini ve ilh.dır.

«Hangi türlüsünü isterseniz, o türlü türlü buhranlar nedir? Türkiye **Milli Kurtuluştan** vazdırıldığı kapitalizme, yabancı sermaye egemenliğine yabancı üs olmaya düşürülmüştür. Emperyalizmin topraklarımıza sokulması Sosyalizm düşmanlığıyla olmuştur. 47 yıllık savaş, 180 derecelik bir dönüşle, Anti-Emperyalist savaş iken, Emperyalizm ile ittifak olmuştur.» (Kıvılcımlı, 27 Mayıs... s: 144)

Demek «geriliğimiz, işsizliğimiz, açlığımız, evsizliğimiz 40 yıl savaşır göründüğümüz Emperyalizmin kucağına düşmüş olmamızdan ileri gelmektedir.» (Agy.)

Öyleyse, parolamız, emperyalizme ve feodalizme karşı savaş olmalıdır.

Parababaları 60 yıl önce yabancı emperyalistlerle elele vererek, Mustafa Kemal'in önderliğindeki Milli Kurtuluşu boğmak isteyen satılmış bunak padişah gibi, bugün de İkinci Milli Kurtuluş Hareketini boğmak istiyorlar.

Ama parababaları bu haince emellerine ulaşamıyacaklardır. Kanlı bir faşist diktatörlük getirseler bile, yüzbinlerce masum insanın kanını akıtsalar bile «sonunda millete sırtlan yüzünü gösteren Finans-Kapital pişman olacaktır. Yaşayışı durdurabiliyorlar mı? Bir tek insan yaşadıkça: Kurtuluş Savaşı yürüyecektir.»

(Baştarafı 26. Sayfada)

lığıyla Marksizm—Leninizmi ve Türkiye'nin orijinalitesini incelemiştir. Engin dehasıyla Marksizm—Leninizmi yaratıcı bir şekilde kavramış; Diyalektik metotla Marksizm—Leninizmi geliştirmiştir.

Kendi ülkesini, Türkiye'yi, anlama ve değiştirme isteği O'nu bugünkü Türkiye'nin içinden çıktığı, daha doğrusu bir türlü çıkamadığı Osmanlı toplumunu incelemeye götürmüştür. Osmanlıyı inceleyince de Onun Bizans ve İslam Medeniyetlerinde bir Rönesans olduğunu görmüş, böylece İslam ve Bizans Medeniyetlerini ve onların benzeri Antika Mdeniyetleri incelemiş Tarih bilimine yepyeni çığırlar açmıştır. Kendisinin Tarih Tezi adını verdiği bu teziyle (Tarih Devrim Sosyalizm, İlkel Sosyalizmden Kapitalizme İlk Geçiş İngiltere, Toplum Biçimlerinin Gelişimi, adlı kitaplarında sağlığında yayınlanmıştır.) Mezopotamya'da ilk medeniyetin doğuşundan Modern Çağa dek insanlığın başından geçenlerin kanunlarını bulmuştur. Bu Teziyle hem Marksizm—Leninizme katkıda bulunmuş, hem de başlangıç noktası olan Türkiye'nin sorunlarına bilimin aydınlığını düşürmüş, çözüm yollarını koymuştur.

O'nun Türkiye orijinalitesine yönelik en önemli tespitlerinden biri de Türk Ordusunun ve Gençliği'nin devrimci geleneğidir. Türk Ordusu ve Türk Gençliği, Türkiye'nin ilerici gidişinin, devrimlerinin hep motoru, vurucu gücü olmuşlardır. Bu özelliğin nereden geldiği sorusuna cevap bulunmalıdır. Hikmet Kıvılcımlı bu sorunu tahlil eder ve sonuca bağlar:

Osmanlı Devletini kuranlar 400 Aslandan oluşan Kayı Boyuydu. Kayı Boyu ise henüz göçebelikle geçinen. Sınıfsız bir toplum (Orta Barbar) idi. İşte bu birbirini kardeş bilen, yalan nedir, korku nedir tanımayan insanlar İslam ve Bizans Medeniyetlerinin kördüğüm ettiği toprak ilişkilerini halk lehine çözerek toprağın esiri olmuş, serfleri ve köleleri toprağa kavuşturuyor. Bu medeniyetleri rönesansa uğratıyordu. Malda mülkte gözü olmayan Kayı Boyu Gazileri, İlbleri ise sadece toprağın işleyişini düzenleyen ve denetleyen Dirlikçiler oldular. Savaş zamanı atlarının sırtında cepheden cepheye koşan özel mülkiyetten tiksinen Ülkücü savaşçılardı.

Ama tarih hükmünü sürdürdü. Dirlik Düzeni önce Kesim Düzenine, daha sonra da Malikaneler ve bu gibi biçimlerle özel mülkiyete kardırıldı. Ama Türk Ordusunda ve Gençliğinde ta Dirlik Düzeninden gelme Halkçı öz, Halk için davranma ülkücülüğü öldürülemedi. O gelenekle davranan Ordu Gençliği ve Aydın Gençlik Tanzimattan beri her ilerici hareketin motoru, vurucu gücü oldular. Onlar, günümüzün Gazileri, ilbleri idiler.

Hikmet Kıvrılcımlı'nın teorik çalışması O'nun sadece Tarih alanındaki eserleriyle bitmez. Denebilir ki, O'nun Marksizm Leninizmin her meselesi üzerine yazılmış eseri vardır. Türkiyede Halkımızın bir daha dönmemek üzere sömürü düzeninden kurtulabilmesi için ana halka olan Örgüt, (bu Türkiyede hem Parababalarının provokasyonları hem de devrimcilerimizin vurdumduymazlığı ve kariyerizmleri yüzünden gangren olmuş) Parti konusunda yazdıkları özel önem taşırlar. **Uyarmak İçin Uyanmalı, Uyanmak İçin Uyarmalı, Oportünizm Nedir?** gibi eserleri bu konuyu işlerler. **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** ise Türkiye Sosyalist Hareketinin içinde bulunduğu dağınıklığa son vermek için somut yollar öneren kısa ama caşalıcı önemde bir broşürdür. Kısacası O'nun yayınlanmış ve henüz yayınlanmamış tüm eserlerinin sadece adlarını yazmak bile sütunlar tutar.

Evet, Hikmet Kıvılcımlı Türkiye ve Dünya Halklarına ömrünü böylesine feda etmiş, bir dava adamıdır. O Türkiye toprağının yetiştirdiği en büyük devrimci, Dünya Halklarının rehberidir. O, pratiği ve teorisiyle yolumuzu aydınlatan bir projektördür. O, Türkiye Devrimi'nin ustasıdır.

devrimci derleniş

Hikmet Kıvılcımlı Kimdir?

Hikmet Kıvılcımlı, doğumundan ölümüne (1902—11 Ekim 1971) kadar geçen 69, ya da düz bir söyleyişle 70 yıl bu yaşlı dünyamızda yaşadı. Eseriyle karıştırılırsa çok kısa denebilecek bu ömre; kendini bildiği günden başlayarak tek bir saniye nöbet yerini terketmemecesine sürdürdüğü büyük bir savaş sığdırdı.

Bu savaşın birbirinden ayrılamıyacak iki alanı vardır: 1 — Pratik Savaş, 2 — Teorik Savaş..

O, «devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz» prensibini yaşam biçimine dönüştürmüş bir önderdir. O aynı zamanda devrimci pratik olmadan, yapılacak devrimci teorinin, gerçekten devrimci teori olamıyacağını; olsa olsa kürsü ötülgenliği olabileceğini unutmamış, ömür boyu bu tür hastalıklardan sakınabilmiş bir Usta'dır.

HİKMET KIVILCIMLI'NIN PRATİĞİ

Henüz 17 yaşında çiçeği burnunda bir delikanlı iken gelip çatan Osmanlı İmparatorluğunun Birinci Emperyalist Evren Savaşındaki yenilgisi O'nu ta yüreğinden yaralamıştır. Bu acıyla Kuvayimilliyenin ilk kıvılcımlarını oluşturan hareketlerin içine atıldı. Kısa başlıklarla anlattığı hayatından bu yıllara ait anılarını aktaralım:

«İzmir Yunan işgalinde. Depolardan silah çekme. Kuvayimilliye gönüllülüğü. Havada meteliği tabancayla vuran Yörük Ali Efe. Zeybekler. Aydın Cephesi. Çine Köprüsü, «Köyceğiz Kuvayimilliye Askeri Kumandanlığına tayin» ediliş. Toprak beylerinin vurdum duymazlıkları ve nobranlıkları. Dağ Türkmenlerinin sıcak ama yüreklilikleri. Litoğrafyada elle basılan Menteşe gazetesi. Bolşevikler! Kızıllar! Bayrağımızın rengi. Elaltından İtalyanları çağıran Mutasarrıfa karşı gizli gençlik teşkilatı ve hücumlar. Muğla ansızın İtalyan işgalinde. Yunan'a karşıymış! «Gâvur değil mi?»

Daha 17 yaşındayken gözünü kırpmadan içine atıldığı Sosyal Savaş O'nun ömür boyu fani bedeninin ruhunu oluşturacaktır. Kurtuluş Savaşıyla şekillenmeye başlayan Sosyal bilinci O'nu daha Kurtuluş Savaşı yıllarında Sosyalizme ulaştırır. 1925 yılından başlayarak ölünceyedek (1971) hakim sınıflarca izlenir, kovuşturulur hapsedilir, hücrelere tıkılır. Ama hiç bir zaman pratik ve teorik savaştan geri durmaz. Pratikten tamamen koparıldığı hücrelerde bile oraları Üniversiteye çevirerek çalışır. Uğratıldığı her işkenceden yüzünün akıyla çıkar. İnancına tek bir saniye bile gölge düşürmez.

O'nun 70 yıllık ömründe ve 50 yılı aşkın siyasal mücadelesinde özel bir yer tutan **hapishane hayatında** ne gibi şartlara katlandığını ve bu şartlardan nasıl bedenini ve ruhunu sapasağlam çıkarıp mücadeleyi nasıl sürdürdüğünü (bu çileli hayatı anlatmak için sadece ufak bir örnek olabilecek bir olayı) Kerim Korcan'ın kaleminden okuyalım:

«Burada bir parantez açalım: Bizim de yarım asrı aşan bir sosyal mücadelemiz var, sayısız kurban ve kahramanlarıyla. Onlardan birisini söz konusu edeceğim burada ve sanırım böylece daha yüzlercesinden yepyeni haberler sunmuş olacağım:

«1958 yılında Türkiye burjuvazisi kendi koyduğu kanunları çiğneyerek uydurma bir gerekçeyle Vatan Partisi mensuplarını tevkif ettirdi. Önce siyasi poliste sıkı bir soruşturmadan geçirtip, sonra İstanbul Harbiye'deki taş odalara teker teker kapattırdı. Burası çok pis ve Osmanlı devrinde Abdülaziz'in beygir ahırı olduğu söyleniyordu. Işığı kör kandile benzeyen bu hücrelerde sanırım altı ay kadar kaldık. Yalnızlık kâbusu arkadaşlarımızın çoğunu çıldırtmakla tehdit ediyordu. Kitap, kalem, defter, gazete gibi şeylerin içeriye sokulması katiyyen yasaktı. Arkadaşlarımızla, karımızla, çocuklarımızla da görüşmek yasaktı. Bu karanlık ve iç karartan havadan sıyrılmak için yanık bir şarkı tuttursak: «Bir incecik yolum gider Yemen'e / Ilgın ılgın kanım akar çemene». Başgardiyan hiddetle bağırıyordu: «Reis içinden» diye. Şarkımızı sesimizi çıkartmamak için içimize doğru söyleyecektik...

«Doktor Hikmet upuzun ölü gibi sessizce yatıyordu tahta kerevette. Yorganı yetmemiş besbelli paltosunu da çekmişti üstüne. Köstekle bağlı cep saatı sarkıyordu sol tarafında. Hücrenin taş duvarlarında sıvalar kalkmış dökülmekte, pis bir hamam odası gibi sular sızmakta, tavandan ise şıpır şıpır damlalar inmekteydi üstüne. Manzara iğrenç, iğrenç olduğu kadar da korkunçtu. Bir dava adamı olarak o şu anda mahpushanelerde aralık aralık yatarak 23 yılını doldurmuş bulunuyordu. Ve Türkiye'de değil, dünyada böylesine acılara katlanan beş on savaşçıdan biriydi.

«Onu bu tatlı değil, feci, acılı uykusundan uyaramadım. Bir garip duygularla doldu içim, daha doğrusu kıyamadım.» (Kerim Korcan. Dimitrof Geçiyor. s: 64-65)

Bu davada da her davasında olduğu gibi, sayısız işkencelere ve mahrumiyetlere uğratılan Hikmet Kıvılcımlı mahkemede yine dimdik ayaktadır. Yine Kerim Korcan'ı dinleyelim:

«... İstanbul İkinci Ağır Ceza Mahkemesi'nde Vatan Partisi mensupları olarak, Demokrat Parti Nazilerinin kışkırtmasıyla: «Sosyal bir sınıfın, sosyal bir sınıf tahakkümünü tesis etmek veya soyal bir sınıfı ortadan kaldırmak.» ya da daha açıkçası azgın kapitalistlerin emekçi halkın sırtından yaptıkları sırça köşkleri yakmak suçlamasıyla tutuklu olarak hesaba çekilmekteyken, bir ara Vatan Partisi genel başkanı

Dr. Hikmet Kıvılcımlı duruşmayı idare eden yargıca: «Reis bey, bir adam namussuz olur, kötü de olsa bir yoldur bu onun için, ama, namussuzluğunda namuslu olur. Burada bizi ezmek ve süründürmek için baskı aracı olarak kullanılan kanunları biz yapmadık. Bir tahakküm söz konusuysa, bunun hesabını biz mazlumlardan değil, sırtını devlet gücüne dayayan, işçi sınıfına tertiplere girişen Demokrat Partiye sorun onu!» demişti.» (Kerim Korcan. A.g.e. s: 420)

Kısacası Kıvılcımlı Usta çok kısa süre kalabildiği dışarıda (1925'den 1950'ye kadar 25 yılda sadece 6 yıl) davasını gerçekleştirmek için gözünü budaktan sakınmadan mücadelenin en ön safında döğüşmüştür. Bu döğüşün armağanı hakim sınıflarca kendisine kesilen (Üniversiteye çevirdiği) 23 yıllık hapishane hayatı olmuştur.

HİKMET KIVILCIMLI'NIN TEORİSİ

Hakim sınıflar Hikmet Kıvılcımlı'yı hapislere atmakla ondan kurtulduklarını sanmışlardır. Fakat yanılmışlardır. Çünkü O, en az döğüşteki atılganlığı kadar teorik araştırmada sabırlı olmayı da bilmiştir. Zindan şartlarında bile idmanlı bedeninin kendisine sunduğu ruh sağ-

(Devamı 25. Sayfada)

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Dizgi-Baskı: Elif Matbaası - Cağaloğlu